

THE Secret of Rajasuya.

రాజసూయ రహస్యము.

Δ2
3568

By

Pendyala

Venkata Subrahmanya Sastry,

PITHAPURAM.

East Godavari Dt.

$\Delta 2$ 7469
3568
'ubrahmanya Shastri,
pendiyala Venkata.
secret of rajsuya.

7489

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

Please return this volume on or before the date last stamped
Overdue volume will be charged 1/- per day.

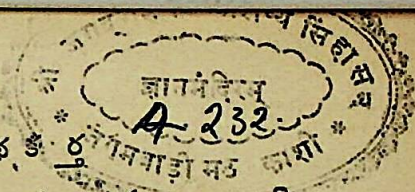
[illegible]

$\Delta 2$
3568

7469

Subrahmanya Shastri,
Pendyala Venkata.
Secret of Rajanya.

గ్రంథకర్త: శ్రీ విద్యజ్ఞాన మనోరంజనీ ముద్రాక్షరశాలయందు
 ముద్రింపఁబడియె.
 పేర్కొనబడిన వేంకట సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి

పితాపురము

శ్రీ విద్యజ్ఞాన మనోరంజనీ ముద్రాక్షరశాలయందు
 ముద్రింపఁబడియె.

1938

రవీంద్రాచార్య }
 సంకలితము.

{ వెల ఒకరూపాయి.
 (రూ 1-0-0)

Δ2
3568

SRI JAGADGURU VISHWARADHYA
JNANA SIMHASA JANGAMANDIR
LIBRARY.
Jangamwadi Math, VARANASI.

Acc. No. ~~7042~~ 7469

Jangamwadi Math Collection. Digitized by eGangotri

PREFACE.

to

The Secret of *Rajasuya*

By

Pendyala Venkata Subrahmanya Sastry

Mr. Pendyala Venkata Subrahmanya Sastry needs no introduction to the scholarly public of the Andhra Desa. His deep and extensive knowledge of the entire range of our ancient literature—Vedas, Brahmanas, Upanishads, Itihasas and Puranas—, his critical acumen and fearless spirit of enquiry, have already been illustrated by one of the best books on the higher criticism of the Mahabharata ever published, whether in the European or the Indian languages. It is a mark of the frank and truthful nature of Mr. Subrahmanya Sastry that he does not claim originality of conception for his great book. The following translation of the first paragraph of a letter which he addressed to me on the 10th April 1937, is highly illustrative of the generosity of the Sastry:

“Arya! The lecture you delivered on the Mahabharata in the Gokhale Hall some time ago has been the seed which entered the field of my heart and grew into the *Mahabharata Charitra*. In the same way, the points you mentioned to me during a visit of mine which I paid to you has instigated me to go once again into Vedic literature and to write a similar book of interpretation, *the Secret of Rajasuya*. Your suggestions were only guid-

ing threads; naturally they could not be expected to be fully explorative of the whole field."

Such an appraising of a fellow-worker's contribution is a rare and refreshing feature in literature and only an author sure of his own well-founded greatness could be so ungrudgingly generous.

It was about the year 1922 that the hypothesis, developed into a theory in this book, first crossed my mind. It so happened that a great grammarian, Mr. Vajjhula China Sitaramaswami Sastrulu, a profound and eminent scholar in Sanskrit as well, paid me the honour of a visit while I was staying at Nellore. I discussed the theory with him and told him that I was sure that there would be texts in the Brahmanas and in the literature earlier than the Brahmanas bearing on my theory, which would in all probability confirm the rather daring and unorthodox interpretation that alone appeared to fit the facts. Mr. China Sitaramaswami Sastry was kind enough to look up the texts and sent me a few confirmatory extracts, but owing to various causes, which need not be expressed here, there the matter stopped.

During my retirement from public life, Mr. Pendyala Venkata Subrahmanya Sastry honoured me with a visit at Chittoor 1936 January. Knowing from a careful and diligent study of his epoch-making *Mahabhārata Charitra* what a supremely competent higher critic, comparable to Dr. Syama Sastry of Mysore, we had in Mr. Subrahmanya Sastry, I discussed my theory

of Rajasuya with him. Mr. Sastry is very old. But I know of no one who catches intellectual fire so quickly and blazes forth so abundantly. Hardly had I finished stating my general view, when he was there accepting it and developing it much farther than I ever imagined it could go, and fortifying it with texts, quotations, analogies and further illustrations, at which I was completely astounded. In the result, this book, which now goes out to the world, both as illumination and challenge, has been produced.

We had a certain amount of correspondence on this subject and the following extract from a letter which I wrote to him on the 15th April 1937 summarises my position completely.

"As regards what you say about Rajasuya, I have already, as mentioned in your letter, initiated you into my theory, which evidently you are going to uphold, as a result of the scholarly and critical researches you are pursuing.

I may summarise my general views as follows:

(1) There were human sacrifices in ancient times. But all human sacrifices were not Rajasuya sacrifices. Rajasuya is a special variety of human sacrifice. In the Santi Parva is mentioned the case of a King who had one hundred wives and an only son. This one son was sacrificed, and he got in exchange one hundred sons, one by each wife. This is a variety of Putrakameshti. Jarasandha used to sacrifice kings to the gods. The ancient Greeks also were good at this game, though not so lavish.

In the Sanskrit Maha Bharata are mentioned many kinds of sacrifices, and, apparently, they ate the flesh of the animals sacrificed. Later as you find in the Asvamedha Parva, they inhaled the smell of the flesh flung into the sacred fire and this I take to be a reform effected under Buddhist, Jain or other later influences. In the Asvamedha Parva, curiously enough, there is a beautiful episode decrying the cruel Vedic sacrifices and eulogising the virtue of self-sacrifice in the modern Ahimsa sense of the term, obviously inspired by Buddhism.

(2) Rajasuya is a special variety of human sacrifice in which, I think, the killing of a king was the essential ritual. Its intention was to proclaim the suzerainty or Chakravarthithva of the king performing it. It was a symbolic way — a very gruesome and effective symbol — of declaring that the Emperor was Pasupathi and that the other kings were Pasus — sacrificial or other animals — relatively to the Suzerain,

Now a king must be brought there either as a prisoner or you must catch hold of one of the kings present as an invited guest, provided he was a Samanta or a defeated or a petty monarch, and finish him off nicely. It is one of the blots of our ancient civilisation that no prisoners of war were ever taken, but they were all slaughtered mercilessly or left to die in the battlefield like Duryodhana. In this respect also the Aryans were like the ancient Greeks and perhaps like most Primitive tribes. Even Jarasandha had captured many

kings, only to kill them. Sisupala seems to have been a victim thus cornered or captured. Had he known previously that he would be a victim, he would perhaps have kept away.

I do not think Sisupala was killed in a sudden fit of anger by Krishna, or because they wrangled in open Assembly. I think it was all pre-arranged and Krishna was chosen and given the Arghya Pooja (or Agratambulam, as we should now say) to be the slaughterer on the occasion. And in all probability, Sisupala was selected as the victim, because he was a very minor king, whose death would not, they thought, create a big commotion. And it did not create much. His army was too small. The private family quarrels existing between Sisupala and Krishna, may have acted as a motive for the latter to accept the function. Perhaps, also, Yudhishthira, with his usual desire to have the benefit of both the worlds, felt that his own guilt would be lessened by the act being attributed to Krishna's personal hatred of Sisupala. Anyhow, the samskara of Sisupala's body was performed by the Pandavas, the Yajamanas of the Yagna! (though Sisupala had a son, whom they placed on the throne of Chedi thus rendered vacant. I wonder if this Samaskara meant cutting him up and flinging the flesh into the sacred fire.)

(3) But apparently, Rajasuya was not a popular sacrifice, but a hateful expression of power. According to Uttara Ramayana (I do not think Valmiki is the author of this) Rama proposes to

celebrate a Rajasuya. Bharata opposes and asks his elder brother, what evil genius it was that suggested the idea to him, since one of the consequences of a Rajasuya was a general war, in which all kings would perish. Why should Rajasuya lead to general war unless a revolting act so humiliating to the whole order of kings, had been perpetrated by main force and violently?

In the Mahabharata it is frequently mentioned that the Rajasuya of Yudhistira was one of the root causes of the Great War.

In the last pages of Harivamsa, Janamejaya asks Vyasa why, knowing the direful consequences to Kshatriyas of Rajasuya, he did not prevent the Rajasuya being performed by Yudhistira and the reply of Vyasa is — "It is Fate; the calamity was pre-ordained, and we could not prevent the sacrifice."

(4) This Rajasuya was in later times replaced by Asvamedha, the killing of horses-as being less cruel and provocative of a general war than the killing of kings, while the symbolic significance remained the same.

(5) You think that the sacrifice of Sunasyepa, mentioned in the first Attaka of Rig Veda is a case of Rajasuya by Harischandra. I have not gone so deeply into the matter as your learned self, though I have read that Attaka. In fact, I am no scholar, but perhaps just a man of occasional intuitions into truths, which I hand over to the judgment of deep scholars like yourself for a verification or refutation. As Sunasyepa is described

as the son of Ajeegarta — I doubt if Ajeegarta was a Kshatriya — I wonder if the sacrifice of Sunasyepa is Rajasuya proper. But perhaps you have looked up more texts on this subject than I shall ever be able to do and could prove that Sunasyepa was a Raja or of Royal origin. I am not on this subject prepared to say more than this—that his appears to be more of a human sacrifice than specific Rajasuya; and the intention too was not to proclaim the Emperorship of Harischandra, as there was no assembly of Kings and conquered Rulers to witness the ritual.

(6) As regards the murder of Jarasandha — and murder it was and no War in the true sense of the term — that I do not think was Rajasuya proper or a Pre-Rajasuya ritual. Rituals are performed with Mantra, Homa, etc. Jarasandha was a very powerful king, apparently more powerful than the Pandavas and Krishna. They could not manage their Digvijaya — conquest of the Continent — without first getting rid of Jarasandha and there could be no Emperorship without such conquest and its symbol, Rajasuya. And as they could not overcome him by open war, they took to means less honourable. Probably also there was a family or dynastic trouble in Magadha; for Sahadeva, the eldest son of Jarasandha, who succeeds on the throne of Rajagriha, becomes the ally of the Pandavas, the murderers of his father. The utmost that I am prepared to say, on my present knowledge, about the killing of Jarasandha, is that it was a preliminary of Digvijaya, which in its turn was the preliminary of Rajasuya, but not a sacrificial rite, main or introductory.'

It will be seen that there are a few minor differences between the scholarly Sastry and myself. And in all these differences, I think he is entitled to full credit and authority, and my views may be dismissed as the hazards of a lay man and superficial student.

Though European scholars, for instance, like Hopkins, have written learned treatises embodying what might be called the higher criticism of the Mahabharata, the number of Indian scholars who independently have pursued similar lines of investigation and interpretation, has been small. I can recall only a few names, myself not being widely read in the subject, Dr. R. Syama sastry of Mysore, and Seeta Nath Tatva Bhushan of Calcutta. My Gokhale Hall speech is perhaps more comprehensive and covers a wider field but only in meagre suggestive fashion - more hints than expositions. I think I can say without exaggeration that Mr. Pendyala Venkata Subrahmanya Sastry heads the list of Indian scholars in this line. And there is hardly any one comparable to him in courage and competence and the spirit to advance fearlessly to whatever lengths reason may lead. Of course, higher criticism may not be popular in the sense of being acclaimed by one and all as orthodoxy and the light that leads to Heaven. But it certainly is the light that leads to Truth and it is a pity that some times the way to Truth and the way to Heaven diverges so widely.

Andhra University, }
WALTAIR,
8th March 1938. }

C. R. Reddy,
Vice-Chancellor,
Andhra University,
WALTAIR.

ఉ పో ధ్వా త ము .

— ❧ —

నేను మైసూరున జరిగిన (1935 డిశంబరు) 'పా'చ్యవిజ్ఞానమహాసభ'కు (Oriental Conference) వెళ్లి తిరిగినప్పుడు 'చిత్తూరు'ననాగి (ది 2-1-1936) శ్రీ డాక్టర్ కట్టమంచి రామలింగారెడ్డి M. A, D. LT. గారిని జూడనేగినపు డీ 'రాజసూయ' విషయక ప్రశంసకలిగినది. ఆయంశ మిపుడీ గ్రంథమునకు శ్రీ రామలింగారెడ్డిగారు వ్రాసిన తొలిపలుకు వలనను, 'కృతినమర్పణము—స్వచరిత్రము' అని దీనిలో నేను వ్రాసిన 'ద్వితీయ' భాగమువలనను దెలియఁగలదు. కాని నేను వాల్తేరున శ్రీ రెడ్డిగారిని మరల జూచినపుడు వారు తిరిగి పై దానినిగూర్చి ప్రశంశించినతరువాతనే (ది 9-3-37) దీనిని వ్రాయఁబ్రయత్నించితిని.

మహాభారతమునకు 'పంచమవేద'మును సంజ్ఞకలదు. కాని యేకారణములచే నదిపంచమవేదమైనదియు నింతవఱ కెవరును వివరించినట్లులఁ గాన్పించదు. నేను నామహాభారతచరిత్రముయొక్క ద్వితీయముద్రణమున నాకప్పటికి మహాభారతమునఁ దోచిన పంచమవేదాంశముల సందువ్రాసితిని. ఇంకను శోధింపఁగాఁ దోచిన మరికొన్నిటి నీ 'రాజసూయరహస్యము'న వివరించియున్నాను. ఎవరేని యింకను నాలుగువేదములతో మహాభారతములోని యంశములఁ బరిశీలించినయెడల నెన్నియో భారతమున వేద విశేషములు కాన్పింపఁగలవు.

మఱియు మహాభారతములోని యితీహాసవిషయాదులఁ గూర్చి పెక్కండ్రు పెక్కుగ్రంథములను వ్రాసియున్నారు. నాకుఁ దెలిసిన కొన్నిటి 'మహాభారతచరిత్రము' అను గ్రంథ రూపకముగా వ్రాసిప్రకటించిన యంశమును 'నాసోదరాంధ్రదేశీ యులకుఁ బెక్కండ్రకుఁ దెలిసియేయున్నది.

మహాభారతాంతర్గతమగు 'మోక్ష' శాస్త్రాంశములను 'భగవద్గీతాభాష్య'రూపకముగా మతత్రయ ప్రవర్తకులును జగద్విదితగ్రంథములను రచించియున్నారు. అం దపరశంకరులగు శ్రీ శంకర భగవత్పదాచార్యులవారు భగవద్గీతలకేగాక 'సనత్సు జాతీయము'నకుఁగూడ భాష్యమును రచించియున్నారు.

ఇంకను మహాభారతమునందలి 'ధర్మశాస్త్ర, అర్థశాస్త్ర, పురాణ, కావ్యా'ద్యంశములఁగూర్చి విశేష పరిశోధన ములు చేయవలసియున్నది.

ఇపుడు నాచేవ్రాయబడిన 'రాజసూయరహస్యమున' మహాభారతేతిహాసమున నెట్లు వైదిక కర్మాంశములిమిడియున్న వో వానిని దిజ్మాత్రమే చూపితినని చదువరులు తలంతురు గాక. అశ్వమేధాది మహాయజ్ఞాంశములఁగూడ శోధించివ్రాయు నావశ్యకత కలదు.

ఆంధ్రదేశమున విశేషప్రచారమునందుండిన 'తైత్తిరీయ సంహిత'లో బ్రస్తుతమగు 'రాజసూయయాగప్రశంస' మూఁడు చోటులనుమాత్రమే (అగ్నిచయన సంబంధమున) పేర్కొనఁబడినది. ఆస్థలములలో నొక్కొక శ్రీసాయణాచార్యులవారు తమ

భాష్యమున, రాజసూయయాగాంశములు శాఖాంతరమునఁ గలవనిరి. అయిన నింకెచ్చటనైనఁ దైత్తిరీయశాఖలోఁ గల వేమోయని, పితాపుర సంస్థానపండితులై 'ఆమ్నాయార్థవాచ స్పతి' బిరుదునొందిన బ్ర. శ్రీ. వడలి లక్ష్మీనారాయణశాస్త్రి గారి నడిగి, వారి వాయిదాల ననుసరించి మూఁడుసాదులు నర్హింప నేనంతకుఁబూర్వమే చూచుకొనియున్న యంశములు తప్ప వేఱుస్థలములలో లేవనియుఁ దమకంతకంటెఁ దెలియవని యుఁ జెప్పియున్నారు.

మావట్టణముననె పండితులును బహుపురాణ ద్రవ్యలు నగు బ్ర. శ్రీ. వారణాసి సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రిగారిని భారతవ్యతి రిక్త పురాణములలో నెచటనైన రాజసూయయాగముఁగూర్చి చదివియున్నారా యనియడుగఁ దమకెచటను గాన్పింపలేదనిరి. పిమ్మట నాకుఁ బరిశోధనావిషయమున మార్గదర్శకులై గురువులైన, మ. రా. దుగ్గిరాల వేంకటసూర్యప్రకాశరావు, బి. యే. గారితో (కాకినాడ) నీవిషయముఁ బ్రస్తావింప వారు 'రాజేంద్రలాల్ మిత్ర' పండితుఁడు ప్రచురించిన 'ఓరియంటల్ నీరీస్' నందు రాజసూయయాగముఁగూర్చి వ్రాసెననియు, ఆయంశములను, కీ. శ్రీ. గోపూటి కనకరాజుగారును దామును నాంధ్రీకరించి కొన్నివ్యాసములుగా (1905 సం॥ర ప్రాంతమున) 'సత్యవాదిని' పత్రికయందు (కందుకూరి వీరేశలింగముపంతులుగారిది) ప్రకటించితిమనియుఁ జెప్పి పై పత్రికయొక్క సంచికలకును 'మిత్ర'గారి సంపుటములకును బ్రయత్నించిరిగాని యవి లభిం

వలేదు. కాని ప్రకాశరావుగారే 'అధర్వసంహితలో' రాజసూయ
యాగకర్తఁగూర్చి చెప్పినయంశములను (గ్రీశిత్తుగారి యాంగ్లీ
కరణము నాధీకరించి) పిమ్మట పంపియున్నారు. 'ఛాందోగ్యో
పనిషత్తు'లో నొక్కడ రాజసూయయాగకర్తఁగూర్చిన యంశ
మున్నదని చెప్పిరి. నాకును జదివినజ్ఞాపకమున్నదిగాని, అందుల
విశేషములు కాన్పింపనందునను, తిరిగి చదువుటకు వీలుకలుగ
నందునను దానికై ప్రయత్నింపలేదు. శ్రీప్రకాశరావుగారు
నాకొనర్చిన పై సహాయమునకు వారికిఁ గృతజ్ఞుడనగుచు
న్నాను.

పిమ్మట భాషాంతరీకరణముగు 'మెగ్లోనల్' పండితుని
వైదికవాఙ్మయచరిత్రముఁ జదువగా 'శుక్లయజుస్సంహితలోను,
ఐతరేయబ్రాహ్మణము'నను, రాజసూయయాగాంశములుకలవని
యాతఁడు వ్రాయుటచేఁ బై రెండుగ్రంథములను సభాష్యకము
గాఁజదివి యీగ్రంథమును వ్రాయఁగలిగితిని. ఐతరేయ బ్రాహ్మ
ణమున సూచింపఁబడిన 'శునశ్శేపు'ని గాథలతో సంబంధించిన
తొంబదియేడు ఋక్కులను బెక్కిండ్రకుఁ బూర్వమే 'బందరు'
పట్టణమున నుండినపుడు 'సాయణభాష్యము' జూచి చది
వియు 'గ్రీశిత్తు'గారి యాంగ్లీకరణముతో సరి చూపించుకొనియు
'మన్నవ బుచ్చయ్య'పంతులుగారి యాంధ్రీకరణముఁ జదివియు
నుండుటచే నీగ్రంథమునకుఁ గావలసినంతవఱకె యాగాధార
ములఁ జేర్చియున్నాను.

మహాభారతాంశము లన్న, నవి నాకు బహుకాలమునుండి
తెలిసినవియే. కాని, యీరాజసూయ యాగముఁ గూర్చి

యంశములు 'ఐతరేయబ్రాహ్మణ, వాజసనేయ సంహితల'లో
రాజనూయమునకుఁ బూర్వకాలికములై యాగాంగములుగా,
దలఁపఁబడు 'ఇష్టాపూర్త'కర్మములకును, యాగమధ్యమున నగు
'క్షత్రియపశువిశేషము'నకును, యాగాంతముననగు 'సురాపాన,
సుహృద్వ్యాతా'దులకును, సరిపడినటుల భారతేతిహాసమున గా
ధలు కూర్పబడుటమాత్రము కొత్తగాఁ గాన్పించినది. సభా
పర్వమునఁగల పాండవదిగ్విజయ విషయము లెట్లు మూలభారత
వ్యతిరేకముగాఁ జేర్పఁబడెనో, పాండవదిగ్విజయమునం దెంతవఱ
కు సత్యముకలదో, నానిని, వివరింపఁ బ్రయత్నించితిని. చదువరు
లకు నాటి భరతఖండస్థ రాజ్యపరిస్థితులఁ దెలుపు పటమును
గూడ నానందర్థమున జేర్చియున్నాను. ఇంకనుగల విశేషముల
ను నాపున కముఁజదివినఁ గాన్పింపఁగలవు.

నేనీపుస్తకమును వ్రాయునపుడె హైస్కూలు పండిత
పదవినివదలినపిమ్మట నానిర్ణయమునుగ్రహించి, నాకు దై నందిన
వ్యయమునకు లోటులేకుండగ నర్థసాహాయ్యమొనరించుచున్న
నావరమమిత్రునకు సాంసారికసంబంధముగు చిక్కులచే విశే
ష మానసికవ్యధయు ధనవ్యయము కలుగుట, నాప్రాతయిల్లు
పడిపోవఁదటస్థింప నప్పుచేసి యోపికలేకుండినను దానిని దిరిగి
నిర్మించుకొనుట, చిన్నతనముననే మాతృవియోగమొందిన నా
కుమార్తెల నిరువురను మాతృనిర్భీషయై తనకడకుఁగొనిపోయి
యాదరించుచుండెడి నాతమ్మునిభార్య యకాలమృతినొందుట,
మొదలగు మానసికవ్యధలకు, అర్ధికపు చిక్కులకు లోనై తిని.
ఇట్లుండినను, అపుడపుడు శ్రీ రామలింగారెడ్డిగారు రాజనూయ

ముఁగూర్చి వ్రాయుచుండు నుత్తరములు నా 'కార్పణ్యదోష' పహతస్వభావము'ను దొలగించుచుండుటచే (ది 20-3-37 సం॥) ప్రారంభించిన యీగ్రంథము నెట్టులా (ది 15-10-37 సం॥) ముగించి వ్రాతప్రతినే శ్రీ రామలింగారెడ్డిగారి కంపిటిని వారును బహుళకార్య నిమగ్నులయ్యు వ్రాతప్రతినే చదివి (ది 15-11-37 సం॥) నాదనమైనను (ఇంగ్లీషుతేదీ నమన రించి) నాటికంపిరి. అనాటికె యీగ్రంథము పూర్తియైనట్లు తెలచి 'జన్మ స్థితి లయ' కారకుఁడగు పరమేశ్వరునకె యీగ్రంథము నంకితమిచ్చితిని.

వ్రాతప్రతినిజదివి దానిపై శ్రీరామలింగారెడ్డిగారిచిహ్న యభిప్రాయమునిందుఁ జూపుచున్నాను.

Andhra University,

WALTAIR,

14th November, 1937.

Dear friend,

Many thanks for your Manuscript.

Though I am most heavily busy just now and will be till the middle of January, I managed to go through it and found it a masterpiece in its way. You have collected a lot of interesting material which throws quite a new light on Aryan civilisation and you will be enhancing your reputation as an independent and fearless critic and researcher.

With best regards.

Yours sincerely,

(Sd.) C. R. REDDY.

గ్రంథమును వ్రాసితి నెగాని ముద్రింపించుటయెట్లు ?
 దై నందినకృత్యములె కడచుట కష్టముగానున్నదని తలంపుచుండ
 నొకమిత్రుడు ముద్రణమునకగు కాగితమునకుఁదగిన ద్రవ్యము
 నిచ్చుటయు, మాపట్టణమందలి వి యం. ఆర్. ముద్రాక్షర
 శాలాధిపతులు ముద్రణవ్యయము నాటుచూసములకుఁ బిమ్మ
 లుఁ దమకిచ్చుట కంగీకరించుటయు, గలిగినందున దీనిని ముద్రిం
 పించితిని. అందులకుఁ బై మిత్రులకుఁ గృతజ్ఞుఁడను.

సర్వవిధముల దీనికిఁ దొలిపలుకు వ్రాయవగినవారు శ్రీ
 రామలింగారెడ్డిగారెయనితలంచి, వారిని గోరగా బహుళకార్య
 మగులయ్యు వారు నాకోరికను నిరాకరింపక శ్రమకోర్చి దీ
 సికిఁ దొలిపలుకునువ్రాసి పంపియున్నారు. అందులకువారికి
 సదాకృతజ్ఞుఁడను. కాని వారువ్రాసినతొలిపలుకులో నేనెపుడు
 ననుకొననట్టి విశేషములను నాయందాలోపించుట నాకాశ్చర్య
 మును గలిగించుచున్నది. మహాపండితుఁడై ప్రఖ్యాతినొందిన
 డాక్టర్ శ్యామశాస్త్రిగారెక్కడ ? నేనెక్కడ ? వారితో నేవిధ
 మున నే నీడగుదును ? కాని పాండిత్యమునందును, బ్రఖ్యాతీయం
 దును, ఉచ్యోగాతిశయమునందునుగాక, 'సృష్టుఁడై, భార్యాని
 యుక్తుఁడై, నిర్థనుఁడై, అంధుఁడై' బాధలనొందిన ఆంగ్లేయుల
 లోమొదటి సంస్కృతపండితుఁడగు 'హెన్రీ, థామస్, కోల్బ్రూకు'
 గారియొక్క ఉపమానము నాకాలోపించిన నిప్పటి నాస్థితికిఁ
 గొంతయుక్తముగా నుండునేమో ? శ్రీరామలింగారెడ్డిగారికి నా

యందుగల యవ్యాజప్రేమయే శ్యామశాస్త్రిగారితో నన్ను
బోల్చుటకు హేతువై నదని తలంతును.

ఇంకనొక్కటిమాత్రము నాయందు వారుచూపినదా
లో యధార్థముకలదు. అది నామనస్సునకు నిజమని తోచి
దానిని దాచక వ్రాసితి ననుట. ఈకారణముచే నాకుచాలా
ధలుకలిగినవి. కలుగుచున్నవి. కలుగఁగలవు. సత్యమే సనాత
ధర్మములలోఁ బ్రధానమైనది. దానినే నేను నమ్మితిని. “సత్య
న్నాస్తి సరోధర్మ” యనునది సనాతనధర్మములలో బ్రధాన
కాదా? అనత్తునుండి. సత్తుకొందింపుము. “అసత్యోమా
మయ” అని వేదశిఖ చెప్పినది. వేయునేల పరమేశ్వరస్వరూప
‘సత్యంజ్ఞాన మనంతంబ్రహ్మ’యనియే యుపనిషత్తు చెప్పలేదా
కాన నట్టి యుత్పత్త్యంత్యమును జెప్పట కేల జంకవలయునని
యట్లువ్రాయుచుందును.

(I) తే. సత్యమెఱిగినవారలు - చాలఁగొలఁది

మహితుఁడ ! యితరులందఱు - మచ్చరించి

తెగడు దురు సవ్రు దురునిన్ను - ద్వేషమునను

సరకుఁగొనకట్టి చిలిపిచే - వ్బలనొకింత॥

అని శ్రీనివేకానందస్వాములవారు చెప్పిన ‘యతిగీతము’న
దు. ఆవాక్యము ప్రమాణభూతముకాదా?

(I) పై యతిగీతములను మ.రా.శ్రీ కూచి నరసింహమునంతు
రాంధ్రకరించియున్నాడు.

నాకును శ్రీపాదకృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారికిని జరిగిన యభియోగములలో మేజస్ట్రేటుగారు నేనుదాచక నిష్కాపట్యముగా సత్యమునే నాసాక్ష్యములోఁ జెప్పితినిని తీర్పు వ్రాయుటచేతను, ఇపుడు, విద్యాధికులును, విద్యాధిరాజులు నగు శ్రీరామలింగారెడ్డిగారు నిర్భీతిగఁ దోచిన సత్యమునే వ్రాయువాడనని యీపుస్తకపుఁ బీఠికలో వ్రాయుటచేతను నేను ధన్యుడనని తలంచుచున్నాను. ఇంకను గొన్నియెడల నాబుద్ధిపొరఁబడి సత్యమును దాచి వ్రాసినయెడలఁ బరమేశ్వరుఁడు క్షమించుఁగాక.

చదువరులకొక్కమనవి.

ఈరాజసూయరహస్యమున “హరిశ్చంద్రుఁడు సాకులఁ గల్పించి యబద్ధనూడెననియు, వసిష్ఠవిశ్వామిత్రులు కలహింపక హరిశ్చంద్రుచే యజ్ఞముఁజేయించిరనియు, ఖాండవవనదహనము, కృష్ణదేవరాయల కళింగదండయాత్ర, నేటియబిసీనియా, చైనా యుద్ధములకుఁ దక్కునకాదనియు, మొదలగు నా వ్రాతలకుఁ జదువరులు తాత్కాలికావేశమునొంది, నన్నునిందింపక గ్రంథ విమర్శనములతో వ్రాసితినిగాన పరిశీలింపవేడెదను.

ఈపుస్తకము నెన్నరెన విమర్శించునపుడు నాభారతచరిత్రను విమర్శింపుచు వ్యక్తిదూషణములతో నారంభించి నన్ను చిక్కులఁబెట్టి తాముచిక్కులాందిన శ్రీపాద కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారి వలెఁగాక విషయవిమర్శనమునే చేసి తప్పులను జూపినయెడల న్యాయమగుతప్పులనుదిద్దికొనగలనని విన్నవించుకొనునున్నాను.

ఇట్లు గ్రంథకర్త,

పెండ్యాల వేంకట సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి.

ఓమ్.

కృతిసమర్పణము—స్వచరిత్రము.

(ద్వి ప ద)

ఓంకారవాచ్యుడై - యొప్పి నిర్వచిత
సంకల్పములచేతఁ - జరియించువాని.
బ్రహ్మాండమండలిఁ - బ్రభవింపజేసి
బ్రహ్మాండతతిఁ బొట్టఁ - భరియించువాని,
జీవులసృష్టించి - జీవులలోన
జీవస్వరూపుడై - చెలఁగెడువాని.
జీవులన్నియుఁగూడ - శేషులె యగుచు
దేవత్వములఁబొంది - ధీశాలురగుచు.
పవిత్రశాస్త్రంబుల - విద్వాంసులగుచుఁ
గవులొచు వర్ణింపఁ - గలకాలమునను
నెవనిమహాత్ములో - నేకాంశమైన
నినరింపలేరొ యా - విశ్వస్వరూపు.
ఎవనిబ్రహ్మత్వంబు - సృష్టినేర్పఱచు
నెవని విష్ణుత్వంబు - సృష్టిఁబోషించు
నెవని రుద్రత్వంబు - సృష్టిహరియించు
నెవనిగుణంబుల - సృష్టులొసరులు.
ఆవేదవేద్యుని - నా విరాట్పురుషుఁ
గావవేయనుచును - గడుభక్తి మ్రొక్కి.
నాజన్మము తరియింప - నాజన్మతిథిని
రాజసూయరహస్య - రమ్యచరిత్ర,

నాగోత్రనామాల - నాస్థితిః జెప్పి
యాగస్వరూపున - కర్పింతుః గృతిగ.

కొండిన్యగోత్రుండ - గౌతమీతీర

వండిత పెండ్యాల - వంశసంభవుడఁ

జెలఁగు నావస్తంబ - సూత్రమందిమల

తెలగాణ్యశాఖను - దీర్తువై చికిని.

వేంకటబుధునకు - వినుతరామాంబ

కంకురించినవాడ - నాద్యుండనగుచు

నిలగలబుధులకు - నెరఁగెడుబుద్ధి

నలరు వేంకటసుబ్ర - హ్మణ్య నాముడను.

గురువులఁ బెక్కండఁ - గొలిచి సంస్కృతముఁ

బరగునాంధ్రంబును - బఠియించినాడఁ

బండితోపాధ్యాయ - పదవి వహించి

పండితుండను పేరు - పడసినవాడ.

వ్యవసాయచరితంబు - భారతచరిత

మవల పరిక్షిత్తు - నట మాంసభక్తి,

రమణ వేంకటసుబ్బ - రాయ చరిత్రఁ

బ్రహ్మముఖులు మెచ్చంగ - రచియించినాడ.

ఆంధ్రభాషకుఁ దగు - నాధారుఁ డగుచు

నాంధ్రభోజిభ్యాతి - నలరుచు మిగులఁ

బాఠశాలోకంపుఁ - బారిజాతమనఁ

బిఠికాపురినేలి - విఖ్యాతిఁగ నెడు

(20)

రావు శ్రీసూర్యరా - బ్రహ్మపాలనమునఁ
 బ్రావీణ్యులుండెడు - పాఠశాలలను
 బండితుండనునొటఁ - బరగు కబ్బముల
 నిండుశక్తినిజేయు - నేరుపుగలిగె
 తనశక్తికంటెను - స్థానంపుశక్తి
 మనుజునకెక్కుడై - మరితోడువడదె.
 ఇట్టి నేనొకసారి యేగి చిత్తురిఁ
 గట్టమంచి కులాభిఁ - గలువలరేనిఁ
 బట్టభద్రులతలఁ - బండితప్రియుని
 దిట్టయై వాదించు - తీర్పుగలాని
 శాసనకరసభ - సభ్యుడౌవాని
 'వై సుఛాన్నిలు'రను - సదవిగలాని
 నలరు డాక్టరుబిరు - దందినవానిఁ
 గల దేశభక్తిఁబ్ర - కాశించువాని
 సారస్వతపునేవ - సల్పెడువాని
 భారత శోధనా - ప్రౌఢిగలాని
 రామలింగారెడ్డి - రసికవరేణ్య
 ధీమాన్యుఁజూడంగఁ - దీరుగా నతఁడు.
 గౌరవించుచు నను - గరమొప్పనిట్లు
 భారతప్రస్తావ - నశమునఁ బలికె.
 శిశుపాలవధమెట్లు - చేయంగఁబడియో?
 బశువుగాఁ బంధింపఁ - బడెనేమో? యతఁడు.

రాజనూయంబున - రాజబంధింప
 నా జన్న మగువిధి - యగునేమో! యనియె.
 అన నేను నౌ నన - నలరి యాతండుఁ
 బనిచెను గ్రంథమ్ము - వ్రాయ నద్దానిఁ
 బనుచుటయేకాదు - పలుమరుమిగులఁ
 జనువునఁజోదనల్ - చక్కగాఁ జేసె
 వృత్తితమశరత్తు - చనుదెంచునాఁడె
 తుష్టిగాగ్రంథపు - తుదితోఁచెనాకు.
 ఆనాఁడుపరమేశు - సంతరంగమున
 ధ్యానంబుఁజేయుచు - దగజెప్పితిట్లు
 బహుధాన్యవత్సర - బాహులమాన
 బహుళవృత్తినినేను - ప్రభవించినాఁడ.
 అరిగె నేఁబదితోమ్మి - దవ యేఁడునాకు
 నరుదెంచెనేఁడు నా - కలువదొయేడు,
 సోదరులిర్వురు - సుతలునిర్వురును
 నాదరింపుచునుండు - రల్లురిర్వురును
 మనుమలునలుపురు - మనుమరాలోకతె
 మనమునకానంద - మయలైరి మఱియు
 దౌహిత్రుఁడొక్కఁడు - దశవార్షినాకు
 సాహాయ్యమొసరించు - జదువుచు నైన
 దండియామెయిశక్తి - తగ్గినదగుట
 దండంబులేకుండ - దరలంగలేను.

(40)

ఆర్యుల తలదండు - లరిరి దివికి
 భార్యద్వయంబును - బరగతిగనియె.
 సంధిలై వృద్ధత - సంధిలై లేమి
 సంధిలై నంధత - సంధిలై నన్ను.
 సంధిలై నేకత - సంధిలై జుత
 సంధిలై దీనత - సంధిలై భీతి.
 సంధిలై కున్నది - సత్కర్మఫలము
 సంధిలై కున్నది - సంతృప్తిచుంత
 సిద్ధింపకున్నది - చిత్త సంశుద్ధి
 సిద్ధింపకున్నది - శ్రీకృష్ణ! నీనేవ.
 ఉద్యోగకాలాన - నొడగూడుధనము
 తద్యోగవిరతిని - దగ్గె గొంతదనుక.
 పిదప మిత్రుడొకడు - ప్రీతిబోషింప
 సదయుడొ వానికి - సమకూరె జిక్కు
 ఇల్లుతొకట్టుంచి - యిప్పుడు కాలమును
 మెల్లగాఁ గడపుదు - మెరమెరతోడ.
 మడిమాన్యములులేవు - మనువెట్లుగడచు?
 కడదశలోనని - కళవలపడుదు.
 యాచనకై పోయి - యార్జించువృత్తి
 పొచీనపండిత - పద్ధతి గలదు.
 ఐన నాకంధత - యధికమాచుండఁ
 బోనెట్లు సమకూరు? - పొరుగురి కకట!

ముందెట్లు జరుగును ? - ముప్పున నెట్లు?

సందేహభయములు - సమకూరె దేవ!

అందుచేసినన - సలరుచుఁజేయ

సందు లేకున్నది - సర్వేశ ! నాకు.

అటుకులనే యాయ - సర్థి కర్థంబుఁ

దటుకున నిచ్చిన - దాత వీననుచు

నర్థవాదంబొందు - హవణిలై భువిని

సార్థకంబుగఁజేయ - సమకట్టి దాని

శ్రుతిధర్మమొతయుఁ - జెప్పెడు నట్టి

మతిమంతులందఱు - మన్నించునట్టి

సత్యవాదంబును - సలిపెడునట్టి

నిత్యధర్మంబును - నెఱిఁజెప్పునట్టి

ప్రాకృతభాషల - భయపడనట్టి

యాశ్రుతిఁగొని నాకు - నీశ్వరా ! నీవు.

కానక కని చేయు - కలుషముల్బాసి

జ్ఞానులొందెడునట్టి - సద్గతినిమ్ము.

నిత్యుండవగునీవు - నెఱిఁగొనుకతన

నిత్యంబుగా దీని - నిలుపుము జగతి.

ఒండేని నీవునా - కొండుజన్మంబు

దండనంబుగనీయుఁ - దలఁచెదవేని

న్యూనతలేకుండ - నొనరజీవించు

మానవజన్మమే - మరినాకునిమ్ము.

(60)

మఱియును ధార్మికు - ల్మాన్యులుగలిగి
 సిరియును సంపద - చెన్నారఁ గలిగి
 నూరులు ధీరులు - శూరులు గలిగి
 వీరలు సతులునౌ - వెలదులు గలిగి
 కారియపడనట్టి - కర్మక్షల్లలిగి
 సారస్వతపువృద్ధి - జననృద్ధి కలిగి
 కరువు దరిద్రంబు - కలనై నలేక
 పరపీడనంబును - వ్యాధులులేక.
 పరగు స్వతంత్రపు - భరతఖండమున
 నరుదు సంపదగల - యాంధ్రదేశమున
 పరగౌతమీతీర - పావనభూమి
 పరమ ధర్మంబునఁ - బరగు వంశమున /
 పురుషుండగాఁబుట్టి - పుణ్యముల్నేసి
 పరులకువక్రతితో - భక్తితో మనలి
 కరమొప్ప నినుజేరఁ - గాంక్షించినాఁడ
 పరమిమ్ము నాకట్లు - నరద ! విశ్వేశ !
 సత్తునొందింపు మ - సత్తున నుండి
 మత్తమంబును బాచి - మలుపు తేజముకు
 మృత్యువునుండి య - మృతము నొందింపు
 నిత్యపదంబున - నెగడగదేస !
 శాంతియా శాశ్వత - శాంతియా గాక
 ఓంతత్సదోంతత్స - దోం సోహ మస్మి.

ఓ మే !

రాజ సూ య రహస్య ము.

ప్రథమ భాగము.

మహాభారతము భారతీయవాఙ్మయమునం దగ్రగణ్యమైనది. కారణమేమనఁగా, అది భారతీయుల ధర్మశాస్త్ర గ్రంథములలో ధర్మశాస్త్రగ్రంథమై తచ్చాస్త్రజ్ఞులకుఁ బ్రమాణభూతమైనది. ఇతిహాసముల కితిహాసమై తదంతర్గతముగాఁ బరిగణింపఁబడు ¹అర్థశాస్త్రాంశములు కలిగి యుత్కృష్టేతిహాసమై భరతవంశస్థుల గాథలతోఁ బ్రకాశించినది. పౌరాణికలకుఁ బురాణమై తదంశములతోఁ గూడి శోభించినది. కావ్యరసజ్ఞులకు వీరరస ప్రధానమై యొప్పుచు, భారతీయవీరులలో నగ్రగణ్యులగు భీమార్జునాది మహావీరుల గాథలతోఁ గూడినది. వేదాంతవేత్తలకుఁ గర్మజ్ఞానాదులను బోధించుపట్టులుకల దగుటచేఁ బ్రఖ్యాత మోక్షశాస్త్రమైనది. అన్నిటికిని మించి, భారతీయుల కేకైక ప్రమాణముగు వేదాంశములు నిండుగ నుండుటచే నైదవ వేదమైనది. ఆవేదత్వము నందును నితరవేదములకువలెఁగాక, స్త్రీ శూద్ర ద్విజబంధువులు వేదములు వినరాదు,

(1) అర్థశాస్త్రము ఇతిహాసాంతర్గత మని 'కాటియ్యండు' (చాణక్యండు) తన యర్థశాస్త్రమునఁ జెప్పియున్నాడు.

తత్ప్రతిపాదిత కర్మముల నాచరింపరాదు, అను నిషేధముఁ
లగించి, యితర వేదోదిత యజ్ఞములతోపాటు స్త్రీ శూద్రా
లాచరింపఁ దగిన పౌరాణిక యజ్ఞాదులు పెక్కులు కలదగుట
నిది యందఱకును బరమ ప్రమాణముగు పంచమవేదమై వు
విల్లినది.

ఇంకను నిందొక్క వైచిత్ర్యము కలదు. ఇతర ధర్మ
శాస్త్రములకుంబలె, ఇతిహాసములకు వలె, పురాణములకు
బోలె, వేదాంత గ్రంథములరీతి, కావ్యములపోల్కి, వేదము
మాడ్కి నొక్కరీతినే ధర్మములఁగాని, ఇతిహాసములనుగా
పురాణాంశములఁగాని, వేదాంతాంశములఁగాని, కావ్యఫక్తి
గాని, వేదోదిత విధానములఁగాని, చెప్పక తొలుదొల్
మిత్రముగ నారంభింపఁబడెనో అట్టి 'జయ' మను ప్రధాన
హాసము నాధార పఱచుకొని, సందర్భానుసారముగ నాయ
హాసమున కెడనెడఁ బై ధర్మశాస్త్రాద్యంశముల నిమిషి యి
గుల్క రచింపఁబడుటచే, పాఠకులకును శ్రోతలకును, వినుకు
గల్గింపక యత్యాసందముఁగూర్చుచు, వడ్డ్రోసోపేతమై వి
భక్ష్య భోజ్యాదులఁ గూడిన విందుభోజనమువలె, వివిధవర్ణ
యుక్తమగు పుష్పనామమువలె, తౌర్యత్రికయుక్తమగు సహ
కమువలె, సర్వవర్ణచిత్రితమై భావోపేతమగు చిత్రపటమువలె
నాతిశీతోష్ణమగు మలయమారుతమువలె సర్వహృదయాప్లవ
యై మహాభారతము విలసిల్లినది.

పైయంశములలో నిపుడు న్యాయబోధ 'రాజసూయము' అను సంశయము పంచమవేదమునందంతర్గతమై విద్యర్థవాదాదులఁ గూడిన యితీహాసముగా, లేక, అర్థవాదముగాఁ బరిగణింపఁబడును గాన, తొలుత మహాభారతమునఁ గల వేదాంశములను కృష్ణముగాఁ జెప్పిపిమ్మట రాజసూయాంశములు వివరింతును.

— ఇతి మహాభారతము నందలి వేదాంశములు ఇతి —

వేదము విద్యర్థనాద మంత్రాత్మకము. విధు లన, ఐహికాముష్మిక సుఖములఁ బొందుటకై చేయఁబడు యజ్ఞాదిక్రతు విధానములు. యజ్ఞములు 'దేవ, మనుష్య, పితృ, దేవతాకములు'గా నుండును. గోమేధ అశ్వమేధ రాజసూయాదులు దైవిక యాగములు. తటాక వ్రతిష్ఠాదులు, నివిధ దాన విశేషములు, మానుషములగు యజ్ఞములు. శ్రాద్ధప్రకరణమునఁ జెప్పఁబడినవి పై తృకములగు జన్మములు. అవి విద్యర్థనాదాదులతో నీ పంచమ వేదమున నింపగు గాథలలో నిమిచ్చి వర్ణింపఁబడినవి.

మతీయః జౌరాణికములగు సర్పయాగ, వైష్ణవయాగాదులును, కొదవలేకుండఁగ నిందు వివరింపఁ బడినవి. యజురధర్మములకుఁ బోలె నిది గద్యపద్యాత్మకమై సంహితాబ్రాహ్మణములతోఁ గూడినది. సంక్షిప్తముగ సంహితలోఁ జెప్పఁబడిన

దానిని విపులముగ బ్రాహ్మణిని యజు రధర్వములలో పాదింపఁబడినట్లే యిగును ప్రతిపాదింపఁబడుటచే వేదత్వమూర్తి నొందించినది.

మణియు నితర వేదముల కుండినట్లు వేదాంతాంశము జెప్పు నుపనిషద్వాజ్మయముగూడ నిందు గలను. పృథక్ క్రింద 'భగవద్గీత'లుపనిషత్తులే; వానిని మతత్రయభాష్యకరులు పనిషత్తులను గానె భావించిరి.¹

'సనత్సుజాతీయ, అనుగీతాదులును' పంచమవేదము కుపనిషత్తులే. ఇతరవేదములకుండినట్లు మంత్రర్షులు, కాండర్షులు పృథక్సంహితలుగూడ నీపంచమవేదమునకును గలవు. యజు ధర్వవేదములకునలె నేయేకాండల కేయేమంత్రముల జెవరె ఋషులలో ప్రత్యేకముగాఁ దెలియఁబడునలేదు. గాని, మహాభాతమునందలి యాచూఘట్టములలోని ప్రశంసలఁజూడ, 'వ్యావైశంపాయన, నారద, మార్కండేయ, రోమశ, ఉపమన్యు ఉదంక, సనత్సుజాత, శ్రీకృష్ణ, భీష్మ, విదురాదులు' కర్షణ నాదుల నుపదేశించు కాండములకును, కొన్ని మంత్రములకును సధిపతులని యితరవేదసాంప్రదాయానుసారముగాఁ జెప్పఁబడుచున్నది.

(1) 'ఇతి శ్రీభగవద్గీతానూపనిషత్సు' అని గీతలయొక్క యధ్యాయాంతమునందును వ్రాయఁబడుచుండును.

ఋగాదినంహితలకుఁబలె నీ 'కాష్ఠి' వేదమనఁబడు 'వై
యాసికీ' సంహితకును ¹ 'సుమంతు, జైమిని, పైల, శుక,
వైశంపాయన' నామకములగు పృథక్సంహితలు కలవు. ఆపృథ
క్సంహితలు, కారణాంతరమున నితరవేదసంహితలోని కొన్నిటి
వలె ఖలమైయుండును. మహాభారతసంహితయొక్క పృథగ్భా
గముగు 'జైమిని' సంహితలోనిదే దృశ్యమాన జైమినిభారత
భాగముగు నిశ్వమేధసర్వము.

ఇతరవేదములకు ఖలసంహిత లుండినట్లే యీసంచమ
వేదమునకును ఖలసంహిత కలదు. దృశ్యమానముగు హరివంశ
మును, దానికడపటనుండిన జనమేజయుని యశ్వమేధయాగ
గాథతోఁగూడిన భవిష్యద్గాథయు ఖలసంహిత యనియే మహా
భారతమున (ఆదిపర్వ 2 అధ్యాయ) కలదు. ఉపదేశరూపకముగ
నాయాగాథలసందర్భమునఁ జెప్పఁబడిన 'అనుష్టుప్' ఛందో
రూపమునఁ గలవిశేషార్థబోధకములగు మంత్రములు, సూక్త
ఘటితములుగ నిందుఁగలవు. అట్టివానిని దిజ్ఞాత్రముగఁ జూపు
చున్నాను.

ఉదంకుఁ డొనర్చిన 'నాగస్తుతి,' ఉపమన్యుఁడు చేసిన

(1) శ్లో॥ వేదానధ్యాయయామాస మహాభారతపంచమాన్ । సుమం
తుం, జైమినిం, పైలం, శుకంచైవ స్వమాత్మజం । ప్రభుర్వరిష్ఠోవరదో వైశం
పాయనమేవచ । సంహితాంతైః పృథక్త్వేన భారతస్యప్రకాశితాః॥ ఆదిపర్వ
98 అధ్యాయము.

‘అశ్వినీస్తుతి’ మందపాలపుత్రసహదేవు లొనర్చిన ‘అగ్నిస్తుతి’ కుంతీధర్మజు లొనర్చిన ‘సూర్యస్తుతి,’ అర్జున మరుత్తు లొనర్చిన ‘రుద్రస్తుతి,’ భీష్ము డొనర్చిన ‘శ్రీకృష్ణస్తుతి,’ మొదలగునవి మంత్రానంతములును, పైపేర్కొనఁబడినవారిచే ద్వైతము లైన సూక్తములేయై యున్నవి.

ఇంతమాత్రమే కాక యజురాదివేదము లాయానందర్శములలో ఋగాదివేదములనుండి కొన్నిమంత్రములను స్వల్పభేదముతో గ్రహించి యున్నవి. మఱికొన్నిటియర్థమును ఛందోభేదముతో గ్రహించి యున్నవి. అట్టి సాంప్రదాయ మీభారతసంహితకును గలదు. చూడుడు—

మంత్రములను స్వల్పభేదముతో గ్రహించుటకు—

(1) మం॥ కస్వి దే కాకీచరతి? కస్విజ్ఞాయతే పునః?

కిం స్విద్ధిమస్య భేషజ్యం? కిం స్విదావవనం మహత్!

(2) సూర్యవకాకీచరతి చంద్రమాజాయతే పునః!

అగ్నిర్హిమస్యభేషజ్యం భూమిరావవనంమహత్!

కృష్ణయజుర్వేద. 7-4.

మహాభారతమునఁ బైమంత్రము లిట్లు గ్రహింపఁబడెను.

* శ్లో॥ కస్చిదేకోవిచరతే? జాతఃకోజాయతే పునః?

కిం స్విద్ధిమస్యభేషజ్యం? కిం స్విదావవనంమహత్!

* ఈమంత్రములకు వేదాంతార్థ ముండుటచేఁ బ్రస్తుతమున కనవచ్చును వివరింపలేదు.

శ్లో॥ నూర్యవకోవిచరతే, చంద్రమాజాయతే పునః।

అగ్నిమన్యైశ్చైషజ్యం భూమిరానవనం మహత్॥

ఆరణ్యవర్వ, అధ్యా 312 (యక్షప్రశ్న.)

అర్థమాత్రగ్రహణము.

మం॥ తమశేషద్ధియాధియా త్వోవధియాను ।

ర్యోవోచ యదితి తస్మాన్మత్స్యంధియాఘ్నంతిశప్తః॥

కృష్ణయజుస్సంహిత. 7-5.

శ్లో॥ మత్స్యస్తస్య సమాచఖ్యః కృద్ధస్తానగ్నిరబ్రవీత్ ।

భక్ష్యానై వివిధైర్భావైర్భవివ్యధశరీరిణాం॥

అరణ్యవర్వ. ఆధ్యా. 221.

తా॥ కారణాంతరమువలన నీరిలో దాఁగియుండిన యగ్ని

యొక్క యునికిని మత్స్యములు దేవతల కెఱిగించుటచే నగ్ని,

మత్స్యములపైఁ గోపించి, “మత్స్యములారా! మీ రితరశరీరు

లచే వివిధముగ భక్షింపఁబడుచురుగాక!” యని శపించెను.

పైరితినే ‘శతరుద్రీయ’ పురుషసూక్తాదులలోని ఋ

గ్యజుర్యేదమంత్రములు రూపభేదముతోను, భావమాత్రము

తోను నీమహాభారతమునఁ బెక్కుచోటులఁ జెప్పఁబడినవి.

ఇంతమాత్రమే కాదు. దృశ్యమానమహాభారతము

యొక్క ప్రారంభముకూడ ‘శ్రౌతగృహ్య’ సూత్రనిబద్ధమై,

ఋగ్యజుర్యేదాద్యర్థప్రతిపాదితముగు ‘శాంతిక, పౌష్టిక,’ కర్మ

కలాపములతోఁ గూడినదై యున్నది. అది యెది ?

జనమేజయుఁ డొనర్చు నొకయజ్ఞమునకు వచ్చిన 'సోమేయుని' (దేవశునియగు సరమాపుత్రుని) జనమేజయుని సోమరు లణఁచ నాదేవశుని యగు 'సరమ' జనమేజయుకడ మోక్షపెట్టుకొని యంతర్హిత యగుటయు దానివలనఁ గలుగు నన్నిశాంతికై జనమేజయుఁడు 'శాంతిక, పౌష్టిక' క్రియ లొర్చుటయే. పైగాథాంశములు ఋగ్వేదము (10-107) నందును యజుర్వేదము 'ఏకాగ్ని కాండమంత్రపన్నము (2-2-17) నందునుగల సరమ యను దేవశునిసంబంధముగు మంత్రాంశములనుఁ జేయుల్లిఖింపఁబడినవియే. ఋగ్యజుశ్శాఖలకు సంబంధించిన శ్రోతగృహ్యసూత్రకారులు 'సరమ, సారమేయాదులు' శ్వగృహ్యము లనియు, అవి బాలురకు సోకు సోకుడురోగ మనియు, ఆ శ్వగ్రహనివృత్తికై శాంతిక, పౌష్టికక్రియలఁ జేయవలయుననియుఁ గొన్నివిధులను నిర్వచించియున్నారు.¹

మహాభారతగాథారంభముననే (ఆదిపర్వము 31. అధ్యాయము) సరమాసారమేయుల గాథ యుండుటయు సారమేయుని బాలురకు జనమేజయుని సోదరు లణఁచుటయుఁ గానగుచున్నది. పిమ్మట జనమేజయుఁడు పురోహితుని సంపాదించుట కలదు. అది వేదమునందలి ఋత్విగ్వరణవిధియే యున్నది.

కొన్నియధ్యాయములైనపిమ్మట 'కద్రూ, వినత'

(1) స్మార్తానుక్రమణిక, యజుషప్రయోగచింతామణి.

సంవాదము కలదు. కద్రువ గుట్టపుతోడలో నలు పున్నదన, లేదని వినత వాదించఁ గృత్రిమముచే గడుగిన వినత నోడింప, వినత కడుగినకు దాసియై తద్విముక్తికై యమృతముఁ దెచ్చుటకు నుపర్ణుని నియోగించ నాతఁడు 'సోమము' అనుమాటు పేరుగల 'అమృతముఁ' దెచ్చుట యను నితిహాస మింపుగ వర్ణించఁబడినది.

ఈయితిహాసము 'తైత్తిరీయ' సంహిత(6-1)లో నిట్లు కలదు,

కద్రువయు, సౌవర్ణియుఁ దమలో నెవతె సౌందర్యవంతురాలను విషయమున వివాదపడి, ఘర్షనర్తులచేఁ దగవుఁ దీర్చు¹జేయించుకొన సౌవర్ణి యోటుపడి, కడుగినకు దాసి యయ్యెను. ఆదాస్యమును 'త్రివిప్తవము' నందలి 'సోమలత' ను దీసికొని వచ్చి తనకిచ్చిన విముక్తి నొనర్తు నని కద్రువ సౌవర్ణికిఁ జెప్పెను. ఆయంశమును వినత తనబిడ్డలైన 'జగతీ, త్రిష్టుప్, గాయత్రీ' అనువారలతోఁజెప్పఁ, దొలుత జగతియుఁ, విమ్మటఁ ద్రిష్టుష్ను, బ్రయత్నించి నిఫలత నొంది రాఁగాఁ దుదకు గాయత్రీ త్రివిప్తవమున కేగి సోమరక్షకులగు 'శ్వాన భ్రాజులతోఁ బోరి వారి నోడించి సోమహరణ మొనర్చి

(1) స్త్రీలు సౌందర్యమును బరీక్ష చేయించుకొనుట నేడును బాచ్చాత్యదేశములలోఁ గలదు. ఇటలేదేశమున స్త్రీలు సౌందర్యమును బరీక్ష చేయించుకొనరా దని యిటీవల 'మనులోనీ'గా లొకశాసనముఁ జేయించిరి.

తెచ్చి కద్దున కిచ్చి, సౌవర్ణిని దాన్యమునుండి విముక్తజేసెను.

పైగాథయే 'ఐతరేయ' బ్రాహ్మణమున సోమాహుతి మను నామముతో మఱియొకవిధముగాఁ గలదు. అది యిట్లు
 "దేవతలు ఋషులు నొకప్పుడు జగతి, త్రిష్టుప్, గాయత్రీ
 ఛందస్సులఁ జూచి మీరు సోమము నవహరించి తెం డన న
 మూఁడును 'సువర్ణ' రూపమును వహింప నంను మొనరు
 రెండింటి యుశముఁగాక గాయత్రీయంశమే సోమాహుతి
 మొనర్చె"

మహాభారతమున (ఆదిపర్వమున) పైగాథ కొంత మార్పునొందియున్నది. ఆమార్పులో జగతి మొదలగు ఛందములే
 పేరు లేక ఛందోమయుఁడగు గరుత్మంతుఁడే 'సోమము' అమృతము
 నవహరించి తెచ్చి 'సౌవర్ణి' (వినత) యొక్క దాన్యమును దొలగించినట్లు వర్ణింపఁబడియున్నది. ఆంధ్రమహా
 భారతపాఠకులకు, అమృత మన సోమ మనునంశము విరుద్ధముగాఁ
 గాఁ గాన్పించును; కాని, సంస్కృతభారతమున అమృత శబ్దము
 సోమపర్యాయముగానె వాడఁ బడెను. చూడుడు—

శ్లో॥ కశ్యపస్య మునేః పుత్రో వినతానందవర్ధనః ।

హర్తుం 'సోమ' మభిప్రాప్తో బలవాన్ కామరూపధృ

నమర్థో బలినాం శ్రేష్ఠో హర్తుం సోమం విహంగమః॥

ఆదిపర్వము 30౮ ఆధ్యాయము

తా॥ కశ్యపునకుఁ బుత్రుఁడును, వినతయొక్క యానం
దము నభివృద్ధి చేయువాఁడును, బలవంతుఁడును, కామరూ
పము ధరించువాఁడు నగు గరుత్మంతుఁడు సోమము నపహరింప
నేతెంచి యున్నాఁడు, ఈ విహంగుఁడు బలవంతుఁడగుటచే
సోమాహరణమునకు సమర్థుఁడు. ఇట సోమశబ్ద మమృతవాచి
గాఁ జెప్పఁబడుట గమనార్హము. వేదములు యజ్ఞప్రవర్తకములు
గదా ! అట్టి యజ్ఞప్రవర్తకములగు వేదములలో సోమాహరణ
విధి యుండు నవసరము కలదు. ఈపంచమ వేదమునందును
సోమోపాఖ్యానమే గరుడోపాఖ్యానముగా మాత్రమున్నది.¹
వేదములలో, గోమేధ ప్రశంస మొందుగ నుండును. ఈపంచమ
వేదమందును, గోమేధప్రశంస, “నన, విరాట, ఉద్యోగ,
ద్రోణ, శాంతి, ఆనుశాసనిక పర్వములలోఁ” బెక్కురీతులఁ జె
ప్పఁబడి యున్నది. గోమేధమునందలి గోప్రాక్షణమంత్రములు
(గోవును వధించునపుడు చెప్పుమంత్రములు) ప్రమాణములై

1 పై గరుడోపాఖ్యానము (సోమహరణము) ఆనుశాసనికపర్వము
నను గలదు. కాని యది ప్రక్షిప్త మనవలసియున్నది. వేదమున నొక్కడఁ
జెప్పఁబడిన కర్మము మఱియొకచోటున భిన్నముగాఁ జెప్పఁబడదు. ఆను
శాసనికపర్వమునందలి గరుడోపాఖ్యానము ఆదిపర్వములోనిదానికి భిన్నము
గా వర్ణింపఁబడెను. మఱియు ఉత్తరదేశపు భారతప్రతులలో ఆనుశాసనిక
ములోని గరుడోపాఖ్యానము మృగ్యము. దక్షిణదేశపు ప్రతులలోఁగలదు.
తిక్కనసోమయాజి యాంధ్రీకరించెను. నన్నయ, తిక్కనల కవిత్వవిశేషము
లాగరుడోపాఖ్యానములవలనఁ దెలియఁగలవు.

నవి కావనుటచేతనే, నహుషుడు వదభ్రష్టుఁ డగుటకుఁ గాక నాముగా, ఉద్యోగపర్వమునఁ జెప్పఁబడెను. దీనిని అర్థవాదభేదముగా 'పూర్వమిమాంసా' శాస్త్రజ్ఞులు నుడువుదురు.

అశ్వమేధముఁగూర్చి, మహాభారతమునఁ బెక్కుచోట్లఁ జెప్పఁబడెను. ధర్మభాగ్యమేధము భారతగాథానుక్రమమునఁ (ఆదిపర్వ 61 ఆధ్యాయ) లోఁ దొలుత లేకుండినను, బిమ్మిట్లు జేర్పఁబడెను. మహాభారతము పంచమవేద మగుటకే ధర్మభాగ్యమేధగాథ చేర్పఁబడినట్లు కాన్పించును. జనమేజయఁ డశ్వమేధయాగ మొనర్చిన యంశము 'ఏతరేయబ్రాహ్మణమునఁ గొప్పగాఁ జెప్పఁబడుటయేగాక, బృహదారణ్యకోపనిషత్తును, పరిక్షిత్తనయులగు జనమేజయాదులు అశ్వమేధ మొనర్చుటచే బ్రహ్మలోకప్రాప్తులై రని చెప్పఁబడెను.

కృష్ణయజుర్వేదములో నశ్వమేధముఁగూర్చి గొన్ని ఖ్యవిధు లొకచోటను, పరిశిష్టము, మణియొక చోటను గలవి.¹ మహాభారతమునను, పై రీతినే ధర్మభాగ్యమేధమునఁ గొన్ని ఖ్యలును, ఖల సంహితగా నెన్నఁబడు భవిష్యద్గాథలో (భృగూమానహరివంశముయొక్క తుదిభాగము భవిష్యద్గాథ యపేరితో నున్నది. అదియే ఖలసంహిత) గొన్ని విధులును గా

(1) చూ॥ తైత్తిరీయసంహిత 4, 5, కాండ.

నందర్భములలోఁ జెప్పఁబడియున్నవి. ¹

మఱియు నితర వేదముల గాథల నీమహాభారతము గ్రహించినట్లే, యీ పంచమ వేదమునందలి గాథలును మహాభారతము పుట్టినప్పిమ్మట నావిర్భవించిన వైదిక వాఙ్మయమునను జేరియున్నవి. ఇందులకు 'అధర్వసంహిత, ఐతరేయ, బ్రాహ్మణములలోని పరిక్షిత్తనరూపముగు 'కుతాప' సూక్తమును, జనమేజయునియొక్క-యు 'ఉద్దాలక, యాజ్ఞవల్క్య, శ్వేతకేత్యాది' మునులయొక్క-ప్రశంసలతోఁ గూడిన 'శతపథ, ఐతరేయ' బ్రాహ్మణములలోని యంశములును 'ఛాందోగ్య బృహదారణ్యకోపనిషత్తుల'లోని యంశములే నిదర్శనములు.

ఈ పంచమ వేదమునందు 'విద్యర్థవాదు'లను జెప్పునప్పుడు, ఇతర వేదములలో విద్యర్థవాదాదులు చెప్పఁబడునట్లు కాక, ఆయాకథలు, తాము చెప్పు కథలలోను, వాక్యోపవాక్యములలోను నందర్భముసారముగాఁ జేర్చి చెప్పినటుల రచింపఁ బడుట విచిత్రాంశమై యున్నది.

ఉదాహరణములు:—

(1) అశ్వమేధపర్వమున యజమానపత్ని యశ్వసేవఁ జేయునపుడు భిన్నరీతినివర్తించినఁ బ్రత్యవాయము కల్గుననునంశము చెప్పఁబడలేదు. భవిష్యగాథలో జనమేజయపత్ని యశ్వసేవలోఁ దప్పుగా మెలఁగెనను నాలోపణముఁ జేయఁబడెను. అందువలననే జనమేజయు నశ్వమేధమునకు విఘ్నము కల్గెనట!

అశ్వమేధము ¹బ్రహ్మహత్యా పాతకనివృత్తికిని, ²తర మహాపాపనివృత్తికిని ³అన్యరాష్ట్రమును దనరాజ్యములో గలిపికొనినపుడును జేయవలయునను విధులుకలవు. పై మహా పాతకము లొనర్చిన 'ఇంద్ర, ఇంద్రోతుపార్థితులు,' అశ్వమే యాగము. లొనర్చిన పాపవిముక్తి నొందినట్లు 'శల్య భీష్ముల ధర్మజునకుఁ జెప్పిన గాథలు ఉద్యోగ శాంతిపర్వములలో వర్ణింపబడియున్నవి. • అన్యరాష్ట్రాక్రమణము చేయుటచే ధర్మ డొక యశ్వమేధ యాగముఁ జేయవలసినచుటయే గాదు గురువు-బ్రాహ్మణుఁడు నగుద్రోణు నబద్ధమాడి చంపించుట నగు మహాపాపనివృత్తికై మఱియొక యశ్వమేధమును, ⁴

(1) "తరతి బ్రహ్మహత్యాంయోశ్వమేధేన యజతే.

(2) యోశ్వమేధేన యజతే సర్వ ఏవభవతి సర్వస్యవా ఏషా ప్రా శ్చిత్తిః.

(3) యోరాష్ట్రం క్రామతి సోఽశ్వమేధేన యజతే॥ (తైత్తిరీయ హిత.)

• కురుక్షేత్ర యుద్ధానంతరము 'పాంచాల, బాహ్లిక, మద్రదేశము నేలు రాజుల వంశములు నశించుటచే నవి కురురాజ్యమునఁ గలిసిపోయి కాన్పించుచున్నది. పాండవులకాలమున ఆనాగరికులై, చోరులై, భావ పనమునను, కురుక్షేత్రమునను సంచరించు 'తక్ష'కాది నాగులు బాహ్లిక మునందు పరిక్షిత్ కాలమున తక్షశిలానగరమును నిర్మించి ప్రత్యేక రా మును స్థాపించిరి. ఆనాగులనాయకుఁడే పరిక్షిత్తును వధింప నాలసి నడగు జనమేజయుఁడు తక్షశిలపై దండెత్తి నాగులను మాడ్చిన గాథయే యాగ మైనది.

వధ నిమిత్తక మహాదోష నివృత్తికై వేటాండు, అశ్వమేధ మును, మొత్తము మూఁడశ్వమేధములు చేయవలసి వచ్చినది. పై మూఁడంశములఁ గూర్చియు, 'శాంతి, అశ్వమేధ' పర్వముల లో, కృష్ణద్వైపాయనుఁడు ధర్మజున కొనర్చిన యుపదేశముల లో స్పష్టీకరింపఁబడియున్నది. (దోణవధనిమిత్త కాశ్వమేధము ను, కుమారిలభట్టు తంత్రవార్తిక మహాభాష్యమునఁ బ్రశంసించియున్నాఁడు.) ప్రస్తుతమగు రాజనూయమునందును, రాజనూయయాగాంగమై యొక్కదినములోనే ముగింపఁబడు 'సోమయాగమైన మఱువాఁడును, పునరభిషేచన కర్మమునకుఁ బూర్వమున నొనర్పఁబడు "ఉదవసానీయము" అను ఇష్టిలోఁ బురుషపశు(పు) క్షత్రియపశు విశేషము విహితమైనట్లు 'ఏతరేయబ్రాహ్మణము'లోని, విధివాక్యమునలనను, ఆబ్రాహ్మణములోనిదే యగు, హరిశ్చంద్ర పుత్రుఁడగు రోహిత, శునశ్చేపుల, చరిత్రలతోఁగూడిన యితిహాసము వలనను స్పష్టమగుచున్నది. ఇందు క్షత్రియుని క్షత్రియుఁడు (స్వజాతీయుఁడు) యాగపశు పుగాఁ జేయవచ్చునా? అను సందేహ ముద్భవించినది. ఈయంశమును మహాభారతనిర్మాత, కృష్ణ, జరాసంధ సంభాషణములలో వాక్యోపవాక్యములుగా (జరాసంధవాక్యములచే) క్షత్రియుని దేవప్రీతికై విశేషింపవచ్చు ననుటను, స్థిరపఱచి యున్నాఁడు. చూడుఁడు:—

శ్రీకృష్ణుఁడు జరాసంధునితో నిట్లను చున్నాఁడు, "ఓ

జరాసంధరాజా! లోకమునందలిరాజుల నపహరించి ఖటిలమున
 గూడిన క్రూరకార్యములొనర్చుచు, నేను లోకమున కపకారు
 చేయలేదని తలచుచున్నావా? ఓరాజశ్రేష్ఠా! రాజు సాధు
 లైన రాజుల నెట్లుహింసించును? నీ వట్టి సాధువులగు రాజు
 నిగ్రహించి, రుద్రునకు బలి నిచ్చుచుచున్నావు.....
 మనుష్యులను బలినిచ్చుట యెచటను జూడఁబడలేదు. అట్టి
 లో నీవు మనుష్యులను విశేషించి శంకరునికై యజ్ఞముఁ జే
 నెంచుచున్నావు. వ్యర్థబుద్ధిగల యోజరాసంధా! నీవు నీ
 లైన క్షత్రియులను బశువులనుగాఁ జేయుచున్నావు. నీ
 నెవఁడును ఇట్లు చేయువాఁడు లేఁడునుమా * పైశ్రీకృష్ణ ప్ర
 ములందు మూఁడు ముఖ్యాంశములు గలవు. (1) సాధు
 లైన క్షత్రియులను చంపనచ్చునా? (2) మనుష్యులను విశేష
 యజ్ఞము నొనర్పనచ్చునా? (3) నవర్ణుఁడు ననర్ణుని పశువునా
 జేసి యజ్ఞము నొనర్పనచ్చునా?

శ్రీకృష్ణ.....శ్లో॥ త్వయాచోపహృతారాజన్ క్షత్రియలోక
 నః॥ తదాగః క్రూరముత్పాద్య మన్యసే కి మనాగసం॥

రాజారాజః కథం సాధూన్ హింస్యాన్నృపతి సత్తమః॥ తే
 స్సన్నిగృహ్యత్వం రుద్రాయోపజిహీర్షసి॥ మనుష్యాణాం సమాలంభో
 దృష్టఃకదాచన॥ స కథం మానుషై ర్దైనం యప్తుమిచ్ఛసి శంకరం॥—
 హి సవర్ణానాం పశుసజ్జం కరిష్యసి, కోన్య ఏవం యథాహిత్యం జరా
 వృధామతిః॥—

పై మూడుప్రశ్న ములకును జరాసంధుడెట్లు సందేహని
వృత్తిఁ జేసెనో చూడుఁడు—

1 “కృష్ణా ! నేను రాజుల నెవరినిగాని జయింపఁకుండఁగఁ
దీసికొని రాలేదు. నాచే జయింపఁబడని శత్రు నెవఁడు కలఁ
డు? బంధితులైన రాజులలో నాచే జయింపఁబడనివాఁడెవఁడు?
కృష్ణా ! త్షత్రియునకుఁ బ్రాక్రమించి తెచ్చినవానినె పశువుగాఁ
జేసి, ఇష్టమునచ్చినట్లు చేయుటయే (యజ్ఞములలో విశసించు
టయే) ధర్మమని చెప్పుదురు. నేను రాజులను దేవప్రీతికై
యాయఁదలఁచి తెచ్చి, యిపుడు భయమువలన నెట్లు త్షత్రియ
ధర్మమును స్మరింపుచుఁగూడ విడువఁగలను ?

పై జరాసంధ వాక్యములలోఁ గృష్ణుఁ డొసర్చిన ప్రశ్న
త్రయమునకును సమాధానము గలదు.

- (1) సాధువులం గాక రణవీరులనే జయించి తేనచ్చును.
- (2) దేవతలకొఱకు మనుష్యులను విశసింపవచ్చును.
- (3) త్షత్రియుఁడు జయించి తెచ్చిన వారిని యజ్ఞపశు
వుగాఁ జేయవచ్చును.—అనుసమాధానము లేర్పడుచున్నది.

(1) జరాసంధ ఉవాచ॥ శ్లో॥ నాజితాన్వై నరిపతన్ నాహమాదర్శి
కాంక్షన | అజితఃపర్యవస్థా తా కోత్రయోన మయాజితః॥—క్షత్రియన్వైత
దేవాహుర్ధర్మం కృష్ణోపజీవనం | విక్రమ్యపశుమానీయ కామతోయత్సమాచ
రేత్॥ దేవతార్థముపాహృత్యరాజ్ఞః కృష్ణకథం భయాత్ | అహమద్య విమ
చ్యేయం క్షత్రం వ్రత మనుస్మరన్॥

సభాపర్వ.

ఇట్టివిశేషము లీవంచమ వేదమునఁ బెక్కులు కలవు. గ్రంథవిస్తరభీతిచే నాయంశములను మాని తొలుత రాజసూయాంశములఁజెప్పి, పిమ్మట ధర్మజు రాజసూయ విశేషములు వివరింతును.

రాజసూయము .

(1) రాజు రాజసూయముఁ జేయవలయును. అనువాక్యము ననుసరించి, యజ్ఞముఁ జేయుట కర్హతగల 'బ్రాహ్మణ, వైశ్యులకు' రాజసూయ యజ్ఞార్హత లేదని స్పష్టమగున్నది. మఱియు రాజసూయశబ్దమున కర్థమేమనగా, (2) జుచే (పునరభిషేకము ద్వారా) సిద్ధింపఁజేయఁబడునది. లేలతాత్మకసోమరాజు (సోమలత) ఖండింపఁ బడునది. అనుత్పత్తులను వైయాకరుణులు చెప్పియున్నారు. రాజసూయయగమున సోమలతాఖండనమును, యాగాంతమునఁ బునరభిషేకము నొంది రాజు యాగసమాప్తి నొందించుచుండుటయుఁ గుటయే కాక, పునరభిషేకమునకుఁబూర్వమున నగు 'ఉదనా

(1) "రాజా రాజసూయేన యజేత" శ్రుతిః॥

(2) నూ॥ రాజసూయ.....(3—1—114) పాణినీయ॥
వృత్తిః॥ రాజ్ఞా సోతవ్యో ఆభిషేనద్వారా నిష్పాద యితవ్యః.

యద్వా లతాత్మకస్సోమో రాజా స సూయతే ఖండ్యతే॥

యము' అనుకొక యిష్టియం దొకక్షత్రియుఁడు పశువుగా బంధింపఁబడు సూచనలుండుట చే 'రాజు ఖండింపఁబడు యాగము' అను ధ్వని కూడ నగుచున్నది. రాజసూయ యాగముఁ గూర్చిన యంశములు 'శుక్లయజుర్వేదము'నందును, (11 అధ్యాయం.) ఋగ్వేద బ్రాహ్మణమును 'ఐతరేయ' బ్రాహ్మణమునందును (7 వం, 3, 4 అధ్యాయం.) విపులముగాఁ గలవు. కృష్ణయజుర్వేదశాఖాంతర్గతమును తైత్తిరీయసంహితలో (5 కా. 6 ప్ర) అగ్నిచయనాంశములఁ దెల్పు సందర్భమున (కుంభేష్టికోపధాన, భూతేష్టికోపధానములు) అగ్నిచిదభిషేచనమునకును, రాజసూయ యాగకర్తయొక్క పునరభిషేకమునకును, సమానధర్మములు కలవని మూఁడుమంత్రములలో; జెప్పబడియున్నది. అధర్వసంహిత యందు (శౌనకశాఖ) ఒకసూక్తము (4 కా. 9 సూ.) రాజసూయ యాగకర్తను గూర్చి అధ్వర్యుఁడు దేవతల కొనర్చు ప్రార్థనము, రాజున కుపదేశించు నుపదేశములు కలదై యున్నది.

ఐతరేయబ్రాహ్మణమునందలి 'శునశ్శేపుని' గాథలతో ఋగ్వేదమునందలి (1 మం. 24 మొ, 30 సూక్తములవఱకు 97 మంత్రములు) సంబంధము కలదు. మఱియు నైతరేయ బ్రాహ్మణమునందు 'సామ, యజస్సు' అని చెప్పఁబడని రాజసూయయాగ సంబంధమంత్రములన్నియు ఋగ్వేదము (శాకల్య సంహిత) నుండి కై కొనఁబడినవియే. శుక్లయజుస్సంహితలోని

మంత్రములు చాలవఱకు స్వతంత్రోర్భవములుగానె యున్నవి.

ఇపుడు వ్రాయఁబోవు సంశయములు సందర్భానుసారముగా శుక్లయజుస్సంహిత, ఐతరేయ బ్రాహ్మణములను గైకొనితే వ్రాయఁబడుచున్నవి.

శ్రౌతసూత్రములలో ఆశ్వలాయన, కాత్యాయన, హిరణ్యకేశీసూత్రములు రాజసూయ విధానమును వివరించి యున్నవి.

—
 రాజసూయ యాగకర్త చేయవలసిన విధులు.

—||—

రాజరాజ్యమునకు నభిషిక్తుడై¹ ఇష్టాపూర్త కర్మములను దవ్వక చేయవలయును.

ఇష్టాపూర్తము లనఁగా, వేదధర్మనిర్వహణము ఇష్టమున బడును. వర్ణాశ్రమ ధర్మ నిర్వహణము, నభా, ప్రపా, తటాకాది, ప్రజోపయోగకర కార్యములొనర్చుట పూర్తమనఁ బడును. ఇష్టాపూర్తములం గూర్చి విద్యారణ్యాభాష్యమున నిట్లు కలదు.

²వర్ణాశ్రమధర్మములను వేదధర్మములను గాపాడుట

(1) “ఇష్టాపూర్తా పరిజ్ఞానిః” ఐ. బ్రా.

(2) శ్లో॥ వర్ణాశ్రమ త్రయీధర్మ ఇష్ట పూర్త మధేతరం ।
 ప్రపా తటాకాది రూపం తచ్చ సర్వత్ర విద్యతే ॥

ఇష్టము. దానికి వ్యతిరేకమైన 'ప్రసా, తటాకాది' ప్రతిష్ఠారూపమైనది. 'పూర్తముఁ'గూర్చి మఱియొక గ్రంథమున నిట్లు కలదు.

¹ 'తటాక ప్రతిష్ఠలు, సభాభవన నిర్మాణములు, దిగుడుబావులఁ ద్రవ్వించుట, దేవాలయములఁ గట్టించుట, తోటలు వేయించుట' అను కర్మములు 'పూర్తముః అని చెప్పఁబడును.

రాజసూయయాగకర్త పై కార్యము లొనర్చి యుండి 'ఇష్టాపూర్తము' అనుకర్మముఁ జేయవలయును.

'ఇష్టాపూర్త' హోమానంతరము రాజు 'దీక్షణీయేష్టి' అను నొక యిష్టిని జేయును. ²

రాజు దీక్షణీయేష్టిని జేయగానే బ్రాహ్మ్యము నొంది సోమపానమునకుఁ గాక తక్కిన యంశములలో (కర్మములు చేయుటలో) దీక్షణీయేష్టికి మూఁడవనాఁడు బరుగు 'ఉదవసానీయేష్టి' ముగియునటకు బ్రాహ్మణుఁడుగానె యుండును. చూడుఁడు.

* "ఇష్టాపూర్త హోమ మొనర్చిన పిమ్మట రాజిట్లను

(1) పుష్కరిణ్య స్సభా వాపీ దేవస్థాయితనానిచ | ఆరామశ్చ విశేషేణ పూర్తంకర్మ వినిర్ధితే ||

(2) 'ఇష్టి' అను నొకచిన్న యాగము, లేక, చేయఁబడుమహాయజ్ఞమునకుఁ అంగయజ్ఞము.

* "బ్రహ్మ ప్రపద్యే బ్రాహ్మణోభవామి.....బ్రహ్మవా ఏష ప్రపద్యతే యో యజ్ఞం ప్రపద్యతే...యజ్ఞాదుహవా ఏష పునర్జాయతే యో దీక్షతే తం బ్రహ్మప్రసన్నం.—సహోదస్యన్నేవ క్షత్రియతా మా

చున్నాడు— ఓ ఋత్విక్కులారా! నేను బ్రాహ్మణు
నగుచున్నాను.....అనగా అధ్వర్యుఁ డిట్లనును. ఎవ
యజ్ఞముఁ జేయుచున్నాడో అట్టి యారాజు బ్రాహ్మణు
చున్నాడు. ఈరాజు యజ్ఞము వలనఁ బునర్జన్మము నొంది
న్నాడు. ఎవఁడు దీక్షితుఁ డయ్యెనో వానిని బ్రాహ్మణు
పొందియున్నది...అతఁడు ‘ ఉగవసానీయేష్టి ’ నొనర్చి
యత్వము నొందును.

పిమ్మట రా జిట్లనుచున్నాడు:—

నేను క్షత్రియుఁడ నగుచున్నాను. క్షాత్రము నొ
దును.

పిమ్మట నధ్వర్యుఁ డిట్లనును.

ఈతఁడు క్షత్రియుఁ డగును! క్షత్రిమన రాష్ట్రమే
ఎవఁడు రాష్ట్రము నొందుచున్నాడో ఆతఁడు క్షాత్రము
దినవాఁ డగును.

దీక్షణీయేష్టి యైనపిమ్మట ‘ అనుబంధ్యము ’ అను
యొకయిష్టి చేయఁబడును. ఇందు గోవే బంధింపఁబడి
పఁబడును. ఆగోవు సాధారణముగా గొడ్డైవెన (వశ) మం
ఆగోవు చూలితో నుండినయెడలఁ జేయఁబడు ప్రియ
కర్మకలాపమును గలదు. గర్భస్థపిండమును వేలుగఁదీసి,
పూతి; “క్షత్రంప్రపద్యే క్షత్రియోభవామి”...“క్షత్రంవా ఏష
తే యారాష్ట్రం ప్రపద్యతే క్షత్రం హి రాష్ట్రం.— ఐ. బ్రా.

హోమ మొనర్చి తక్కినదానిని బాగ్గులతోఁ గప్పియుంచెదరు.

‘అనుబంధ్యేష్టి’ యైన మఱునాఁడు ఏకాహికసోమయాగము జరుగును. అనఁగా ఒక్కనాటితో ముగియు యజ్ఞము జరుగును. అది ‘జ్యోతిష్టోమము’ అనుపేరు కల దనియు’ ఊత్రి యుఁడు జ్యోతిష్టోమ మొనర్చినచో బ్రాహ్మణుఁ డొనర్చు ‘అగ్నిష్టోమ’ యజ్ఞమనవచ్చు ననియు, ఐతరేయబ్రాహ్మణము చెప్పుచున్నది. ఈజ్యోతిష్టోమ యాగమునందలి ‘నవన, సామ, స్తోమ, శస్తాదుల’ ప్రశంసతో మనకు నిమిత్తము లేదు.

సోమయాగమైన మఱునాఁడు పునరభిషేకమునకుఁ బూర్వము ‘పశువిశసనము’— అందు ఊత్రియవశువు, లేక బ్రాహ్మణవశువు బంధింపఁబడుటతోఁ గూడిన ‘ఉదవసానీయము’ అను నొకయిష్టి జరుగును. ఐతరేయబ్రాహ్మణమునందలి శునశ్చేపుని యితిహాసము ‘ఉదవసానీయేష్టి’ కాలమునఁ గలిగినదియే. ఋగ్వేదముయొక్క ప్రథమమండలమునందలి శునశ్చేపసంబంధములగు (24 మొదలు 30 వఱకు) సూక్తములు ఉదవసానీయేష్టిలోఁ బశువుగానున్న శునశ్చేపునిచే ద్రష్టములైనవియే. ధర్మజుని రాజసూయమునందును సోమయాగమైన మఱునాఁడె పునరభిషేక మొక జరుగు ననఁగా జేయఁబడిన ‘ఉదవసానీయేష్టి’ కాలముననే శిశుపాలుఁడు విశసింపఁబడె నని స్పష్టమగుచున్నది. ఉదవసానీయేష్టిలో శునశ్చేపుఁ డెట్లు బంధింపఁబడెనో యాగాథల నిట సంగ్రహముగా వ్రాయుచున్నాను.

హరిశ్చంద్రనికథ.

~~~~~

ఇట్లొకవంశంబున 'వేధసుండు' (పురాణములలో శంకుండు) అనురాజునకు హరిశ్చంద్రుడు డనుపుతుండు కలడు. ఆ హరిశ్చంద్రునకు నూర్వరు భార్యలుండినను పుత్రును లేకుండెను.

ఆ హరిశ్చంద్రుని గృహమున కొకప్పుడు 'పర్వతానంద నారదుండు' అను మహర్షి లతిథులుగా రాగా, హరిశ్చంద్రుడామునులను గౌరవించి, నారదుని బుత్రోత్పత్తి వలన గల్గు లాభముల నడుగ, నారదుండు పుత్రోత్పత్తి వలన గల్గు లాభములను జెప్ప' హరిశ్చంద్రుండు తనకెట్లు పుత్రోత్పత్తి కలుగజేపు మనెను. అందులకు నారదుండు, ఓరాజా ! నీవు 'వరుణ' దేవుని నాగుఁ బుత్రుని నొసంగిన నే నాపుత్రుని బశువుగాఁ జేసి నిన్నుఁగూర్చి యజ్ఞముఁ జేయుదు నని ప్రార్థింపుము. నీ వరుణుండు పుత్రుని నొసంగు ననియెను.

పిమ్మట హరిశ్చంద్రుండు వరుణుఁగూర్చి నాకొక పుత్రుని నొసంగిన నే నాపుత్రుని బశువుగాఁ జేసి, యజ్ఞముఁ జేయునని ప్రార్థింప వరుణుండు ప్రత్యక్షమై పుత్రప్రాప్తి కలుగజేయమిచ్చెను.

పిమ్మట హరిశ్చంద్రునకు 'రోహితుడు' అను పుత్రుఁడున్భవించి పరుణుడు వచ్చి, ఈబాలునిచే నాకు యజ్ఞముఁజేయు మన హరిశ్చంద్రుఁడు:—

(1) “జాతాశౌచదినములు నెల్లినగాని బాలపశువునకు యజ్ఞార్హత లేదు.” అనఁగా వరుణుడు నల్ల యని వెడలిపోయెను.

జాతాశౌచదినములు నెల్లినపిమ్మట వరుణుఁ డేతెంచి నీవు చెప్పిన గడువు ముగిసినదిగాన వీనిచే నాకై యజ్ఞము నొనర్పు మనఁగా హరిశ్చంద్రుఁడు:—

(2) ‘పశువునకు దంతములు వచ్చినఁగాని మేధ్యమగుట కర్హత లేదు.’ అనఁగా వరుణుఁ డంగీకరించి నెల్లిపోయెను.

పిమ్మట రోహితునకు దంతములు రాఁగా వరుణుడు వచ్చి, బాలునకు దంతములు వచ్చినవిగాన వీనిని యాగమ పశువుం జేసి యజనము నొనర్పు మనెను.

(3) ఈబాలున కిపుడు వచ్చిన దంతములు స్థిరములై

(1) “యదానై పశుర్నిర్దశోభవ త్యథ సమేధోఽభవతి నిర్దశోఽన్యస్తథ త్వా యజా ఇతి.”

(2) “యదానై షశోర్దంతా జాయంతేఽథ సమేధోఽభవతి దంతాన్యస్య జాయంతా మథత్వా యజా ఇతి.”

(3) “యదానై పశోర్దంతాః పద్యంతేఽథ సమేధోఽభవతి దంతాన్యస్య పద్యంతా మథత్వా యజా ఇతి”.

నని కావుగాన నిని యూడినఁగాని యాగార్హుఁడై యీబాలుఁ
డుండడు. అని హరిశ్చంద్రుఁ డన 'తథాస్తు' అని వరుణుఁడు
వెడలిపోయెను.

తరువాత పాలపండ్లుడగా వరుణుఁ డెప్పటియట్లు వచ్చి
వల్లుాడినవిగాన, వీనిచే జన్నము నొనర్పు మనఁగా:—

(4) 'రెండవసారి దంతములు రానిదే పశువు సర్వావయవ
సంపూర్ణత నొందడు.'

అని హరిశ్చంద్రుఁ డన వరుణుఁ డంగీకరించెను.

రెండవసారి దంతములు రాఁగా, వరుణుఁ డెప్పటియట్లు
వచ్చి అవయవసంపూర్ణత కలిగెనుగాన వీనితో యజ్ఞము
జేయు మనెను.

(5) 'పశువుకాఁగల క్షత్రియుఁడు స్వకులోచితము
సన్నాహశీలియుద్ధమున కర్హతగల కవచ ధనుర్బాణాది భాగి
కాకుండిన, యజ్ఞమునందు విశేసింప నర్హుఁడు కాఁడు.'

అని హరిశ్చంద్రుఁ డనఁ బూర్వమువలెనె వరుణుఁ డంగీ
కరించి వెడలిపోయెను.

పిమ్మట 'ఘోషితుఁడు' సన్నాహశీలి కాఁగా వరుణుఁ

(4) "యదానై పశోర్దంతాః పునర్జాయంతేఽథ సమేధ్యో భవతి.
దంతాన్యస్య పునర్జాయంతా మథత్వా యజాఇతి."

(5) "యదానై క్షత్రియః సాన్నాహుకోభవ త్యథ స మేధ్యో
భవతి. సన్నాహుస్సు ప్రాప్నోత్యథ త్వా యజా ఇతి"

డేతెంచి, సన్నాహశీలి యగు నీకుమారునిచే యజనం బొనర్చు మనెను.

(6) “దానికి హరిశ్చంద్రుఁ డట్లే చేయుదునని యంగీ కరించి కుమారుఁ డగు రోహితుని బిలిచి యిట్లు చెప్పెను.

నాయనా! నాకొఱకు నిన్నవరుణుఁ డిచ్చెను. అయ్యో! నీచే నే నీ వరుణుని గూర్చి యజ్ఞముం జేయుచున్నానన, నా రోహితుఁ డంగీకరింపక ధనుర్ధరుఁడై యరణ్యమునకుఁ బోయి యట నుండెను.

హరిశ్చంద్రుఁ డనినరీతిని యజ్ఞమును జేయనందున వరు ణుఁడు హరిశ్చంద్రుని బట్టుకొనఁగా, హరిశ్చంద్రునకు ‘జలో దర’ రోగము కలిగి, బాధపడుచుండెను.

—శ్లో॥ రోహితుని ప్రవర్తనము —

తండ్రికి జలోదరరోగము కలిగెనని యరణ్యమందు నం వత్సర మున్నతరువాత ‘రోహితునకు’ దెలిసి యాతఁడు తిరిగి పురమునకు వచ్చుచుండఁగా ‘ఇంద్రుఁడు’ బ్రాహ్మణవేషధారి యై మార్గమధ్యమున నొక సాకు చెప్పి రోహితుని మరల వన మునఁ దిరుగునట్లు చేసెను. ఇట్లొకపర్యాయము కాదు; అయి దు పర్యాయము లింద్రుఁ డట్లు రోహితుని వెనుక కరణ్యము

(8) “సతథేత్యు క్త్వా పుత్రమా మంత్రయా మాన. తతా! యంవై మహ్యం త్వా ఘదదా ధంత! త్వయాహ మిమం యజా ఇతి. సహ నేత్యు త్క్వా ధనురాదా యా రణ్య మపాతఫా.

నకుఁ బంపుటచే రోహితుఁ డరణ్యమున నాతేండ్లు తిరిగెను
(ఇంద్రుఁడు రోహితునకుఁ జెప్పిన సాకు లిట నప్రస్తుతమని వి
రింపలేదు.)

ఎట్లయినను హరిశ్చంద్రుఁడు మచుష్యపశువుచే య
ముఁ జేయనియెడల నాతనికి రోగనివృత్తి కాదని, రోహితు
తలఁచి తనకు మోరుగా నొకనిని హరిశ్చంద్రు యాగము
యరణ్యమున వెదుకఁ బ్రారంభింప, నాయడనియం దొక ప
తపు చరియలో దరిద్రముచే భుక్తికి లేక బాధ నొందుచు
'నూయవసుని' పుత్రుఁడగు 'అజీగర్తుఁడు' అను నొక బ్రాహ
ణుని జూచెను. అయ్యజీగర్తునకు (1) 'శునఃపుచ్చుఁడు' (2)
శునశ్శేవుఁడు (3) శునఃలాంగూలుఁడు' అను మువ్వురు కుమ
రులు కలరు. అట్టి యాబీదబాపని జూచి, రోహితు
“ఓఱుమ్మీ ! నీకుమారులలో నొకనిని నాకిమ్ము. నీకు నూ
వులనిచ్చెదను. నాకుఁ బ్రతినిధిగా వాసిని జేసికొని యజ్ఞ
చేయింతు” ననెను.

దానికి నజీగర్తు డంగీకరించెను. కాని,

గీ. పెద్దవాఁడు నాకెంతయుఁ ♦ బ్రియతనూజాఁ
డతని నే నీకు నీజాల ♦ ననియెఁ దండ్రీ;
పిన్నవాఁడు నాకెంతయుఁ ♦ బ్రియుఁడుగాన
యాకుమారుని నీజాల ♦ ననియెఁ దల్లి ॥

—ఊఊ శునశ్శేపుని గాథలు ఊఊ—

తలిదండ్రుల మాటలను విని మధ్యముఁ డగు శునశ్శేపుడిట్లనియెను.

గీ. పెద్దవాఁడు తండ్రికిఁ జాలఁ ♦ బ్రియసుతుండు
పిన్నవాఁడు తల్లికి ముద్దు ♦ ప్రియసుతుండు
వాగలిరువురు నొల్లని ♦ వాడ నైన
మధ్యముఁడ నేను వచ్చెద ♦ మానవేంద్ర !

నీవచ్చెదననిన గోవులను వీనికిమ్ము. నీవెచుక నేవచ్చెదననిన సతఁడు నూలుగోవులను 'అజీగర్తున'కిచ్చి, శునశ్శేపుని వెంట నిడుకొని, పురప్రవేశంబు చేసి, తండ్రియగు హరిశ్చంద్రునితో, తండ్రి! నాకు మారుగ వీనిని యజ్ఞపశువుగాఁ దెచ్చితి ననెను.

(1) అందులకు హరిశ్చంద్రుఁడు సంతసించి, వరుణునితో నీ'శునశ్శేపుని' బశువుగాఁ జేసి నీకుయజ్ఞము నొనర్తునన, వరుణుఁడు, త్కత్రియునికంటె బ్రాహ్మణుఁడె శ్రేష్ఠుఁడుగదా! వీని బశువుగాఁ జేసి 'రాజసూయ' యాగముంజేయు మని చెప్పగా, హరిశ్చంద్రుఁడు 'అభిషేచన' సంబంధమగుదానియందు (సోమ

(1) "సవరుణం రాజాన మపససా దాసేన త్వ యజా ఇతి.

తథేతి. భూయాన్వై బ్రాహ్మణః క్షత్రియాదితి. వరుణః వాచ॥ - తస్మా ఏతం రాజసూయం యజ్ఞక్రతుం ప్రోవాచ.

తమేత మభిషేచనీయే పురుషం పశుమలేభే॥—

యా గాంగమగు 'ఉదవసానీయేష్టియందు' శునశ్చేపునిఁ బ్రేరి
గాఁ బొందెను.

(2) ఆయజ్ఞమున హరిశ్చంద్రునకు 'విశ్వామిత్రు' ముగ
హోత, జమదగ్ని అధ్వర్యుఁడు, వసిష్ఠుఁడు బ్రహ్మ, కశ్యప
న్యూఁడు 'ఉద్ధాత' అను ఋశ్విక్కులైరి."

పురాణవాఙ్మయమునందు హరిశ్చంద్రుఁడు సత్య
కుఁ బుట్టినట్లు, వసిష్ఠవిశ్వామిత్రులు- అందువిశ్వామిత్రుఁడైన
నీచాతినీచమైన కలహములకు- వసిష్ఠునిగాని, తత్సంబంధము
గాని, అసహ్యించుకొని వారిని బలుబాధల నొందించుటకైని
ట్టిన మూలకందము.

వైదికవాఙ్మయమునందో- హరిశ్చంద్రుఁడొకఁడు (1)
కాదు, అయిదుసారులు వరుణదేవునంతటివానితో సాక్షాత్తగు
ల్పించి యాడితప్పిన మృషావాది.

వేదమునకు- అందు ప్రధానమైన ఋగ్వేదమునకు- మధ్య
డువంతులు దాను, తనపుత్ర, శిష్య ప్రశిష్యులు, ద్రష్టత్యమొ
ట్టియు బ్రాహ్మ్యమొనఁగు గాయత్రికిఁగర్తయునగు విశ్వామిత్రు
డును బ్రహ్మర్షి శ్రేష్ఠుఁడై యన్ని వేదములలోను జాలభాగము
కు ద్రష్టత్య మొందిన వసిష్ఠ, మహర్షియు, పురాణవాఙ్మయము
నందు కల్లుద్రావినవారినలె, కాటుకుక్కలవలె కలహమున

(2) తస్యహ విశ్వామిత్రో హోతానీ జమదగ్ని రధ్వర్య
ర్వసిష్ఠో బ్రహ్మా యస్య ఉద్ధాతా॥

శ్రీ. నైదికవాఙ్మయమునందు, బ్రహ్మర్షులుగానె పరిఘవిల్లుట
ము, అందును 'వసిష్ఠ, విశ్వమిత్రులకు, ముఖ్యవిరోధకారణ
ముగాఁ దలంపఁ బడు హరిశ్చంద్రుని విషయముననే—ఆతనియ
మునందే—ప్రధాన ఋత్విక్కులగుటయు నాశ్చర్యకరము
గాదా?

దాని నటుండనిచ్చి శునశ్శేపుని గుఱించి చూతము.
పెనల్వరు మహర్షులు రాజసూయముఁ జేయింపుచుండఁ గా
నునువ్యవశువును బంధింప ననువగు కర్మమేతెచినది. శునశ్శే
పుని బశువుగా బంధింపునమయ మానన్నమైనది. విశసింపఁ బ
పశువును 'ఉపాకృతము' అను సంస్కరణముఁ జేసినవెంటనే
(1) రెండుపేటలు వేయబడి రెండుబారలు పొడవుగల, రెండు
పేటలనొత్తములగు త్రాళ్లతో, కాళ్లను తలను గట్టిగాబంధించి,
మూడుపేటలు గలిగి మూడుబారలుపొడువుగల త్రాటిచే
పరిధ్యభాగమును యోవస్తంభమున కంటఁ గట్టవలయును.

ఇపుడు విశసింపఁ బడు పశువో, సాధారణపశువా?
దు, యువకుఁడు—మహర్షిగోత్రోత్పన్నుఁడు—మహాకవి—
దవేత్త—బ్రహ్మవర్చస్వి—మహాభక్తుఁడు—అట్టివానిని, బై
ధమున బంధింప నెననికి చేతులు వచ్చును? ఎవఁడును బంధిం
నంగీకరింప లేదుగాని, నూఱుగోవులకుఁ బుత్రు నమ్మిన శున
శ్శేపుని తండ్రియగు 'అజ్జగర్తుడే' నాకింకొక నూఱుగోవుల

(1) కాత్యాయనకౌరవసూత్రమున నీయంశములు గలవు.

నిచ్చినయెడల నేను శునశ్శేపుని బంధింతునని వలుక, హరిశ్చంద్రుఁ డట్లే నూఱుగోవుల నీయ 'అజీగర్తుఁడు' దారుహ్యము—కాదు. శిలాహృదయముతో, పుత్రుని విశసంపదము స్తంభమునకుఁ బై రీతి నంటఁ గట్టెను.

(1) అపు డధ్వర్యుఁ డేతెంచి, బంధితుఁ డగు శునశ్శేపునకు “ఉపాకృత, నియుక్త, అప్రీణన, పర్యగ్నికరణములు అను కర్మములఁ జేసెను.

(పై కర్మములు వధ్యపశువునకుఁ బ్రతియజ్ఞమునను తురు. అవి పశువు నుద్దేశించి చెప్పు కొన్ని మంత్రములతో గూడిన క్రియలై యుండును. (పర్యగ్నికరణము అను కర్మ దర్శనకు నిప్పు నంటించి మంట యారినపిమ్మటఁ బశువునుట్టును దిష్ణుదురు.)

పిమ్మటఁ బశువును ఖడ్గముతో విశసించునమయ మే బ్రహ్మతేజస్వియగు శునశ్శేపుని బంధించుటకే సిద్ధపడకు నపుడు ఖడ్గముతో ఖండింప నెనఁ డాయత్త పడును? అప్పుడతఁడగు 'అజీగర్తుఁడే' తనకుమారుని మణినూఱుగోవుల నిచ్చిన యెడల నేను ఖండింతు నని వజ్రహృదయముతో లెక్కను. నూఱుగోవులను హరిశ్చంద్రుఁడియ నజీగర్తుఁడు కుమారుని విశసంప ఖడ్గము వహించెను,

హా! ఎంతక్రూరకర్మము! “బాలున్, హరిపదచిన్

(1) చూ॥ ఐతరేయబ్రాహ్మణము. 7, 3, 4.

శీలున్, సుగుణాలవాలు, శ్రీమన్నేధానాలున్” అజీగర్తుడు ఖండింపఁ దలంచెను. కూకత్వమునందు, అజీగర్తుఁ డధికుఁడా? మతభేదముచే గుమారుచి ఖండింప నొదిన హిరణ్యకశిపుఁ డధికుఁడా? బైబిలునందుఁ జెప్పఁబడిన గురుద్రోహి యగు (ఏసుక్రీస్తును రోమచుల కప్పగించి) వేతు రధికుఁడా? తాభ్యముచే గన్నకొడుకును మూఁడువందల గోవులకు విక్రయించి, తానె కట్టుకట్టి, తానె విశసింప ఖడ్గమునెత్తిన అజీగర్తుఁ డందఱి కంటెను మహాకూరుఁడు కాఁడో?

శునశ్చేపుఁడు, తొలుతఁ దన్ను బంధించి, పర్యగ్నికరణానంతరము (1) “ఇతరయాగములలో పర్యగ్నికృతముగు మనుష్యుల నరణ్యమున విడువఁగలరు” అని కలదుగాన అట్లే దా నెచటనైన విడువఁబడిన నెటులనో జీవింపవచ్చునని తలఁచెను. కాని, రాజసూయమునఁ దప్పక విశసింపఁ బడవలయు ననునంత మాతనికిఁ దెలియదు. అందువలనఁ దండ్రి ఖడ్గముఁ జేఁ బూనఁ గానె యిట్లునుకొనెను.

(2) పిమ్మట శునశ్చేపుఁడు చూచి, హా! నన్ను మనుష్యేతర పశువువలెనె వధింతురా? నే నిపుడు దేవునే శరణు వేడెదను.

(1) “పర్యగ్నికృతిం పురుషమరణ్యాం శ్చోత్సృజం త్యహింసయా”

(2) “అథహ శునశ్చేపః ఈక్షాం చక్రే మానుషమివ వై మా విశసి

స్యంతి హంతానాం దేవతా ఉపధానానితి.”

వధింపఁబడుటకు సిద్ధముగానుండి, కట్లచే బంధింపఁ
చుఁ బ్రాణముపై నాన వదలక, పరమేశ్వరుని, పరమేశ్వరి
యొక్క వివిధగుణరూపులగు 'ఇంద్రాగ్ని వరుణాది' దేవతలను
బలువిధములఁ బ్రార్థించెను. ఆతఁ డపుడు ప్రార్థించిన ప్రాహరి
రూపకముగు మంత్రములలో గొన్ని, ఆసేతు హిమాచుడు,
నడుమనుండు విప్రోత్తము లిప్పటికిని, సాయంసంధ్యాసమయమునఁ
బఠింపుచుండుటయే విశేషాంశము. ప్రస్తుతాంశము
కవి యంతగా నవసరము లేకుండినను హృద్యములు, పూ
ములు నగుటచే గొన్ని మంత్రార్థములనిట వాదీసి
చున్నాను.

(1) ఏవేల్పుఁ జింతును? శుభకరుఁ డగు నేదేవుని మువ
ర్థింతును? తిరిగి నన్నే దేవత భూమిపై నుండనిచ్చును? నీ
గనేను మాతాపితరులతోఁ గూడుకొని యుండుస్థితి కలుగురమే.

(2) ఓ వరుణా ! నామొట్ట నాలకింపుము. రక్షణ
నీ కెదురుగఁ జేయు నాస్తోత్రముల నాలకించి నన్ను సుఖి
నిగాఁ జేయుము.

(1) ఋ॥ కన్యసూనం కతమస్యామృతానాం మనామహే
దేవస్యనామ॥ ఊనో మహ్యో అనితయే పునర్దా త్పితరం
శేయం మాతరంచ॥ ఋ. 1—24—1

(2) ఇమంమే వరుణ శ్రుధీహన మద్యాచ మృడయ॥
త్వా మవన్యూరాచకే॥ ఋ. 1—25—1

(3) బహుజనులచే స్తుతింపఁ బడు నోపరుణదేవా! న
 నాపమునందే మరణము గల నేను వేదవాక్కుచే నిన్ను నుతిం
 నును నాయువు నిమ్మని కోరుచున్నాను. యజమానుఁడుగూడ
 పాపహరిశ్చంద్రిఁడు) హవిస్సులచే నిన్నాయువునే కోరుచున్నాఁ
 ఁడు, నీవు మాయీరువుర కోర్కెల ననాదరముతో హేళనము
 నుదేయక తెలిసికొనిఁ మాయీరువురయొక్క యాయుర్దాయము
 నీకు నృద్ధిజేయుము.

ఇట్లు పెక్కువిధముల వరుణాది దేవతలను స్తోత్రము
 గావించి చేసి, యింకను నిట్లుచున్నాఁడు.

(4) గొప్పనారలకు నమస్కారము, పిల్లలకు వందనము,
 మువకుల కభివాదనము, వృద్ధులకు జోహారు. ఓదేవతలారా!
 నీకు శక్తి గలిగినయెడల (జీవించినయెడల) మిమ్ములనర్పితును?
 రమేశ్వరుని స్తోత్రముచేయుటలో లోపమును గలిగింపను.

కట్టకడకు 'ఉషస్సు' ను స్తోత్రము చేయుచుండఁగా,
 పాలును ఆపాదమస్తకముఁ గట్టిన కట్లు తెగిపోగా శునశ్శే

(3) తత్త్వాయామి బ్రహ్మణా వందమాన స్తుదాశాస్తే
 యజమానో హవిర్భిః। అహేళమానో పరుణేహ
 బో ధ్యురుశం సమాన ఆయుః ప్రమోషీః॥ ఋ. 1-26.

(4) వమో మహిచ్ఛో నమోఽర్భకే భోయో నమాయవభోయో నమ ఆశి
 నేభ్యః। యజామదేవా న్యది శక్నువామ మాజ్యాయసః శంస
 మావృక్షి దేవా ॥ ఋ-1—27—13.

పుడు ప్రాణభీతిచే నదుటనుండిన విశ్వామిత్రుని యొక్క
బడి రక్షింపు మని వేడుకొనెను.

(1) శునశ్శేపుడు విశ్వామిత్రుని సంకతలముఁ జేరగా
శునశ్శేపుని తండ్రియగు అజీగర్తుడు విశ్వామిత్రుకడ కే
నాపుతుని నాకి మ్మన, విశ్వామిత్రుఁడు నేనీయను వీనిని
తలే నాకిచ్చిరనెను. అప్పటినుండియే శునశ్శేపునకు దేవగా
డను పేరుకలిగెను.

పిదప 'అజీగర్తు, శునశ్శేపులకును;' 'శునశ్శేవ, విశ్వా
మిత్రులకు' నైన సువాదములును, శునశ్శేపుని విశ్వామిత్రు
పుతునిగా సంగీకరించుటయు, విశ్వామిత్రు పుత్రుని లంగీకరిం
చుటయు, విశ్వామిత్రుఁ డట్లుంగీకరింపని పుత్రులకు భ్రష్టుల
డని శపింప, శపులగు వారలతోని వారె మనయాంధుల
రగుటయు మొదలగు సంశయము లిట నవసరములే దని వివరిం
లేడు. కాని, విశేషితపశువుచే జేయఁదగు కర్మకలాపము పు
కాకుండుటచే హరిశ్చంద్రుని రాజసూయయాగము పూర్తి
దను సందియ ముద్భవించుచున్నది.

(1) "అథహ శునశ్శేవో విశ్వామిత్రస్యాంకమాస సాద. సహ
చా జీగర్తుః సాయవసిర్వృషే! పునరేత్ర పుత్రం దేహీతి.
హోవాచ విశ్వామిత్రో దేవావా ఇమం మహ్యమదానశే
సహదేవరాతో వైశ్వామిత్ర ఆన॥

కొన్నియెడలఁ గొన్నిపశువులకు యూపస్తంభమునకు బంధించినపిమ్మట 'పర్యగ్నికరణము' అను కర్మముఁ జేసి విడుచుటయే విధియై యున్నది. ఆయంశములు ముందు వ్రాయఁబడును. రాజసూయయాగనిషయమున నట్టిపరిస్థితి (పర్యగ్నికరణాంతరము విడువనలయు నని) యెచటను లేదు. విశసింపఁబడనలయు ననియే యింతకుఁ బూర్వము వ్రాయఁబడిన యంశములచే నప్పట్టపడుచున్నదిగాని, విశ్వామిత్రాదు లెట్లా యాగపూర్తిని జేసి, 'అంజస్సవము' అను నొకకర్మముఁ జేయించి, శునశ్శేవ హరిశ్చంద్రుల నోన్యము స్పృశించునటులు జేయుటచే యాగము పూర్తియగుటయు, హరిశ్చంద్రునకు రోగవిముక్తియగుటయు, కలిగె నని 'ఐతరేయబ్రాహ్మణము'న జెప్పఁబడి యున్నది. ఆయంశములు గ్రంథనిస్తరభీతిచే వ్రాయలేదు.

(1) "అజీగరపుత్రుఁ డగు శునశ్శేవుని వరుణుడు పట్టుకొనఁగా, శునశ్శేవుఁడు వరుణదేవతాకఙ్ముక్కును జూచి ((దప్తయై) తాను గ్రహింపఁబడిన వరుణపాశమునుండి విడుదల నొందెను."

అని కొంతభేదముతో, 'తైత్తిరీయ' సంహితలో న్వల్పముగాఁ జెప్పఁబడి యుండుటమాత్రముదాహరింపఁ దగియున్నది.

(1) "శునశ్శేవ మాజీగర్తిం వరుణో గృహ్లాత్స ఏతాం వారుణీ

మపశ్యత్తయాత్మానం వరుణపాశాద ముంచత్ ॥

తైత్తిరీయ సంహిత. 5. 2. 1.

హరిశ్చంద్ర శునశ్శేపులఁగూర్చిన గాథలు పునరభిషేక కాలమునందు (1) బంగరుజరీతో నేసినబట్టపై 'హోత' కూర్చుండి చెప్పుచుండఁగా నట్టిబట్టమీఁదనే కూర్చుండిన యశ్వర్యుఁ డూఁకొట్టుచుండఁగా రాజసూయయాగకర్త వినవలయు ననియు, అట్లాగాథలు చెప్పినందులకు హోతకు వేయియు, అధ్వర్యునకు నూఱును, గోవులను దక్షిణగా నిచ్చుటయెగాక పై బంగరుజరీబట్టలను, రెండు వేసడములతోఁ బూన్పబడి రజతాలంకారములుగల రెండురథములఁగూడ పై యిరువురకు దక్షిణగా నీయవలయు ననియుఁ గొన్నివిధులు ఐతరేయబ్రాహ్మణమునఁ గలవు. ఆయంశము లిట నంతగాఁ బ్రసక్తి లేనందున వ్రాయలేదు.

—ॐॐ పు రు ష మే ధ ము. ॐॐ—

ఇట పురుషుని విశసించి యజ్ఞము చేయుదురా? అను నంశముఁగూర్చి కొంచెము చర్చింపవలసియున్నది.

ప్రాచీనకాలమునందు 'పురుషమేధమే' మహోత్సాహ యాగమై యుండె నని వేదమువలనఁ దెలియవచ్చుటయేకాక,

(1) బంగరుసూత్రములతోఁ గూడిన వస్త్రమునకు హిరణ్యకళింకము' బ్రాహ్మణమున వాడఁబడెను.

అశ్వమేధయాగము పొందింపలేని మహాఫలమునుగూడ నరమే
ధము పొందించునని వేదము చెప్పియున్నది. (1)

మఱియు 'విధ్యర్థవాదములు'కూడ నరమేధమును బ్రో
త్సహపఱచుచున్నవి. అందుఁ గొన్ని యీక్రింద వ్రాయఁ
బడుచున్నవి.

(2) 'దేవతలు పురుషుని బంధించి యజ్ఞముం జేసిరి.'

(3) 'ప్రజాపతి తనయొక్క వపను దీసి యూహుతి
నొనర్చెను.'

(4) 'బ్రహ్మకొఱకు బ్రాహ్మణుని విశసించుచున్నాఁడు.'

(ఇట్టిట నూటయెనుబదియార్వరను విశసించి నరమే
ధము నొనర్పవలయు ననునంశము చెప్పబడెను.)

(5) 'దేవతలు పురుషునే పశువుగాఁ జేసి విశసించిరి.'

(6) 'బ్రాహ్మణుఁడు బ్రాహ్మణుని ఆలంభించుచున్నాఁడు.'

(1) చూ. శుక్లయజుస్సంహిత.

(2) "దేవా యజ్ఞ మతన్వత. అబగ్నన్ పురుషం పశుం"
ఋగ్వేదము.

(3) "ప్రజాపతి రాత్మనో పసా ముత్థితత్" తైత్తిరీయసంహిత.

(4) బ్రహ్మణే బ్రాహ్మణ మాలభతే" ఇత్యాది.
తైత్తిరీయబ్రాహ్మణము.

(5) "పురుషంనై దేవాః పశుమాలభంత" ఐతరేయబ్రాహ్మణ.

(6) "బ్రాహ్మణో బ్రాహ్మణమాలభతే" అగ్నిశుతిః.

ఇట్టి విధ్యర్థవాదవాక్యము లనేకములు గలవు. కా
కృమముగా నరమేధము తగ్గిపోయినది.

కలియుగమున మనకుఁ దెలిసినంతవఱకు కైస్తవ వశకము
ఆ తేడు శతాబ్దములనడుమ నుండిన (580—611) విష్ణుసుండి
వంశస్థుఁ డగు మాధవవర్మ వమనాకం డశ్వమేధయాగమున
జేసి యంతటితోఁ దృప్తి నందక నరమేధయాగముఁ గూడఁ జేసె
నట !

(ఈయంశము మాధవవర్మవంశజుల శాసనములవలన
దెలియనగుచున్నది.)

అట్టి దారుణకార్యము చేయుటచే నచిరకాలములో
విష్ణుసుండినరాజ్య మంతరించి తూర్పుచాళుక్యరాజ్యము స్థాపిత
పరిపడుటకు హేతువయ్యె నేమో ? దాని నటుండనిచ్చి పో
తాంశముఁ జూతము.

పై యంశములఁ జూడఁ 'రాజసూయ' యాగమునఁ జేసె
షపశువును విశసించుట సాధారణ మనియే స్పష్టమగుచున్నది.
“నరమేధయాగమున నూటయెనుబదియూర్వురు పురుషులు
'యావ స్తంభము'లకు బంధించినను ¹ పర్యగ్నికృతుఁ డగు పు
షు నరణ్యమున హింసింపకుండఁగ విడిచెదరు.” అను శుక్ర
కృముచే నొక్కనిమాత్రమే విశసించి తక్కినవారి నందఱు

(1) “పర్యగ్నికృతం పురుష మరణ్యాం శోతస్సజం త్యహింసయే

సరణ్యమున విడిచెద రనియే తెలియనగుచున్నది. మనుష్యులనే కాదు, అశ్వమేధయాగమునకుఁ దేబడిన నివిధములగు మూడువందలు మితిగల 'ననచర, ఖచర, జలచరా'దులలో ననచరములగు 'సింహ వ్యాఘ్రాదులను'గూడ (1) "పర్యగ్నికృతములగు నారణ్యజంతువులను హిసింపక వనములోనే విడిచిపెట్టెదరు." అనువేదవాక్యముచేఁ గొన్నిటిని బర్యగ్నికరణా నంతరమునవిడిచిపుచ్చుటకలదు. కాని, రాజసూయ పశువగువానినిమాత్రము విశసించుటయే విధియైనట్లు శునశ్శేపుని పరిదేవన వాక్యముగు(2) "అయ్యో! మనుష్యేతరమగు పశువునువలెనె నన్ను విశసించఁగలరు." అనుదానిచే స్పష్టము కాఁగలదు.

పర్యగ్నికరణానంతరము (అగ్నినిజుట్టునుద్రిప్పినపిమ్మట) యూపస్తంభమునకుఁ గట్టఁబడిన జంతువు సరణ్యమున విడువఁబడు శ్రౌత సాంప్రదాయమే, రానురాను, 'పిశాచ, బాలగ్రహాదులు' సోఁకినవారికి జంతువులను, మనుష్యాకారములగు పిష్టాదివిగ్రహములను, దీపాదులచే దిగఁదుడిచి, గ్రామసీమాంతమున విడుచు నాచారముగా మాణినట్లు భోంచుచున్నది.

'శాక్తేయాది'మతములలో నింకను రహస్యకృత సరపశు విశసనము నామమాత్రముగనున్న దనియే చెప్పవలసియున్నది.

(1) "పర్యగ్నికృతా నారణ్యా సుత్సృజంత్యహిగ్ సయా"తై-బ్రా.

(2) "అమానుషమిత మా విశసేష్యంతి; హంత" ఐ. బ్రా.

ప్రసక్తానుప్రసక్త మగు శునశ్చేపుని గాథచే, రాజసూ
యాంగమైన సోమయాగము ముగింపబడినపుడు చేయఁబడిన
ట్టిదియు 'నరపశువిశననముతోఁ గూడినట్టిదియు నగు 'ఉదనసానీయేష్టి'
నీయము' అనునిష్టి జరుగునని తెలియఁగలదు. అది ముగియగనే
'పునరభిషేచనము' అనుకర్మము జరుగును. 'ఉదనసానీయేష్టి'
ముగియగనే రాజునకు బ్రాహ్మ్యముపోయి రాజత్వప్రాప్తి కల్గును.
పునరభిషేచనకర్మము రాజతీవితోఁ గూడుకొనిన యత్కుష్ట
కార్యము, అది యెట్టిదో చూతము.

—ఊఊ పు న ర భి షే చ న ము ఊఊ—

'ఉదనసానీయేష్టి' ముగియునప్పటి కీక్రిందివస్తువుల నభ్య
ర్చ్యుడు సిద్ధపఱచి యుంచవలెను.

“¹మేడికట్టతో లొడితెఱుడు, ఎత్తుగల నాలుగుగో
ళ్లును, అడుగుయెత్తుగల పైభాగములు గలిగి, నలుచనరమై,
ముంజిగడ్డి (ఒకవిధమగుపేము) తో నల్లఁబడిన సింహాసనమును
(ఆనందిని) (1) వ్యాఘ్రచర్మమును (2) మేడికట్టతోఁజేయఁ
బడిన పాత్రములలో ² పెరుంగు, తేనె, నేయి, ఎండలో కురిసిన

(1) శుక్లయజుస్సంహితలో 'చంద్రకట్టతో నానందిని జేయవలయు
నని కలదు.

(2) శుక్లయజుస్సంహితలో 'మోదుగ, మేడి, మట్టి, రాని, కట్టలతో
జేయఁబడిన పాత్రములలో వివిధనదులనుండియుఁ గొనిరాఁబడిన జల

వాననీరు, లేబచ్చిక, లేతమొక్కలు, సుర, దూర్వములు, అనువస్తువుల నుంచి 'స్వస్యము' అనుకట్టతోఁ జేయఁబడిన పనిముట్టుతోఁ గొన్ని రేఖలు గీసి, అగీతలపై ని ఆసింహాసనముయొక్క మెరుకకాళ్లు రెండును. 'అంత ర్వేది'యందును, ముందుకాళ్లు రెండును బహిర్వేదియందును నిలుచునట్లమర్చి (అంత ర్వేది, బహిర్వేదులనునవి యజ్ఞశాలలోఁ గొన్నినిధుల కేర్పటచిన నలుచదరములై యలంకృతములగు స్థలములకుఁ బేరు.) ఆసింహాసనముపై వ్యాఘ్రచర్మముఁ బలువవలెను. ఆచర్మముపై బంగరుకూడ నుండవలెనని 'కాత్యాయనుఁడు' చెప్పుచున్నాఁడు.

పిమ్మట మహారాజు కొన్ని హోమాదిక్రియల నొనర్పఋత్విక్కులు కూడఁ గొన్నిక్రియలను నడిపినపిమ్మట రాజు సింహాసనముపై నెక్కుచు నీక్రింది మంత్రార్థముఁ జెప్పును.

(1) "నేను దేశపాలనముకొఱకు, ధర్మపాలనముకొఱకు, దేశమున భోజ్యపదార్థాభివృద్ధికొఱకు, ఇతరులకు నారాజ్యము లోఁబడకుండుట కొఱకు, ఇతరగాజులకంటె నధికుఁడనుగా నుండుటకొఱకు, పరమేశ్వరలోక ప్రాప్తికొఱకు, పరలోకమునందును నిత

ముల నుంపవలయుననియు మోదుగకట్టతోఁ జేయఁబడిన పాత్రమునందు 'సరస్వతీనదీ' జలమును బ్రత్యేక ముంపవలయుననియుఁగలదు.

(1) రాజ్యాయ సామ్రాజ్యాయ భోజ్యాయ స్వారాజ్యాయ వైరాజ్యాయ పారమేష్ఠ్యాయ రాజ్యాయ మహారాజ్యాయాధిపత్యాయ స్వావశ్యాయ ఆతిష్ఠా యాశోహమి"

రులకంటె నధికుడనుగా నుండుటకొఱకు, నన్ను నేనె వశము చేసికొనుటకొఱకు (ఇంద్రియజయముకొఱకు) సింహాసనము నెక్కుచున్నాను. ”

ఇట్లని ప్రజల హర్షధ్వనులు చెలరేగ రాజు సింహాసనము నధిష్ఠించి యెడమకాలి తొడపైఁ గుడికాలి పిక్కను జేర్చి కూర్చుండును.

రాజు సింహాసనము నధిష్ఠించి కొన్ని దేవతాప్రార్థనామూత్రములను బతించినపిమ్మట, పునరభిషేకముఁ జేయు ఋత్విక్కు ‘ఆతపవర్షోదకము’ గల మేడికట్టగిన్నెను జేతఁబూని, కొన్ని యుదకశాంతిమంత్రములఁ జెప్పి, కొన్నిటిని మహారాజుచేఁ జెప్పించి, మేడిరెమ్మను రాజుశిరస్సున కడ్డుగ నుంచి క్రిందిమంత్రముఁ జెప్పుచు నభిషేకించును. (1)

(2) “ ఓరాజా ! వ్రాజావతి యేయుదకములచే ‘ఇంద్రుని, సోముని, వరుణుని, మనువును ’ అభిషేకించెనో, ఆయుదక

(1) శుక్లయజుస్సంహితలో ‘ఆతపవర్షోదకము’ నకు మారు ‘సరస్వతీజలము’ చెప్పబడెనని కలదు. అధ్వర్యపురోహితులు పలాశపాత్రములోని సరస్వతీజలముతోను, ఉదుంబరపాత్రములోని జలముతో నభ్యర్చ్యవృత్తిరిక్తులగు నితర ఋత్విక్కులును, న్యగోధపాతోదకముతో రాజబంధువును, ఆశ్వత్థపాతోదకముతో మఱియొకక్షత్రియుఁడును ఒకవైపుఁడును రాజానభిషేకింతురని కలదు.

(2) యాభిరింద్ర మభిషించ త్వ్రాజావతిః సోమం రాజానందరుణామసుం తాభిరద్భి రభిషించామి త్వమహం రాజ్ఞాం త్వమధిరాజో భవేహి”

ములచే నిన్న భిక్షేకించుచున్నాను గాన నీవు రాజులలో నధిరా
జువు కమ్ము”

పిమ్మట దధి, మధు, ఘృతాదులఁ గొన్ని మంత్రములఁ
జెప్పుచు రాజుపై పోక్షించును, దూర్వాదులతోఁ గూడఁ
గొన్నివిధులఁ జేయుదురు.

తరువాత సింహాసనస్థుఁడగు రాజు నుద్దేశించియుఁ బ్ర
జల నుద్దేశించియు నధ్వర్యుఁడు కొన్నియంశములఁ జెప్పును.

(ఋగ్వేద, శుక్లయజుర్వేద, అధర్వవేదములలో సింహా
సము నెక్కినరాజును గూర్చి చెప్పిన యంశము లింపుగ నుం
డునుగాన, కొన్నిటి నిట వ్రాయుచున్నాను.

~*~ ఋ గ్వే ద ము ~*~

(1) ఓరాజా! నీమాతృదేవత నిన్ను గొప్పవారికంటె గొప్ప
వానినిగాను, ప్రజలను ధర్మముగాఁ బాలించువానినిగాను, కను
టచే నామె ధన్యురాలు నుమా !

~*~ శు క్ల య జు స్సం హిత ~*~

(2) ఓదేవతలారా ! మీ రీరాజును శత్రువులు వైచు

(1) ఋ. మహాంతం త్వా మహీనాం సమాజం చర్షణీనాం

దేవీజని త్ర్యజీజన ద్భద్రాజని త్ర్య జీజనత్ ॥

(2) ఇమందేవా అసపత్న గ్ం సుపథ్యం మహతేక్ష

త్రాయ మహతేజ్యేష్ఠాయ ఇమమము మము

ష్యపుత్రమనైవిశే ॥ 11—3—2.

బాణములను సహించి శత్రువులను నశింపజేయువానినిగాను
క్షత్రియులలో నధికునిగాను, ప్రజలనందఱిని బాలించు వానిగాను
గాను జేయుడు. ఈరాజయొక్క తలదండ్రులు ప్రజాపాలకుల
దత్తుడగు నీతనిఁ గనిన ట్లితఁడును తనవలె సమర్థుడగు వుత్తముని
ని గనున ట్లాశీర్వాదింపుడు.

(1) ఓ కురుదేశీయులారా! ఈతఁడు మీరాజు; ఓ పాంచాలదేశీయులారా! ఈతఁడు మీరాజు; బ్రాహ్మణుల మాకు సోముడు రాజు.

(2) ఓ రాజా! నాగులు నశించి యున్నారగాన, ప్రాకృత సభిరోహింపుము. గాయత్రి నిన్ను రక్షించుఁగాక.

పైమంత్రములలో మొదటిదానియందు కురు, పాంచాల దేశపు ప్రజల నుద్దేశించి యధ్వర్యుఁడు చెప్పు వాక్యముచేతనే రెండవ మంత్రములో 'దండశూకములు' నశించినవి గాన ప్రాకృత సభిరోహింపుమని రాజు నుద్దేశించి యధ్వర్యుఁడు చెప్పినట్లేతను, పైమంత్రములు ధర్మజుని రాజసూయ యాగమున గాని, జనమేజయుని రాజసూయయాగమునఁ గాని యానివించినవా? యని తోచును.

(1) ఏషవః కురవోరా జైషవః పాంచాలా రాజా;
సోమోస్మాకం బ్రాహ్మణాగ్ రాజా. 11—8—8.

(2) ఆవేష్టా దండశూకాః ప్రాచీమారోహః।
గాయత్రీ త్వౌషథః.

11—5.

(ధర్మజుని రాజసూయయాగమునకుఁ బూర్వమే 'ఘాం
క్షవన'దహన మగుట యు, అం దద్వయనిచే 'అశ్వసేనాది'నాగు
లలోఁ గొందఁ తోడి యన్యస్థలముల కేఁగుటయు చుటికొందఱు
నశించుటయుఁ గల్గినది.

జనమేజయుని రాజసూయయాగమునకుఁ బూర్వమునను,
'సర్పయాగము' అనుపేరితో ననేకులగు నాగులు జనమేజయుని
చే హతముచేయఁబడుటయుఁ బ్రసిద్ధాంశము.

మఱియుఁ బై మంత్రములుగల 'శుక్లయజుస్సులు' 'ఉ
ద్దాలకుని' చే యాజ్ఞవల్క్యున కుపదేశింపఁ బడెనని 'శతపథ
బ్రాహ్మణ, బృహదారణ్యకోపనిషత్తుల'లోని 'వంశ'బ్రాహ్మ
ణములు చెప్పుచున్నవి. యాజ్ఞవల్క్యుని గురువగు 'ఉద్దాలకు
డు' పాండవపురోహిఁ యుడగు ధౌమ్యుని శిష్యుడని మహాభారత
ముననే కలదు. యాజ్ఞవల్క్యుఁడు జనమేజయుని యజ్ఞములలో
'బ్రహ్మత్వము'ను వహించె నని 'మత్స్యపురాణమునఁ' గలదు.
వైకారణములచేఁ బై మంత్రము లాకాలముననే యావిర్భవించె
నని చెప్పవలసియున్నది. ముం దీయంశమింకను జర్పింపఁబడును.

అ ధ ర్వ వే ద ము.

(1) (అధ్వర్యుడిట్లు చెప్పుచున్నాఁడు) "ఎనఁడు భూ

(1) భూతో భూ తేషు పయ ఆదధాతి. స భూతానా మధిపతి
ర్భూభూవ. తస్యమృత్యుశ్చరతి రాజసూయం. సరాజా రాజ్య
మనుమన్యతా మిదమ్.

4—8—1.

తములయందు భూతమై, వానిసారమును గ్రహించెనో, ఆరాజు భూతముల కధిపతియై యున్నాఁడు. అట్టిరాజు యొక్క రాజనూయమునుగూర్చి మృత్యువుకూడ వచ్చును. ఆరా జేరాజ్యము నంగీకరించుఁ గాక!

(1) ఓ శత్రుహంతకా! బలవంతుఁడా! మిత్రవర్ధనా! రాజా! దేవతలు నీకు బలమును గలిగించి నిన్నాశీర్వదించిరి. నీవీరాజ్యము నేలుటకు వెనుదీయక మాయెదుటికి రమ్ము.

(2) “పులిచర్మముపై నెక్కిన యోపులీ! భూమియందన్నిదిక్కులను విక్రమింపుము. నీవరిపాలనమును సర్వజనుల గోరుచున్నారు. స్వర్గమునందలి యుదకముతో భూమిని దోపుము. (జనులకు స్వర్గసుఖముల నొనగూర్చుము.)

(3) పులియందుండిన (పులిచర్మముపై నున్న) సింహమును, (రాజసింహమును) జనులు చుట్టుకొని సౌభాగ్యమునట కుత్సాహమును గల్గించుచున్నారు. మంచినీటి ప్రవాహము

(1) అభిప్రేహి మాపవేన ఉగ్రశ్చేత్తా సపత్నహ! ఆతిష్ఠ మిత్రవర్ధన! తుభ్యందేవా అధి బృవన్ ॥ 4—8—4.

(2) వ్యాఘ్రే అధివైయాఘ్రే విక్రమస్య దిశోమహీః విశస్త్యై సర్వా వాంఛం త్యాపోదివ్యాః పయస్యతీః. 4—8—4.

(3) ఏనా వ్యాఘ్ర పరిషస్యజానాః సింహం హిన్వంతి మహతే సౌభగాయ సముద్రం న సుభువ స్తస్థివాంసం, మరత్త్రజ్యోతే ద్వీపేన మప్స్వంతః॥ 4—8—7.

సముద్రమును బొందినయెడల నానముద్రమును పెద్దపులి నీరి
తో బ్రవేశించిదయెడల నాపులిని, జనులు నుతింతురుగాదా.

ఐతరేయబ్రాహ్మణమునందు, 'జాబాలుడు, ఉద్దాల
కుడు' అను మహర్షులు పునరభిషిక్తుడగు రాజనుగూర్చి
కొన్నియంశములఁ జెప్పిరని కలదు. అం దుద్దాలకుడు మహా
రాజ సాక్షాత్తు పరమేశ్వరుడే యనినాడు. ఆయంశము లిట
సప్రస్తుతమని విడువఁబడెను.

❖❖ రాజసూయ యాగకర్త సురాపానముఁ జేయుట. ❖❖
పునరభిషేక సమయమునకు సిద్ధపఱచిన ద్రవ్యములలో
'సుర' యొకటి యని చెప్పఁబడెను. ఆమద్యము యొక్క ప్రా
శస్త్య మెట్టిదో, దాని నెట్లుపయోగింపవలెనో, ఇట్లు వ్రాయఁ
బడుచున్నది,

(1) సుర (మదముఁ గలిగించునదిగాన) క్షత్రరూపము
ను, (ప్రహార్యద్యంకురములవలనఁ గలిగినది గాన) అన్నరసము
నైయున్నది. ఈకర్మమునందు తాత్రమునే ధరించుచున్నది.

(2) "పిమ్మట (అధ్వర్యుడు) రాజసూయయాగకర్త
కొఱకాతని హస్తములందు సురాయుక్తమగు కంచుపాత్రము
నుంచవలెను."

(1) "అథ యత్సురాభవతి. క్షత్రరూపం.

తదథో అన్నరసః క్షత్రరూప వేవాస్త్రిం స్తద్ధాతి"

(2) అథాస్త్రై సురాకంసం హస్త ఆదధాతి"

మహారాజుచేతికి సురాపాత్రము నిచ్చి యిట్లధ్వర్యుడఁ
చెప్పను.

(3) “ సోమముతో సమాసమగు నోసురా! రుచికరమైన
ట్టియు, మదకరమైనట్టియు, నీధారచే నీయజమానుని శోధింపుము.
నీవింద్రునిపానముకొఱకు సోమముచే సభిపేకము నొందికొని
గదా ! ”

అధ్వర్యుఁ డిట్లు చెప్పి కిందియంశములతోఁ దాను శాం
తిని జెప్పుచు మహారాజుచేఁ గూడఁ జెప్పించును.

(4) “ ఓ సురాసోమములారా! దేవతలు హృదయాకా
శమందు మీకు వేర్వేరు స్థానముల నేర్పఱచియున్నారు. కాన
మీరు హృదయమునంగలసియుండక, వేఱుగా నెయుండుడు. (ఆ
ట్లు కలిసిన సోమమునకు హానికలుగును.) ఓసురా! నీవు బలవం
తురాలవు. ఈసోముండు రాజు. కాన మీరుభయమును హృద
యమునందలి మీమిస్థానములఁ బ్రవేశింపుడు. ఈపానము
జేయువానిని హింసింపకుడు.

(3) స్వాదిష్ఠయా మదిష్ఠయా పవస్వ సోమధారయా! ఇంద్రామిత
తవే సుతః ”

(4) “ నానాహి వాందేవహితం సదస్కృతం! మాసం సృక్షాధామ
మే హ్యోమసీ, సురా త్వమసి. శుక్మణీ, సోమవిష రాజా, మైనం హిం
ష్ఠం స్వాంయోని మావిశంతానితి ”

(1) “ రాజా కాంస్య పాత్రములోని సురను గొంతభాగము ద్రావి మిగిలినదానిని దనకు ముఖ్యమిత్రునకు ద్రావనిచ్చును. ఏకపాత్రములోని సురను ద్రాగుటయే మిత్రత్వలక్షణము. అట్లు త్రావినయెడల వారికన్యోన్యమైత్రియు, వారియందు సురకు మైత్రియు నుండును. ”

సురాపానానంతరము రాజుసింహాసనమునుండి దిగి ‘నమో బ్రహ్మణే’ అనువాక్యమును మూఁడుసారులు చెప్పి ‘బ్రహ్మ’ అనుబుద్ధిక్కునకు స్వజయముఁ గోరుచు గోవునీయవలయును. (అప్పుడే పృజల కేవేది బహుమానముల నిచ్చు సూచనయుఁ గలదు.)

పిమ్మట రాజు శత్రుజయమును తన కారోగ్యమునుగోరుచు యాగశాలనుండి స్వగృహమున కేగి ‘గృహ్యగ్నిలో’ గూడ ‘శత్రు, రోగాది’ పరిహారములకై కొన్ని యాహుతులను వేల్చును.

ఆకర్మాంతమునందు బుద్ధిక్కు లాశీర్వదింతురు. ఇది ‘అశ్వలాయనసూత్రము’ ననుసరించిన రాజసూయయాగపద్ధతి.

(1) పీత్యా యంత్రాంతం మన్యేత తస్మా ఏనాం ప్రయచ్ఛే తద్ధి మి త్యసూరూపం. మిత్ర ఏనై నాం తదంతతః ప్రతిష్ఠాపయతి తథాహిమిత్రే నౌతివృత్తిః ”

SRI JAGADGURU VISHWANATHAN
JANANA SIMHASAN JNANAMANDIR
LIBRARY

రాజసూయయాగకర్త జూదమాడుట.

శుక్లయుజశ్వేదీయులగు రాజులకు (కాత్యాయనసూక్తి కులకు- వీరే కురు పాంచాల దేశీయులు) పునరభిషేకానంతరము రథారోహణవిధి చెప్పబడియున్నది.

(1) 'అగ్నిచయమునందును, వాజపేయము నందును ఎట్లు యజమాని రథము నెక్కవలయునో, అట్లే రథము నెక్కవలయును.' (రాజరథారోహణాదివిధు లిట నప్రస్తుతమని విశవబడెను.)

రాజతీవితో రథముపైఁ గూర్చుండి ధనుర్ధరుడై యెముమేర మిత్రాదులచేఁ బొగడఁబడుచు నేఁగి యెప్పటికప్పుడు నకు వచ్చి రథమునుండి దిగి నూటికి మించిన బంగరునాణెములను స్పృశించవలెను.

(2) "పిమ్మట రాజు సింహాసనమునఁ గూర్చుండఁగా 'అధ్వర్యుడు' బంగరునగిషీగల యైదు 'పాచికలు' తెచ్చి రాజు చేతికియవలయును."

రాజద్యూత స్థానమునఁ గొన్ని బంగరు నాణెములనుంచి యొక హోమముఁ జేసినతరువాతను 'వ్రధాన ముక్కులు' నల్పురును (అధ్వర్యుడు, మొదలగువారును) రా

(1) "అగ్నిచయనే వాజపేయే యథా రథారోహణం కృతం తద్వ ద్రతాపి రథమారోహేత్"

(2) "అభిభూ రిత్యనైత పంచాక్షా వ్రణిధాయేత్"

యొక్క పురోహిత పుత్రుఁడును, ఆయాస్థానముల నీక్రింది పేరులు రాజుచే బెట్టించుకొని తిరిగి రాజునకే యాగుణముల నారోపించి చెప్పఁచు గూర్చుందురు.

(1) నీవు బ్రహ్మపు; నీవు సవితపు; నీవు వరుణుఁడవు; నీ విందుఁడవు; నీవు రుద్రుఁడవు; నీవు ప్రియంకరుఁడవు; అని రాజు ప్రధాన ఋత్విక్కులకును, పురోహిత పుత్రునకును, (ప్రియంకరుఁడ ననునది పురోహిత పుత్రున కిడిన నామము) నామముల నుంపఁగా, వారు రాజు! నీవు యజ్ఞదీక్ష నొందితివి గాన నీవే బ్రహ్మ వైతివి. నీ నమోఘానుశానకుఁడవుగాన నీవే సవితపు. అనిష్టవారకుఁడవుగాన నీవే వరుణుఁడవు. ప్రజాబలము గలవాఁడవుగాన నీవే యిందుఁగ్రిఁడవు. సుఖవంతుఁడవుగాన నీవే రుద్రుఁడవు. విస్తారముగ శ్రేయస్సుల నిచ్చువాఁడవుగాన నీవే ప్రియంకరుఁడవు. అని ఋత్విక్కు పురోహితపుత్రులు రాజును సుతింతురు. (పిమ్మట సుహృద్వృత్తము జరుగును.)

ॐ సా త్రా మ ణీ య జ్ఞ ము ॐ

ఆశ్వలాయన సూత్రికులు రాజసూయయాగానంతరము సాత్రామణీయజ్ఞముఁజేయవలయునని చెప్పఁబడలేదుగాని “ఆప స్తుబ, కాత్యాయన, సత్యాషాఢ” సూత్రికులు ‘రాజసూయ

(1) “ బ్రహ్మగ్నస్త్వం బ్రహ్మసి. సవితాసి సత్యవ్రహ్మో వరుణోసి సత్యోజా ఇంద్రోసి విశ్వోజా రుద్రోసి నశేవః ప్రియకర శ్రేయస్కర ఘోయస్కరతి. ”

యాగమునకు' అంగయజ్ఞముగా "సౌత్రామణీయజ్ఞమును" జేయవలయు ననిరి. సౌత్రామణినిగురించి తెత్త రీయసంహిత లో నిట్లు కలదు.

(1) " రాజసూయయాగమునందును, అగ్నిచయనము నందును, లతాత్మకసోముడు బహువిధములుగా ఖండింపఁబడునుగాన, తద్దోషవరిహారముకొఱకు ' సౌత్రామణి ' అయజ్ఞము జేయవలయును."

'సౌత్రామణీ, బ్రహ్మస్పతి' నవములు కాలవిధాయకయజ్ఞములుగాను, అగ్నిచయన, రాజసూయములకు, సౌత్రామణియు, వాజపేయమునకు బ్రహ్మస్పతినవనమును అంగయజ్ఞములుగానుగూడ నుండును. ఆచర్చయిట నప్రస్తుతముగాని, సౌత్రామణీయజ్ఞమునందు 'అన్నముతో బియ్యపుసిండిని గలిపి నిలవయుంచి పిండగా వచ్చు ద్రవ్యము (దానిని 'వైష్టి' యుదురు.) హోమముచేయఁబడుటయు, హవిశ్మేషమును యజమానుడు, కొందఱుఋత్విక్కులు, భక్షించుటయు, ఆమదకర

(1) (ఏతత్) వైరాజసూయస్వరూపం.....యశ్చరాజమాయేజానస్య యశ్చాగ్నిచిత ఇన్ద్రస్యనుషావాణస్య దశధేంద్రియం వీర్యం పరాతత్తద్దేవా స్సౌత్రామణ్యా సమభరం త్సూయతేవా ఏవయోగ్నించితాగ్నించిత్యా సౌత్రామణ్యా యజే తేందియమేవ వీర్యగ్ సంభృత్యాత్మధత్తే "

తై. సం॥ 5-6-3-14.

ద్రవ్యమునందు బడరీ ఫలములనూరవేయుటయుఁ గలదని 'కా
త్యాయన' శ్రౌతసూత్రములవలనఁ దెలియనగుచున్నది.

పై సుడువఁ బడిన 'పైష్టి' సురానిశేషమే! మఱియు
ఐతరేయబ్రాహ్మణమునఁ జెప్పఁ బడిన 'సుర' పరిధాన్యము
మొదలగువానిని మొలకఁగట్టి తీయఁబడినదని 'సాయణాచార్యు
లవారు' వ్రాసియున్నారు. ఎట్లయినను రాజసూయానంతరము
మహారాజు మద్యపానమును మతముపేరితో జేయుట విధ్యు
క్తమనియుఁ గొందఱిమహర్షులమతమున మద్యపానమేగాక, ద్యూ
తముకూడ విధియనియు స్పష్టమగుచున్నది. ద్యూతమెట్లుండిన
ను, మద్యము 'శ్రౌతకర్మములందు, తాంత్రికకర్మములందు, నై
ద్యకీ'యలయందు; విధిగావాడుకొనఁబడినది. అందునలసనే మ
నుస్మృతి—(1) 'మాంసభక్షణమునందును, మద్యపానమునం
చును, మిథునకర్మమునందును దోషములేదు. అది జంతుసాధా
రణధర్మమే; కాని మానుటమాత్రము మహాఫలము.' అని
చెప్పెను.

మద్యపానమున కమితత్వముకూడ తాంత్రికగ్రంథములు
చెప్పినవి.

(1) స మాంసభక్షణేదోషో నమద్యే నచమైథునే!

ప్రవృత్తిరేషో భూతానాం నివృత్తిస్తు మహాఫలం॥ మనుస్మృతి.

(1) త్రాగిత్రాగి, భూమిపైఁ బడువఱకుఁ ద్రాగి, తిరిగిలేచి త్రాగినవానికి జన్మరాహిత్యము కలుగును.

‘చరక, బాహటాది’ గ్రంథములు న్యక్తిభేదము ననుసరించి మద్యపానార్హతాన్వయములను నిరూపించినవి. పై వ్రాయఁబడిన మద్యములు ‘తాడి, ఈడు’ చెట్లనుండి తీయఁబడిన మద్యములు కావు. ‘మదిరార్ణవము’ అను గ్రంథమునఁ బడు నాఱునిధము లగుమద్యములఁ గూర్చి చెప్పఁబడియున్నది. కాని, ప్రకృతమునం దమితముగాఁ బ్రభుత్వమున కాదాయముఁ గల్గించునదియు, బీదవారే హెచ్చుగ నుపయోగించునదియు నగు ‘మద్యము’ ‘తాడి, ఈడు’ చెట్లనుండి వచ్చు మద్యమే యైయున్నది. దీనిని మూడేండ్లలో నరికట్ట ప్రభుత్వము (కాంగ్రెసు) ప్రతిజ్ఞ నూనినది. మూడు కాదు—ముప్పదియేండ్లకు సురాపానమును నివారించినను మిగుల సంతసమేకాని, ఇంతకు ముందు వ్రాయఁబడిన ‘పైష్టి’ మొదలగు మద్యము లిప్పటి కల్లుయొక్క స్థానము నాక్రమించునేమో యనియు, విదేశీయులచేనేర్పఁబడి పాశ్చాత్య వర్తకసంఘములకు లాభముఁ గల్గించు ‘కో, కాఫీ’ పానము లతిశయించునేమో యనియు భీతి కలుగుచున్నది.

(1) శ్లో పీత్వాపీత్వా పునఃపీత్వా యావత్పతతి భూతలే ।

పునరుత్థాయ నై పీత్వా పునర్జన్మ నవిద్యతే ॥ కులార్ణవతంత్ర.

భగ్గుమైన మద్యపాన నిషేధశాసనకథ

మహాభారతమునందలి మాసలపర్వమున, సురాపానము చేసినవారిని శూలాగోపణముఁ జేయ 'ఉగ్రసేనమహారాజు' ద్వారకాపురిలో శాసించుటయేగాక, శ్రీకృష్ణ, బలరాముల యిండ్లయందైనను నాశాసనము వర్తించు నని చెప్పినను, స్వల్పకాలములోనే 'బలరామ, సాత్యకి, కృతవర్మాదులు' శ్రీకృష్ణనెనుటనె ద్వారకాపురి బహిఃప్రదేశమునఁ దెగఁద్రావి నట్లును, ఆమఘపానమత్తతచేతనే సాత్యకి కృతవర్మ యెగిరి పోయి యాదవు లన్యోన్యకలహమున హతులై నట్లును గలదు.

ఈశ్వరానుగ్రహమునఁ బ్రస్తుత ప్రభుత్వపు మఘపాన నిషేధశాసనము పైరీతిని వ్యర్థము గాకుండుఁగాక !

మఱియు దేశీయులగు కల్లుగీతగాండ్రకు నష్టమును గల్గించి విదేశీయులకు లాభముగల్గించు 'కాఫీ, టీ' పానముల కీ శాసనము ప్రోత్సాహ మొనఁగకుండుఁగాక !

ప్రసక్తాను ప్రసక్తముగ వచ్చు నితరాంశములను విడిచి, ప్రస్తుతమగు రాజసూయయాగాంశములఁజూతము. రాజసూయ యాగమును విద్వాంసులైన ఋత్విక్కులు చేయించకపోయిన యెడల యజమానుఁడు నష్టపడు ననియు, అట్లుకాక మంచి విద్వాంసులుచేయించినయెడల మహారాజునకుమహావిజయములు లభించుననియుఁ జెప్పఁబడెను. ఇందులకు 'పరిక్షిత్తు' పుత్రుఁడగు జనమేజయునివాక్యములు 'ఐతరేయబ్రాహ్మణమున' నిట్లుకలదు.

(1) అవిద్యాంసులైన ఋత్విజులు రాజనూయయాగము జేయించినయెడల 'కిరాతులు, దొంగలు, పాపాత్ములు' ధనికుని గ్రహించి యరణ్యమునందు గోతిలోఁ బడద్రోసి ధనము నపహరించినట్లు రాజున కపజయముఁ గలుగురీతిఁ జేయించి యపకారముఁ జేసి ధనము నపహరింతురు. విద్యాంసులైన ఋత్విక్కులే నాచే యజ్ఞముఁ జేయించుటచే నేను ద్వంద్వయుద్ధమునందును, సేనతోఁ గూడిన యుద్ధమునందును, భయము లేకుండగ శత్రువులతోఁ బోరి శత్రువులను జయించుచున్నాను. శత్రువులు ప్రయోగించిన దివ్యాస్త్రములుగాని, మనుష్యకృతములగు నస్త్రములుగాని, నన్ను బాధింపలేదు. నేను సర్వభూమండలము నేలుచు సంపూర్ణాయుద్ధాయము నొందఁగలను. అని విద్యాంసుఁడైన పరిక్షిత్పత్రుఁడగు జనమే జయుఁడు చెప్పెను—

(1) అథవా తంవ్యేవ కర్నంతే. యథాహవా ఇదం నిషాదావా, సేలగావా, పాపకృతోవా, విత్తవంతంపురుష మరణ్యే గృహీత్వా కర్తమన్వస్య విత్తమాదాయ ద్రవం త్యేవమేవ తమృత్విజో యజమానం కర్తమన్వస్యవిత్తమాదాయ ద్రవంతి. యమనేవంవిదో యజయంత్యేతద్ధ సక్రవై తద్విద్వానాహ జనమేజయః పరిక్షిత ఏవంవిదం హీనై హామేవం విదోయాజయంతి. తస్మాదహంజయ మ్యభీత్వా రీం సేనాం. జయమ్యభీత్వర్యా సేనయా నమా దివ్యా నమానుష్య ఇషవ ఋచ్చం త్యేష్యామి సర్వమాయుః సర్వభూమి ర్భవిష్యామితి.

ఐతరేయబ్రాహ్మణ.

ఇంతకుఁ బూర్వము 'మహాభారతము'నకుఁ బంచమవేద
త్వమెట్లు కలిగెనో యాయంశమును, రాజసూయయాగమున
నేయేయంశము లెట్లు జరుగునో యాయంశములను, నాతివిపుల
ముగాఁ జర్చింపఁబడెను.

ఇక మహాభారతమున రాజసూయ యాగాంశములెట్లు
విపులముగా వివరింపఁబడెనో యవి వ్రాయఁబడును.

ఇది

శ్రీ కాండిన్యగోత్రపవిత్రుఁడునుఁ పెండ్యాలవంశజుఁడును,
రామాంబా వేంకయాహ్వయుల ప్రధమపుత్రుఁడును,
'వ్యవసాయ, మహాభారత, పరిక్షిచ్చరిత్రాది'

బహుగ్రంథకర్తయు నగు వేంకట సుబ్ర

హ్మణ్యశాస్త్రిచే రచింపఁబడిన

'రాజసూయ రహస్యము'

నందు ప్రధమభాగము.

శ్రీ శ్రీ శ్రీ

ధర్మ జ రా జ సూ య ము .

ద్వి తీ య భా గ ము .

—:0:—

దృశ్యమాన మహాభారతము 'జయ, భారత' గ్రంథ
రూపముల నొంది, తుదకు మహాభారత గ్రంథరూపముగా
బరిణమించిన దనియు, తుదిగ్రంథమునకే పంచమవేదత్వము కలి
గినదనియు నిదివఱకు వ్రాసియున్నాను. పై మూఁడు గ్రంథరూ
పములకును మూఁడు కథానుక్రమణికలు ఆదిపర్వముననె
మూఁడు విధములుగాఁ గలవు. అందు 'జయ'మను నితిహాస
రూపమునకు అఱువది యొక్కవ యధ్యాయమున నేఁబది శ్లోక
ములును, భారతమనుదానికి మొదటి యధ్యాయములో నూట
పదునేడవ (117) శ్లోకము మొదలు రెండువందల యిరువది
మూఁడవ (223) శ్లోకాంతమువఱకునుగల నూటయాఱు(106)
శ్లోకములును మహాభారతమను తుది గ్రంథమునకు రెండవ
యధ్యాయమున నెనుబది తొమ్మిదవ (89) శ్లోకము మొదలు
మూఁడువందల యఱువది తొమ్మిది (369) శ్లోకము వఱకును
గల రెండువందల యెనుబది శ్లోకములును (280) అనుక్రమణి
కలై యున్నవి. అనఁగా, ఏకోత్తరాభివృద్ధిగా గాథలు పెరిగి
యున్నమనుట ! ఇందు ధర్మజుని రాజసూయయాగపు గాథ
లును, దానికి సంబంధించి పూర్వోత్తరములఁ గలిగిన గాథలును

(ఇంద్రప్రస్థ నిర్మాణముమొదలు సుహృద్ద్యుతాంతమువఱకు)
 స్మృత్యుద్ధి నొందెనో చూడుడు.

—ఊఊ మొదటి రూపము. ఊఊ—

(1) పాండవు లంతటను రత్నములను సంపాదించి, ఇం
 ద్రప్రస్థమును నిర్మించి యనేక సంవత్సరము లట నివసించిరి.
 ధర్మప్రధానులు సత్యవ్రతపరాయణులు నగుచు, వారు శత్రు
 ప్రతాపముచే శత్రురాజులను స్వాధీనపఱచుకొనిరి... ఆకాలమున
 భీముడు ప్రాగ్దిక్కును, బీభత్సు డుత్తరదిశను, నకులుడు

(1) శ్లో॥ నగరం ఖాండవప్రస్థం రత్నాన్యా దాయ సర్వశః ।
 తత్రతేన్యవసన్ పార్థాః సంవత్సరగణాన్ బహూన్ ॥
 వశే శత్రుప్రతాపేన కుర్వంతో న్యా నృహిభృతః ।
 ఏవం ధర్మప్రధానాస్తే సత్యవ్రతపరాయణాః ॥
 ... .. ఆజయద్భీమ సేనన్తు దిశంప్రాచీం మహాయశః ।
 ఉదీచీ మర్జునోపిరః ప్రతీచీం నకులస్తథా ।
 దక్షిణాం సహదేవన్తు విజిగ్యే పరవీరహః ॥
 ఏవంచక్ర రిమాంసర్వే వశేకృత్సన్న్ ఏవంధరాం ।
 ... .. తతో నిమిత్తే కస్మింశ్చి ధర్మరాజో యుధిష్ఠిరః ।
 పనంప్రస్థాపయామాస తేజస్వీ సత్యవిక్రమః ।
 ప్రాణేభ్యోపి ప్రియతరం భ్రాతరం సవ్యసాచినం ॥
 ... .. సన్తై సంవత్సరం పూర్ణం మాసంచైకం వనేవసత్ ॥
 తతో గచ్ఛుః ధృష్టికేశం ద్వారపత్యాం కదాచన ।
 లబ్ధవాం స్తత్రబీభత్సు రాభర్యాం రాజీవలోచనాం ।
 అనుజాం వాసుదేవస్య సుభద్రాం భద్రభాషిణీం ॥

పశ్చిమాశను, సహదేవుడు దక్షిణదిశను జయించిరి. ఈరీతి
వారు భూమిని స్వాధీనపఱచుకొనిరి. పిమ్మట నొకకారణముచే
ధర్మజుడు ప్రాణములకంటెను బ్రియుడై న యర్జునుని వనమున
కంపవలసివచ్చెను.....అయర్జునుడు పదుమూడు మాసము
లు వనమున నివసించి, పిమ్మట నొకప్పుడు ద్వారకాపురి కేగి
యట శ్రీకృష్ణుని గలిసికొనెను. ద్వారకయందు శ్రీకృష్ణసోదరి
యు సుగుణయు, సౌందర్యవతియు నగుసుభద్ర నర్జునుడు
పెండ్లియాడెను.

.....అర్జునుడు శ్రీకృష్ణసహాయముతో ఖాండము నగ్నిపాలు
చేలెను....అగ్ని యర్జునునకు గాండీవమును, అక్షయతూణి
ములను, కపిధ్వజముగల దివ్యరథము నిచ్చెను. ఖాండవవనము
ననే యర్జునుడు మయాసురుని రక్షించెను. ఆమయుడు సర్వ

... .. ఆతర్పయచ్చ కాంతేయః ఖాండవే హవ్యవాహనం।
బీభత్సు ర్వాసుదేవేన సహితో నృపసత్తమః।

... .. పార్థాయా గ్నిర్దదౌచాపి గాండీవం ధనురత్తమం॥
ఇమధీ చాక్షు మౌర్భాణై రథంచ కపిలక్షణం।
మోక్షయామాస బీభత్సు ర్మయం యత్రమహానురం॥
సచకార సభాం దివ్యాం సర్వరత్నసమన్వితాం।
తస్యాం దుర్యోధనోమందో లోభంచక్రే నుదుర్మతిః।
తతోఽత్తైర్వంచయిత్వాచ సౌఖ్యలేన యుధిష్ఠిరం।
వనంప్రస్థాపయామాస సప్తవర్షాణి పంచచ॥—
ఆదిపర్వ॥ 81 అధ్యాయం॥

రత్నమయముగు నభను నిర్మించి పాండవులకిచ్చెను. అనభను జూచి మందుడగు దుర్యోధనుడు లోభించి, పాచికలచే శకుని ధర్మరాజును వంచించునట్లుచేసి, పండ్రెండేడులు పాండవులను వనమున కంపెను.

ఊఊ రెండవసారి వృద్ధి నొందిన భాగములు. ఊఊ

(1)...అర్జునుడు యుద్ధములయందు సూర్యునివలె జాడశక్యముకానివాఁడయ్యెను. ఆతఁడు రాజుల నందఱిని, పార్వతీయాదిగణములను, ఒక్కొక్కసారిగా జయించెను. అర్జునుడు, అన్నప్రదానబహుళము, భూరిదక్షిణాయుతము నగు రాజసూయయాగమును ధర్మజునికొఱకు తెచ్చెను. శ్రీకృష్ణుని

(1) శ్లో॥ .....ఆదిత్య ఇవమప్స్తేత్స్య స్సమరే వ్యర్జనోభవత్ ॥

ససర్వాన్ పార్థివాన్ జిత్వా గణా నేకైకశోబహీ|

అజహరా ర్జునోరాజ్ఞే రాజసూయం మహాక్రతుః॥

అన్నవాన్ దక్షిణావాంశ్య సర్వై స్సముదితో గుణైః|

యుద్ధిష్ఠిరేణ సంప్రాప్తో రాజసూయోమహాక్రతుః॥

సునయాద్వాసుదేవస్య భీమార్జునబలేనచ|

ఘాతయిత్వా జరాసంధం చైద్యంచ బలదర్పితం॥

దుర్యోధనం వినాగచ్ఛన్నర్హణాని తతస్తతః|

మణికాంచనరతాని గో హస్త్యశ్వ రథానిచ॥

... సమృద్ధాం తాం తథాదృష్ట్వా పాండవానాం తదాశ్రియం|

ఈర్ష్యానముత్థ స్సమహం స్తస్యమన్యు రజాయత॥

విమానప్రతిహంచాపి మయేననుక్మతాం సభాం|

పాండవాన్ ముషహృతాం సప్రప్త్వా పర్యతప్యత

నైపుణ్యముచేతను, భీమార్జునులబలముచేతను, 'జరాసంధుని, శిశుపాలుని' జంపించి ధర్మరాజు రాజసూయయాగము నొనర్చెను. దుర్యోధనుడు వినాగా నక్కడక్కడి రాజులయొక్క మణికాంచన గోహస్తశ్వ రథాదులగుకానుకలు ధర్మరాజు నొందెను. అపుడు సమృద్ధమైన యాయైశ్వర్యమును జూచి, దుర్యోధనున కీర్వాణోపములు జనించెను. విమానతుల్యమై, మయునిచే నిర్మింపఁబడి పాండవుల కీయఁబడిన సభను జూచి పరితపించుటయేగాక, యచటనే కాలుజారి తొట్రుపడుచు దుర్యోధనుడు, శ్రీకృష్ణుడు చూచుచుండఁగనే భీమునిచే నీచునిమాడ్కి పరిహసింపఁబడెను—పిమ్మట దుర్యోధనుడు వివర్ణుడై నీరసించి పాలిపోయి తనబాధను ధృతరాష్ట్రునకుఁ జెప్ప నాతఁడు దుర్యోధనునందు ప్రేమకలవాఁడై ద్యూతమున కనుజ్ఞ నిచ్చెను.

—ఊఊ మూఁడవతడవ పెంపొందినది ఊఊ—

(1) “రాజ్యాగ్రలాభంబును, ఖాండవప్రస్థనివాసంబును

యత్రాపహసిత శ్చాస్తీ త్రప్తస్థలన్నివ సంభ్రమాత్॥

ప్రత్యక్షం వానుదేవస్య భీమేనానభిజాతపత్॥

... .. కథితో ధృతరాష్ట్రశ్చ వివర్ణోహరిణః కృశః॥

అన్వజానా త్తతోద్యూతం ధృతరాష్ట్ర స్సుతప్రియః॥

ఆదిపర్వ 1 అధ్యాయ॥

(1) మూఁడవసారి రూపొందిన మహాభారతమే, దృశ్యమానమహాభారతము; దీనికి నాదిపర్వము రెండవఅధ్యాయమున ననుక్రమణిక కలదు. దానిని సంపూర్తిగ నన్నయమహాకవియే యాంధ్రీకరించెను గాన దానినే యిట్లవ్రాయుచున్నాను.

సుందోపసుందోపాఖ్యానంబును, నారదవచనంబున ద్రౌపది
యందు సనుయక్రియయును, నర్జునుతీర్థాభిగమనంబును, నులూ
పీసమాగమంబును, చిత్రాంగదయందు బభ్రువాహను జన్మంబు
ను, ద్వారకాగమంబును, వాసుదేవానుమతంబున నర్జునుండు
సుభద్రను వివాహంబగుటయు, సుభద్రాహరణంబును, హరణ
హారికయు, నభిమన్యుసంభవంబును, గాండీవ దేవదత్త దివ్య
రథాశ్వలాభంబును, ఖండవదహనంబును, నగ్నిభయంబువలన
మయభుజంగమోక్షణంబును, మందపాలోపాఖ్యానంబును, ధర్మ
రాజునకు నభాప్రాప్తియు, గింకరదర్శనంబును, నారదువలన
లోకపాలనభాశ్రవణంబును, రాజనూయమహాధ్వరారంభంబును,
జరాసంధవధయును, గిరిప్రజనిరుద్ధులైన రాజులఁ గృష్ణుండు విడి
పించుటయును, దిగ్విజయంబును, రాజనూయంబును, నర్హ్యాభిహ
రణంబును, శిశుపాలవధయును, రాజనూయవిభూతికి దుఃఖతుం
డై నభాస్థలితుండై యున్న దుర్యోధనుం జూచి ద్రౌపదీభీమ
నేనులు నగుటయును, దత్తాత్రయంబున జూదంబాడుటయు,
నందు శకునికై తనంబున ధర్మరాజపరాజయంబును” అనునవి
కలవు.

—ఊఊ క థా వి వ ర ణ ము ఊఊ—

పై న్నాయఁబడిన మూఁడువిధములగు గాథలలోను,
మొదటిగాథలుగల గ్రంథము కురుక్షేత్రయుద్ధానంతరము కృష్ణ
ద్వైపాయనుఁడు మూఁడేండ్లకు వ్రాసియున్నాఁడు. ఆగ్రంథము

‘ఎనిమిదివేల యెనిమిదివందల’ (8800) శ్లోకములు కలది. రెండవ సారి వృద్ధిచేయఁబడి; మొదటిగ్రంథభాగముల నడుమనిమిడింపఁ బడి పెంపఁబడినగ్రంథము, కురుక్షేత్రయుద్ధానంతరము రమా రమి నూతేండ్లకు ‘ఇరువదినాలుగువేల (24000) శ్లోకములు కలదై వై శంపాయనునిచే జెప్పఁబడినది.

మూడవసారి పెంపఁబడిన గ్రంథము వై శంపాయనునకుఁ బిమ్మటఁ గొంతకాలమునకు ‘సౌతి’ చే జై రెండుగ్రంథముల నడుమను శ్రుతిస్మృతిపురాణేతిహాసాదులు స్వేచ్ఛగ నిముడ్చి లక్షశ్లోక (100000) రూపకగ్రంథముగాఁ జెప్పఁబడినది.

పిమ్మటనింకను ననామనేయకపులు పై మూఁడింటను, దమగ్రంథములఁ జేర్చియు, పూర్వగాథలను గొన్నిటిఁదీసివేసియు కలగలుపుచేసియున్నారు. పై మూఁడువిధములగు గ్రంథములకు ను వరుసగా ‘జయ, భారత, మహాభారతములు’ అని నామము లేర్పడినవి. (1) ఆమూఁడు గ్రంథములలోను మొదటిదగు ‘జయ’ మునందు “ఇంద్రప్రస్థరాజ్యము నొందినతరువాతను ‘భీష్మార్జున సకుల నహదేవులు’ వరుసగా ‘ప్రా గుత్తర పశ్చిమ దక్షిణ దిక్కులను’ జయించుటయు, అర్జునుఁ డొకకారణమునఁ బదుమూఁడుమూసములు వనమున నివసించుటయు సుభద్రాపరిణయమును భాండవవనదహనమును, అర్జునునకు గాంధీవాద్యాయుధ ప్రాప్తి

(1) ‘జయ, భారత, మహాభారతములఁ’ గూర్చి నామహాభారత చరిత్రమున విపులముగాఁ జర్చింపఁబడెను.

యు మయునిరక్షింప, నాతఁడు వివిధరత్నశోభితముగు నభను నిర్మించి ధర్మజునకిచ్చుటయు, నభనుఁజూచి, దాని నపహరింపు తలంపుతో దుర్యోధనుఁడు మాయాద్యూతముచే, శకునికై తపమున ధర్మజునోడించి పాండవులను బదిరెండేడులు వనమున కంపుటయు” గలవు.

ఇందు దృశ్యమానమహాభారతమునందలి ‘సుందోప సుందోపాఖ్యానము, ఉలూపీ చిత్రాంగదా పరిణయములు, శ్వేతకిగాధ, మందపాలోపాఖ్యానము, లోకపాలనభావృత్తాంతము, జరాసంధచరిత్రము, తద్వధము, పాండవదిగ్విజయము, రాజసూయయాగము, అనుద్యూతము’ అనునవిలేవు. పాండవుల దిగ్విజయము అర్జునువనవాస గమనమునకుఁ బూర్వముననే చెప్పఁబడినది.

రెండవదగు భారతమున, “మహాబలవంతుఁ డగుసర్దుచుఁ డనేకగణములను (నాగ రాక్షస గణములు లేక, చోర, పార్వతీయగణములు) జయించి ధర్మజునకు రాజసూయముఁ దెచ్చెను. వాసుదేవుని నీతిచేతను, భీమార్జునుల బలముచేతను, జరాసంధుని, శిశుపాలుని, చంపించి ధర్మజునిచేరాజసూయము పొందఁబడెను. దుర్యోధనుఁడు గాక తక్కినరాజు లిచ్చు మణికాంచనాదులగు కానుకలు పాండవుల నొందెను. అప్పటి పాండవుల యైశ్వర్యమును జూచి, దుర్యోధనునకీర్వకలిగెను. గొప్పదగు మయనభనుగూడ దుర్యోధనుఁడు చూచి పరితపించెను. నభలో కాలు

జారి పడగా వాసుదేవునిసన్నిధినే భీముడు దుర్యోధనుని సీచ మగు హేళనము జేసెను. దుర్యోధనుడు ధృతరాష్ట్రునకుఁ దనపరివేదనము జెప్పగా నాతఁడు ద్యూతమున కనుజ్ఞ నిచ్చెను, అనునవి చేర్పబడెను.

ఈ రెండవమార్పునందు, అర్జునుఁడె దిగ్విజయయాత్రచేసి రాజసూయము జేయించెననుటయు, దుర్యోధనుడు మయసభ లో జారిపడగా కృష్ణునిసన్నిధినే సీచముగా భీముడు పరిహసించె ననుటయు, దృశ్యమాన మహాభారతమున లేవు. దుర్యోధనుని ద్రౌపదీభీములు పరిహసించినట్లున్నది. కృష్ణసాన్నిధ్యమనిలేదు. మొదటిగ్రంథమునకు 'జరాసంధ, శిశుపాలుర' హత్యలు రాజ సూయమును ధర్మజుఁ డొనర్చునందర్భమున జేయఁబడినవను సంశయమును, దుర్యోధనహితైషియై ధృతరాష్ట్రుడు ద్యూత మున కనుజ్ఞ నిచ్చుటయుఁ జేర్పబడెను.

మూడవదగు మార్పునందు 'సుందోపసుందోపాఖ్యాన ము, ద్రౌపదీవిషయక పాండవసమయనిష్ఠ, అర్జునకృత గోభౌ హ్మణరక్షణకీయ, సమయభంగము, తీర్థయాత్ర, ఉలూపీనమా గమము, చిత్రాంగదాపరిణయము, శ్వేతకి మందపాలోపాఖ్యా నములు, ఇంద్రార్జునయుద్ధము, లోకపాలనభావర్ణనము, జరా సంధచరిత్రము, పాండవకృతదిగ్విజయము, శిశుపాలచరిత్రము' మొదలగువిశేషాంశములు మొదటిరెండుగ్రంథములకంటె ననేక

మడుగులు పెంపఁబడి మొదటిరెండింటిగాథలనడుమ నిముడ్పఁ
బడినది.

ఇందు చారిత్రకాంశము లెంతవఱకు? ధృతరాష్ట్రనిచే
ఖాండవప్రస్థరాజ్య మీయఁబడెనేకాని, అది బహు కూరమృ
గాకీర్ణమును, వివిధానాగరిక చోరగణపరీవృతమునైన భయంక
రప్రదేశము. అందువలననే ధృతరాష్ట్ర డింద్రప్రస్థరాజ్యము
నిచ్చినపుడే యిట్లనియున్నాఁడు.

(1) “ఓ ధర్మరాజా! మీరు ఖాండవప్రస్థమున నివసించు
నపుడు, దేవతలనిండ్రుండు రక్షించునటుల మిమ్ము నర్జునుండు
రక్షించుటచే నెవఁడును మిమ్ము బాధింపలేడు.” అనిచెప్పెను.
మఱియ, పురాణాంతరమున నిట్లుకలదు.

క. ఇంద్ర విభవమున సీగతి

నింద్రప్రస్థంబు చేర ♦ నేఁగఁగ నదియున్

రుంద్రమృగాకీర్ణంబై

సాంద్రలతా గుల్మ సాల ♦ సంవృతమగుటన్.

* * * * *

మ. ధృతరాష్ట్రం డతిరోషదూషితుండు ధా

త్రీభాగదానోప ధి

శ్లో॥ నచవో వసతస్తత్ర కశ్చిచ్ఛక్తిః ప్రబాధితుః॥

సంరక్ష్యమాణాన్ పార్థేన తిదశానివ వజ్రిణా ॥

అదిపర్వ. 207 అధ్యాయము.

స్థితి నీకానన మిచ్చె జ్ఞాతిజను లి
 స్త్రీ! జ్ఞాతి సద్వైభవో
 న్నుతి సైరింపఁగ నోపువారె! పలుకుల్
 నవ్యామృతాసారముల్
 మతి దీప్తాగ్నియ పో! నగోత్రులకుఁ ద
 న్మాహాత్మ్యముల్ వింతవే.

ఆ. ఇమ్మహోగ్రవిపిన * మెట్లు పురంబుగాఁ
 జేయువాడ ననుచుఁ * జితఁ గలఁగి
 యంబుజాయతాక్షు * నడిగిన నమ్మహా
 పురుషుఁ డనియె ధర్మపుత్రుతోడ.

(ధర్మఖండము.)

ఖాండవప్రస్థము నంటియే ఖాండవమహావనము ప్రాగ్ద
 క్షీణ భాగములను వ్యాపించి యున్నది. ఆవనమున బలవంతు
 లగు 'తక్షక, అశ్వినేన, శ్రుతనేనాది' నాగగణ ముఖ్యులును
 (కుండలావహరణ పర్వమున తక్షకుఁడు చోరముఖ్యుఁడుగా వ
 ర్ణింపఁబడెను.) మయాదిరాక్షసులును, మణికోండలు భూతగణ
 జాతిజనులు నివసించియుండిరి. మఱియు నావనము వివిధము
 లగు జలవనతులు గలిగి, బహువిధామూల్యరత్నాకరముల
 కునికివట్టై, ఇటలీవారిచే నిపుడాక్రమింపఁబడిన 'అభినీనియా'
 వలె నుండెడిది. అట్టిఖాండవ వనమును స్వాధీనపఱచుకొనుటయే
 పాండవుల ముఖ్యాశయము. దానిలోని బలవంతులఁ బారదో

లుటయో లేక నిర్జించి స్వాధీనపఱచుకొనుటయో ముఖ్యకర్త
వ్యము. ఇంతమాత్రమేకాక, క్రూరమృగములను హతమార్చి
వ్యవసాయిక ప్రదేశముగాజేసి, భూగర్భస్థములగు వివిధరత్నా
దినస్తువులను సంపాదించవలయును; అందులకు ధర్మజుఁ డేమిచే
సెనో చూడుఁడు.

అర్జునుఁడు బ్రాహ్మణుని గోవులను దన్యు లపహరించు
చున్నారని విని చోరులఁ బారఁదోలు తొందరచే ద్రావదీ ధర్మ
జులుండిన యాయుధాగారమున కేగె ననుకారణమున ధర్మజుఁ
డర్జునుని ఒదిరెండువత్సరములు వనవాసము చేయవలయు నను
నియమము ననుసరించి బ్రాహ్మణులు, సేవకులు, భిక్షుకులు,
మొదలగువారితో గంగానది నంటిన ప్రాగ్భాగమున సంచరింప
నొనెను. కళింగదేశపునరిహద్ధునఁ గొందఱు సేవకులఁ దప్ప త
క్కినవారి నట నర్జునుఁడు వదలివేసెను.

బ్రహ్మచర్యముతోఁ బండ్రెండేడులు సంచరింపవలయు
నని యర్జునుఁడు నియమముతో వెల్లెనెగాని, తీర్థయాత్రకు వెడ
లిన స్వల్పకాలములోనె 'ఉలూపి' యను వితంతునాగవనితను
గూడి 'ఇరావంతుఁడను పుత్రునిగనెను. 'మణిపూరు' పురమున
'చిత్రాంగద' యను ద్రావిడవనితంగోరి పెండ్లాడి మూఁడేండ్లట
నుండి 'బ్రభుచాహనుఁ' డనుపుత్రుని బడసెను. తురకు ద్వార
పతికేగి, కృష్ణానుజ యగు 'సుభద్ర' నెత్తికొని వచ్చి 'అభి
మన్యుని' గనెను.

ఉలూపియె వలచి కోడుట చే నాపెను గూడుట (1) 'వామదేవ్యము' అను వేదోదిత ధర్మముగనుగాని, 'చిత్రాంగదా, సుభద్రలం' బెండ్లియాడుట నట్టిదికాదుగదా! అదెట్టిబ్రహ్మచర్యమో?

అలోచింపఁగా నర్జునుఁడు తీర్థయాత్ర యుచునెవముచే ప్రాగ్దక్షిణదేశములయొక్క రాజకీయరహస్యములఁ గనుఁగొనుటకు, ఖాండనవసప్రాంతములఁగల నాగులలో నన్యోన్యకలహములం బెంచుటకే చారాగ్రేసరుఁడుగా బ్రాహ్మణ, భిక్షుకాది, చారులతోఁ గూడి ధర్మజుచేఁ బంపఁబడియుండును.

అర్జునుఁ డులూపీ సంయోగముచే నాగులలో నన్యోన్యకలహములు సంభవించినవి. ఉలూపియం దర్జునునకుఁ బుట్టిన 'ఇరావంతుని' ఉలూపియొక్క ప్రధమభర్తయొక్క సోదరుఁడు పార్థునిపైఁగల పగచే స్వదేశమునుండి తరిమివేయుఁగా నాయీరావంతుఁ డర్జునుఁడు దివ్యాస్త్రసంపాదనముకై స్వర్గలోకమున నుండగా నటకేఁగి స్వవృత్తాంతముఁ జెప్పికొనెను. (2)

(1) తన్ను వలచివచ్చినయాపెను దప్పక పొందవలయును. అది వామదేవ్యవ్రతము; పుణ్యహేతువు. అని 'ఛాందోగ్యోపనిషత్తు'నఁ జెప్పఁబడెను. అర్జునుఁడు పండ్రిండుమాసములే బ్రహ్మచర్యవ్రతముతో వనవాసము సర్పెనని పాఠాంతరము కలదు. కాని యాతఁడు పండ్రిండేడులే దేశాంతరవాసియైనట్లును, అందు మూడేండ్లు, 'మణులూరు'పురముననే యుండినట్లును, అన్ని ప్రతులలోను గలదు.

(2) భీష్మపర్వ. 91 అధ్యాయము.

ఇందువలన నర్జునుడు నాగజాతీయం దన్యోన్యకలహములఁ బెట్టినట్లు స్పష్టముకాఁగలదు. కళింగద్వారమునఁ బెక్కండు) బ్రాహ్మణాదుల నర్జునుడు విడిచివెళ్లుటకూడ వారు ఖాండవనాపాతమునఁ గల రహస్యములఁ దెలిసికొనుట కేమి? అర్జునుడు ‘చిత్రాంగదా, సుభద్రలం’ బెండ్లియాడుటచే స్వపక్షబలాభివృద్ధి కలిగినది.

ఇట్టివి పృస్తుతకాలమునందు ‘అభిసీనియా’ యుద్ధమునకుఁ బూర్వ మాదేశమునందు, ‘ఇటలీ’ నియంతయుగు ‘మస్సురోసీ’ చేయించిన తంత్రములవంటివిగావా?

శ్రీకృష్ణునితో సంబంధబాంధవ్యములు కలిగిన తరువాత నర్జునుడు ఖాండవవన దహనముఁ జేసి యందలి ‘నాగ, భూతాది’ గణములను చూపుమాపెను. ఆ ఖాండవవన దహనకర్మము ‘ఇటలీ, జపానులు’ పృస్తుతకాలమునందు ‘అభిసీనియా, చైనా’ దేశములలోఁ జేసిన—చేయుచున్న—మారణమహాకర్మములఁ దలఁదన్నిన దనవచ్చును. ఆమహావనమునందలి పౌణులలో నాలుగు శార్ఙ్గపక్షిశిశువులును, ఎగిరిపోయిన వానితల్లియు, మాయచే నదృశ్యుడగు ‘అశ్వసేనుడు’ అను తక్షకపుత్రుడును, పార్థునకు శరణుచొచ్చిన ‘మయుడును’ దప్ప, తక్కిన సమస్తయక్ష రాక్షసగణములును, సైన్యమృగవత్స్యాదులును, మలమల మాడ్పఁబడినవి.

అఖాండవ వన దహనాంశములు, సంస్కృతభారతమున
మహాదారుణముగానె వర్ణింపఁబడినను, నన్నయభట్ట మహాకవి
కృష్ణార్జున పాత్రములయందు కూర్చితమును జూపుట కిష్టము
లేకకాబోలు మార్దవముగానె యాంధ్రీకరించియున్నాఁడు. ఆ
మార్దవ యుక్తాంధ్రీకరణము కూడ నెట్లుండెనో చూడుఁడు.
చ. పెడిలి సువర్ణపర్వతము * పెక్కుదెఱంగుల వ్రయ్యనట్టుల
స్పడు వివిధవ్రకారముల * భూరిశిఖావలి ఖాండవంబు న
ల్లడఁ గడుఁబర్వగాఁబెఱిగి * కల్పద్రుంధంకైవలతాశనుండు; నే
డ్పడఁగ వనంబులోని మృగ * పక్షిభుజంగమభూతసంఘముల్.

వ. అంత.

సీ. చక్రధరుండయ్య * జలరుహనాభుండు

గాండీవధరుఁ డయ్యఁ * బాండవుండు

నుండి రవ్వనమున * సుభయపార్శ్వంబులఁ

దొల్లింటియట్టుల * పెల్లురేగి

యనలంబు నార్పంగ * నార్చుచుఁ బటతెంచి

వనరక్షకులు పార్థ * సునిశితాస్త్ర

ధారల నవగత * దర్శులై యరిగిరి

యమసదనంబున * కమితబలులు

ఆ. శిఖయు సుగ్రీ దీర్ఘ * జిహ్వలు సాచి యు

ద్ధుర సమీరణంబు * తోడుచేసి

కొని యుగాంతకాల ధ కుపితాననాకారుఁ

డయ్యె ఖాండవమున ధ కద్భుతముగ.

* * * * *

చ. జ్వలనశీఖాళి యున్ విజయుఁ నద్విశీఖాళియు జుట్టుముట్టి నం
దలరి భయాకులంబులగు ధ తద్వనజీవుల యార్త నాద మం
దులియుచు నొక్క పెట్ట దివిఁ నుద్గతమయ్యె నమందమందరా
చల పరివర్తనప్రసభ ధ సంక్షుభితార్ణ వఘోష ఘోరమై.

క. నెగయుచు నెగసి పిరుందం

దగిలెడు మిడుగురులచేత ధ దగ్ధచ్ఛదమై

గగనమునఁ బటవనోపక

ఖగనివహము వహ్నియంద ధ కడువడిఁ బడియెన్.

క. తనతేజోబాలము ప

ర్విన దగ్ధములగు ననేక విధదేహుల దే

హనికాయంబుల బహువిధ

తనువులు కలవాడపోలె ధ దహనుం డొప్పెన్.

చ. అమితకృశాను దగ్ధమగు ధ నయ్యమరేంద్రువనంబులోనియు
త్తమనలిలాశయానభుల ధ తప్త జలంబులయం దపేతజీ
వములయి తేలుచుండె వరఁ వారిచరంబులు వారిపక్షులుం
గమరె నశేషకోకనదఁ కైరవపంక్తులు శైవలంబులున్.

క. అలుగులవడి ఖాండవమునఁ

గలయాశీ విషమహారఁ గము లెల్ల విషా

గులు గ్రక్కు-చు నత్యుగ్రా

నలబహులజ్వాలలందు • నాశము నొందెన్.

* * * * *

తే. దాని వెల్వడ నేరక • తద్వనంబు

జీవు లెల్లను బావక • శిఖలఁ జేసి

దగ్ధులగుచున్నఁ దక్షక • తనయుఁ డశ్వ

సేనుఁ డను భుజంగమ మగ్ని • శిఖల కపుడు.

ఆ. వెఱచి తల్లి తోఁక • గఱపించుకొని దివిఁ

బఱచువానిఁ జూచి • పార్థుఁ డలిగి

వానితల్లిశిరము • తోన తత్పుచ్చంబు

దునిసి యగ్ని శిఖలఁ • దొరఁగనేసె.

వ. వెండియు నశ్వసేనుసేయ నమకట్టిన యస్పార్థునకుఁ దత్తణంబు
మోహిని యను మాయ గావించి యమరేందుఁ డశ్వ
సేను విడిపించె—

పైఖాండవదహనమున, 'తక్షకునిభార్య' నాగవనిత
పార్థునిచే వధింపఁబడెను. కాని ఖాండవదహనము అగ్నిదేవతా
ప్రీతికై చేయఁబడిన కర్మమగుటచేతను, అది 'ఇష్టము' అను
శ్రౌతకర్మముగా నెన్నఁబడుటచేతను, స్త్రీహత్యాది పాపకర్మ
ముగా భారతీయులచే బరిగణింపఁబడలేదు. కాని 'ఇటలీ,
జపాను'ల మారణకర్మములు భారతీయుల మతమునందు 'ఇ

ష్టములు కానందున నింద్యకర్మములుగాఁ బరిగణింపఁబడుచున్నవి.

కృష్ణార్జునుల ప్రతాపాగ్ని ఖండవమును దహించినట్లే 'కృష్ణదేవరాయ బాహుప్రతాప జాగ్రన్మహాగ్ని' మన కళింగ దేశముపై దండెత్తినపు డేమిచేసెనో చూడుడు.

సీ. తొలు దొల్ల నుదయాద్రి యిలదాఁకి తీండించు

నసిలోహమున వెచ్చ యిజనించె

మఱికొండవీడెక్కి మార్కొని నలియెన

యలకసవాపాత్రు నంటిరాజె

అట నాఁగి జమ్మిలోయఁబడి వేఁగి దహించెఁ

గోన బిట్టెర్చెగొట్టానఁ దగిలె

కనకగిరిస్ఫూర్తి గరఁచె గౌతమి గ్రాఁచె

సవుల నాపొట్నూర రవులకొనియె

గీ. మాడుగులవేల్చె నొడ్డాది మసియొనర్చె

కటకపురిఁగాల్చె గజరాజు కలఁగివరవఁ

దోఁకచిచ్చననౌరయుద్ధరతఁ గృష్ణ

రాయబాహుప్రతాపజాగ్రన్మహాగ్ని.

పైపనులఁ గృష్ణదేవరాయలు చేసినట్లు అలసాని పెద్దన మహాకవి సాక్ష్య మిచ్చుటయేకాక (మనుచరిత్ర) శ్రీకృష్ణదేవరాయచక్రవర్తియు నొప్పుదలయై (ఆముక్తమాల్యద) యున్నాఁడు. ఇదియు 'ఇష్ట' కర్మమేనా ?

శౌర్యవ్రతాపాగ్ను లుండినపుడు శత్రుదేశదహనము తప్పకాకయు తమకర్మమే యగును. కొన్ని శతాబ్దములకుఁ బూర్వమే సంపూర్ణముగ శౌర్యవ్రతాపాగ్నులు చల్లారిన మన కిపు డట్టి దలిదారుణమును కఠినము నగు కర్మముగాఁ గాన్పించుట యుక్తమే. బలవత్ప్రతాపములుగల పాశ్చాత్యులు ఇటలీ జపానుల కర్మములను నిందించుటలో భావభేదము కలదు.

ఖాండవదహనమున శరణాగతుఁ డగు మయునివలన నాతఁ డొక సరోవరతీరమున 'వృషవర్షుఁడు' అను నసుర రాజునకు సభను నిర్మించుటకై నేకరించి గుప్తపటచిన యమూల్యమణికాంచన వస్తునితటి పాండవులకు లభించినది. ఆమణికాంచనములు 'ఎనిమిదివేలమంది' (8000) బలవంతులగు రాక్షసులచే మోయించుకొని తేబడియుండెనట!

*** మ య శి ల్ప ము . ***

'మయ'శబ్దము జాతివాచకముగాఁ గాన్పించును. మన గ్రంథములలో 'విశ్వకర్మ' దేవశిల్పి యని చెప్పఁబడినను, మన దేశమునందలి 'బంగారు పనివాండ్రు, వడ్రంగులు, కంచదులు' మొదలగువారిని 'విశ్వకర్మ' శబ్దముతోనే సంబోధించుట కలదు. అట్లే మయఁడునని తలంపవలసి యున్నది.

'జందవేస్త' అను పాఠశీకుల వేదమున 'మజ్జవహు' అను నసుర శిల్పచార్యుఁడును, అతనిగూర్చిన స్తోత్రములును

గలవు. 'మజ్జిమహాల' శబ్దము 'మయశబ్దమునకుఁ బ్రకృతి యని కొండఱిమఱము. శ్రీమద్రామానుజమున బహురత్నశోభితమును, విచిత్రమును సగుఁస్వయంప్రభాగుహ' (1) మయనిర్మితమనియు, శ్రీరామునకును నభేద్యమై లక్ష్మణుని గాఢమూర్ఖుల ముంచిన రావణచ్యుతశక్తి రావణునకు మయునిచే నీయఁబడిన దనియు నర్థింపఁ బడినవి. మహాభారత మయుఁడు విచిత్ర ధర్మజ సభానిర్మాతయై, భీమునకు భీమకర్మసాధనమగు గదను, అర్జునునకు దేవదత్తమను శంఖమును, నిచ్చియున్నాఁడు. భీముని గద, నేఁటికాలమునందలి పాశ్చాత్యుల 'లూయూ, హవిజర్' శతఘ్నులవంటిదిగా నెన్నఁదగి యున్నది.

మయజాతివారు మనదేశమునుండి 'అమెరికా' ఖండమునకు వలసవెల్లిరను నైతిహ్యము కలదు. 'మెక్సికో'దేశమునందును, బ్రిటీషు హాండురాసు' నందును, మయశిల్పములను గత శతాబ్దమునఁ బాశ్చాత్య పరిశోధకులు కనుగొనిరి. మెక్సికోదేశమునందుగల మయశిల్పములను 'బిషపులాండా'అను స్పెయినుదేశీయుఁడు కూరత్వముతో నాశముజేసెను. యునైటెడ్డు స్టేటుస్లోని 'హార్వర్డు' యూనివర్సిటీయందలి పండితుఁడగు 'డాక్టర్ స్పెండన్' గారు 'బ్రిటీషు హాండురాసు' మండలము

- (1) స్వయంప్రభాగుహ వింధ్యపర్వతప్రాంతమున నున్నదని రామానుజమునఁగలదు. ఆది. 'ఎల్లారా, అజంత' గుహలలో నొకటిగ నుండవచ్చును.

లోని 'లుబాండం' అను ప్రదేశమును ద్రవింపించి యందలి కట్ట
డములఁ బరిశోధించిరి. అం దేఁబది యడుగుల యెత్తుగలిగి యె
నిమిది యెకరముల ప్రదేశమున వ్యాపించి స్పటికపురాలతో
నిర్మింపఁబడిన మహాసభ వారికిఁ గాన్పించి దిగ్భ్రమం గొల్పిన
దఁట! అది మయశిల్పమని వారు వ్రాసియున్నారు. దానివర్ణ
నములు ధర్మజు మయసభావర్ణనములఁ బోలియున్నవి. 'మెక్కి
కో, మధ్యమమెరికా, పెరూ' దేశములలోఁ దొలుత నొక
కోటి నలువది లక్షలమంది మయజాతివారుండిరనియు, స్పెయిన్
దేశీయు లామయజాతిజులను గూర్చియు సంగ్రహించిరనియు,
పాశ్చాత్యుల గ్రంథములవలననే తెలియనగుచున్నది. ఇప్పటి
కామయజాతిజులు హతశేషులై నలువది వేలమంది మాత్రమే
కలరఁట! మనదేశమునందలివారు, 'ఆర్యానార్య ద్రావిడ'జాతి
వారలలో నొకరులై యుందురు.

మయుఁడు ధర్మజున కిచ్చిన సభావర్ణనము భారతపాఠ
కులకుఁ దెలియఁగలదు. (1)

ధర్మజుఁడు పార్థముఖమున ఖాండవవనము నగ్నికర్పిం
చి 'ఇష్టము' అనుకర్మముఁ జేసియు అర్జునునివలననే చోరుల
నణపించి బ్రాహ్మణుని గోవులఁ గాపాడుటచేతను, మయునిచే
నపూర్వసభానిర్మాణముఁ జేయించుటచేతను, 'పూర్తము' అను

(1) ఇంకను మయసభావిశేషములను నాకృతమగు మహాభారత చరి
త్రమునఁ జూడవచ్చును.

కర్మమును జేసియు, రాజనూయమునకుఁ జాగ్రత్కాలీనములగు 'ఇష్టాపూర్తములను' జేసినవాడయ్యెను. అందువలననే రాజనూయ యాగమును జేయుట కుద్యుక్తుడయ్యెనని తలంపవలసి యున్నది.

జ రా స ం ధ వ ధ ము .

(1) జరాసంధుఁడు పాండవప్రసితామహియగు 'సత్యవతికి' సవతియన్నయగు 'బృహద్రథుని' పుత్రుఁడు. శ్రీకృష్ణుని మేనమామయగు 'కంసునకు' మామ. కాన, భీమునిచేఁ జంపఁబడునాటికి శతాధికవృద్ధుడై భీష్మునితో సమానవయస్సుకల వాడొ యంతకంటెఁ బెద్దవాడొ యై యుండెను. ఆతఁడు మొగలాయి చక్రవర్తులలో 'బౌరంగజీబు'వలె భరతఖండస్థరాజులపైఁ బెక్కులు దండయాత్రలు చేసి యందఱకు భయంకరుఁడుగాఁ బ్రవర్తింపుచుండెను. అందు శ్రీకృష్ణుఁడూ తన యల్లుడగు కంసుని వధించుటచే న్యపుత్రికల ప్రోత్సాహమువలన శ్రీకృష్ణుపై మిగుల నలిగి యాతనిపైఁ బెక్కుదండయాత్రలను జేసెను. జరాసంధుని దండయాత్రలకు భీతినొంది శ్రీకృష్ణాది యాదవులు పదునెనిమిదివేలమంది మధురాపురిని విడిచి దానికిఁ గొన్నినందలక్రోశముల దూరమునం దుండిన పశ్చిమ సముద్రతీరమున ద్వారకాపురిని నిర్మించుకొని యట నివసించిరి. నాటి

(1) మహాభారతచరిత్రమున జరాసంధునిగూర్చి విశేషాంశములు వ్రాయఁబడెను.

కాలమున, ప్రాగ్భారతదేశమునందలి మహావీరులగు 'రుక్మి, శిశు పాల, పాండకవాసుదేవ, భగదత్తులును, కలింగాధీశుఁడు, కాశీరాజు' మొదలగువారును, జరాసంధునకు లోబడి యాత నిని సప్రమాట్టునుగా నంగీకరించిరి. ఆతని నెదిరించిన కొందఱిరాజుల నాతఁడు బంధించి వారిని బశువులనుగాఁ జేసి, పౌరుషసూచకమగు నేదియొ యొక యాగముఁ చేయదలఁచి యుండెను.

జరాసంధునియొక్క దీర్ఘకాల రాజ్యపాలనముచేతను, అందాతని తెరపిలేని యుద్ధయాత్రలచేతను, రాజవంశజులకును బ్రజలకును వినుగు కలిగి యుండినట్లు కాన్పించును. అందువలననే జరాసంధ వధానంతర మాతనిదగు 'గిరివ్రజ' పురిలోనివారెవ్వరును విచారింపలేదు. ఆతనిపుశ్చుఁడగు సహదేవుఁడును బాండవుల కిష్టుఁడె యయ్యెను. జరాసంధునిచే జెరసాలలో నుంపఁబడి శ్రీకృష్ణునిచే ముక్తి నొందినరాజులును, పాండవపక్షులైరి. కాని యెంతటివృద్ధుడైనను, ఎంతగా నన్యులగు రాజులకును, స్వరాజ్యమునందలి జనులకును నహితుఁడైనను, పరిపాలనానైపుణ్యముచేతను, అభేద్యములగు సైన్యములు కలవాఁడగుటచేతనుఁ జరాసంధుని శ్రీకృష్ణుఁడు, భీమార్జునులుగూడఁ బ్రత్యక్షముగ మార్కొని జయింపనేరక మారువేసములతో, పెడదారుల నాతని గృహముఁ బ్రవేశించి, యర్థరాత్రమునఁ జంపిరి. ఇందు స్వదేశస్థుల రహస్యపు తోడ్పాటుకూడ నుండిన నుండును.

జరాసంధుఁడు పూహనిర్మాణములచే బరసై న్యముల నోడింప సమర్థుఁడైనను శతాధికస్పృహఁ డగుటచేతను, ఇంతకుఁ బూర్వమే కొన్నియేండ్లనాఁడు 'రాజపురి'లోఁ గర్జునితోనైన న్యంద్యయుద్ధములో నెముక విరిగినవాఁడగుటచేతను (1) యువకుఁడు, మల్లయుద్ధ విశారదుఁడు, నగు భీమునిచే జచ్చుట మొక విశేషములోనిది కాదు. అందువలననే కృష్ణద్వైపాయన విరచితమగు 'జయము' అను నితిహాసమున నీయంశము చెప్పఁ బడలేదేమో! వై శంపాయనుఁడు నిజచరిత్రాంశమునె జనమేజయునకుఁ జెప్పిన భారతమచుదానిలోఁ జేయుచుండును.

❀❀❀ భీమార్జున నకుల సహదేవుల దిగ్విజయము. ❀❀❀

ఇది సభాపర్వమునం దస్థానమునఁ జెప్పఁబడెను. ఐతరేయబ్రాహ్మణాది వైదికగ్రంథములలో రాజసూయమునకుఁ బూర్వము (అశ్వమేధమునకువలె) దిగ్విజయము చేయవలయునని యెచ్చటను జెప్పఁబడలేదు. రాజసూయమున భవిష్యద్దిగ్విజయముఁ గోరుచు నందు శత్రుకృతానర్థములు రాకుండుటకు, రాజును, అధ్వర్యుఁడు నొనర్చు హోమాదులు కలవు. యుక్తముగ రాజసూయమున ఋత్విక్కులు కర్మములఁ జేయించిన రాజునకు భవిష్యత్తునందు విజయములు కలుగుననియు, అట్లు తనకుఁ గలిగినవనియు జనమేజయుఁడు చెప్పిన ప్రైతరేయ

(1) ఈయంశము కాంతిపర్వమునఁ గర్ణచరిత్రమునఁ జెప్పఁబడెను.

బ్రాహ్మణమునఁ గలరు. ఆయంశ మింతకుఁ బూర్వమే వ్రాయఁబడెను. నారదుఁడు రాజసూయముఁ జేయుమని ధర్మజునకుఁ జెప్పటలోఁగూడ—

“అదియును నిర్విఘ్నంబుగ సమాప్తం బయ్యెనేని నిఖిల ప్రజాప్రళయకారణంబైన రణం బగును”

అని చెప్పియున్నాఁడు. అంతియెకాని, తొలుత దిగ్విజయము కావలెనని యెచ్చటను లేదు. రాజసూయము భవిష్యద్దిగ్విజయమునకుఁ బూర్వమున నొనర్పఁ దగిన యజ్ఞమే. అందులకు మనుష్య (క్షత్రియ) పశువిశననమే దృష్టాంతము. ఈ యజ్ఞ మొనర్చినరాజు తమతమ దేశములపైఁ బడునను భయముచేతను. అన్యోత్కర్షాన హింసితచేతను, పరరాజులు యజ్ఞమునకు విఘ్నము గలుగఁ బ్రవర్తింపుచుందురు. ధర్మజుని విషయమున దుర్యోధనున కట్టి యిర్వ్యయే కలిగినది. కాని, రాజసూయమును నిర్వర్తించుటకుఁ దగిన ధనమును, అధికారమును దొలుత సంపాదింప వలసియున్నది. విఘ్న మొనరించువారినణచి యుంచవలెను. ఆట్టిపరిస్థితులు ధర్మజునకుఁ గలిగినవి. ఖాండవ వనదహనముచే నందలి యమూల్యమణికాంచనాదులు లభించినవి. అధికారము కూడ వృద్ధియైనది. ఇష్టాపూర్త సిద్ధియైనది. ప్రబలుఁడగు జరాసంధుఁడు చచ్చుటచేఁ బ్రబల విఘ్నకరులు లేరు. ఇంక ధర్మజునకు రాజసూయముఁ జేయుట కేయభ్యంతరములు గలవు? ద్విగ్విజయ మెందులకు ?

సభాపర్వమునందలి దిగ్విజయాంశములు భూగోళశాస్త్రా
సభిజ్ఞునిచే నందిరికింపఁబడినవి. ఇందులకుఁ గొన్నినిదర్శనములఁ
జూపెదను. అర్జునున కుత్తరదిగ్విజయయాత్రలో (1) త్రిగర్త
(2) సుహృ (3) చోళ (4) బాహిక దేశములు తగిలినవి. ఇవి
కురుదేశమున కుత్తరముననుండుదేశములు కావు.

(1) త్రిగర్తము కురురాజ్యమునకు దక్షిణపశ్చిమభాగ
ముననుండునది (2) సుహృము గంగానది నంటి కురుదేశము
నకుఁ బ్రాగ్భాగమున నుండునది. (3) చోళదేశము, దక్షిణ
భారతముననుండుదేశము.

ఇట్లే భీముని పాగ్దిగ్విజయ యాత్రలో, కురుదేశము
నకు దక్షిణమునఁగల 'దశార్ణ'దేశమును కృష్ణానదీపరిసరమున
నుండిన (1) 'మల్లక'దేశమును వర్ణింపఁబడినవి.

సహదేవుని దక్షిణదిగ్విజయమున 'నర్మదానదీతీరమున
'భగదత్తుడు' అర్జునునిచే నోడింపఁబడి, కరము నిచ్చినట్లు విని,
సహదేవుడు భగదత్తునితో యుద్ధముఁజేయక వెడలిపోయెనట!
హిమాలయమునంటి భరతఖండమున కీశాస్యమున నుండిన ప్రా

(1) 'మల్లక'దేశము 'మలక'నామకదేశమై తుదకు మలికినాఁడై
నది. మలికినాఁడు 'కడప, కర్నూలు'మండలములలోను, నిజామురాజ్యాం
ధమండలమునఁ గొంతపఱకును వ్యాపించినట్లు శాసననిదర్శనము లున్నవి.
ప్రైవ్యదేశములలో మలికినాఁటి బ్రాహ్మణులు నేడును విస్తారముగాఁ
గలరు.

గోష్ఠితిష మెక్కడ ? నర్మదానదీనమీవమునందలి సహదేవుని దక్షిణమార్గమునం దదితగులుట యెక్కడ ?

నకులుని పశ్చిమదిగ్విజయయాత్రయందును, అర్జునుని తో నుత్తరదిక్కున యుద్ధము నొనర్చిన త్రిగర్తము, (1) ఉత్సవసంకేతనగణము, భీమునిచేఁ దూర్పుదిక్కున జయింపఁబడిన దళారదేశము కాన్పించినవి.

పైయనందర్భములఁ జూచినచో మహాభారతమున నిటీవల భీమార్జున నకుల సహదేవుల దిగ్విజయము లెవరిచేతనో చేర్పఁబడినవిగాని, మొదటిభారతములోనివిగాఁ గాన్పింపవు. కాని, భీమాదులు, ఇంద్రప్రస్థరాజ్యము నొందినపిమ్మట ఖాండవవనదహనమునకుం బూర్వముననే కొన్నియుద్ధములను భీష్మ ధృతరాష్ట్రుల యనుమతితో నొనర్చినట్లు కలదు. చూడుడు.

(2) ఆపాండవు లింద్రప్రస్థమున నివసించుచున్నవారై రాజైన ధృతరాష్ట్రునియొక్కయు, భీష్మునియొక్కయు శాసనము ననుసరించి శత్రురాజులను జయించిరి.

(1) ఉత్సవసంకేతనగణము హిమాలయమున కుత్తరమున నుండెనని కాళిదాస మహాకవి రఘువంశమున (4-78) పర్ణించియున్నాఁడు. నుత్తరదేశము పంగదేశమునకుఁ బశ్చిమభాగమునందుండినట్లును (4-35) పర్ణించియున్నాఁడు.

(2) శ్లో॥ ఇంద్రప్రస్థే వసంతస్తే జఘ్ను. రన్యాన్ నరాధిపాన్ ।

శాసనా ధృతరాష్ట్రస్య రాజ్ఞః శాంతనవస్యచ॥

ఆదిపర్వ. 222 అధ్యాయము.

ఈయంశము పాండవులకు రాజ్యమునందుఁ బూర్ణమగు నధికారము లేదనియు, ధృతరాష్ట్రునికు లోబడి యుమ్మడిగ రాజ్యము నేలుచుండినవారై యనియు స్పష్టపఱచుచున్నది. ఆయంశమును వ్రాయుటకుఁ బూర్వమునాటి భరతఖండస్థరాజ్యములఁగూర్చి స్వల్పముగాఁ బ్రస్తావించును.

భారతకాలమున భరతఖండము, రష్యాకాక తక్కిన నేటి యూరపుఖండమంత ప్రదేశము కలదైనను, నేడు యూరపుఖండమందలి రాజ్యవిభాగములకంటె నాలుగైదురెట్లు పెచ్చగురాజ్యవిభాగములు కలిగియున్నది. అందుఁ గొన్నిస్వల్ప ప్రదేశవ్యాప్తములై 'బెలియము, హాలండు, డెన్మార్కుల' వలె రాజన్వంతములు. మఱికొన్ని 'స్విడ్జర్లండు, లిథూనియా, ఫిన్లండు'లవలె విరాజములును, అధినాయకములును. మఱికొన్ని ఆయుధజీవికగణపాలికములు. (1) మఱికొన్ని బలవంతములు, రాజన్యపాలితములునై ప్రసిద్ధి నడసిన 'ఇంగ్లాండు, ఇటలీల' వంటివి, ఇట్లే నాటిభరతఖండస్థరాజ్యములు పలువిధములుగాఁ బాలింపఁబడినట్లు కాన్పించును. భారతమునఁ బ్రసిద్ధి నొందిన 'కురు, పాంచాల, మగధాది'దేశములు కడపటితరగతిలోని 'ఇంగ్లాండు, ఇటలీల' వంటివి. భారతకాలమునాటి దేశవ్యవ

(1) భరతఖండమునందలి పశ్చిమోత్తరపరగణాల సరిహద్దులోని 'జక్కా-ఖేలు, అభ్రడీలు, మొహమండులు' మొదలగువారు నేటికిని ఆయుధజీవికగణములలోనివారై.

స్థలః గూర్చిన సాధారణాంశములు గల పట మిందుఁ జూపుచున్నాను.

త్రిగర్త లాఱుతెగలవారనియు, ఆ తెగలాయుధజీవికగణములనియుఁ బ్రసిద్ధికెక్కిన 'పాణిన్యాచార్యులవారు' అష్టాధ్యాయముందు వాసియున్నారు. (1)

త్రిగర్తలతో సంబంధించిన 'దామన్యాది'గణములలోని వారె మనయాంధ్రదేశము నేలిన 'కాకతీయులు' ఇందును గూర్చి నామహాభారతచరిత్రమున వినరించియున్నాను.

భీమార్జున నకుల సహదేవులు తమరాజ్యపుసరిహద్దులందుండిన వైయాయుధజీవిక గణములనె జయించియున్నారు. ఈ యంశమును ధర్మజుఁడు రాయబారమునకు వచ్చిన సంజయునితో నిట్లు వెల్లడించియున్నాఁడు.

(2) కురుదేశీయులు, కూడుకొనిన చోరసంఘములం

(1) నూ. దామన్యాది త్రిగర్తప్రస్తావనః॥ 5-8-116.

(2) శ్లో॥ కచ్చిద్రాజానం ధృతరాష్ట్రం సపుత్రం సమేత్యాహుః కురవస్సర్వవిషా కచ్చిద్దృష్ట్యా దన్యుసంఘాన్ సమేతాన్ స్మరంతిపార్థస్య యథాం ప్రణేతుః॥ గదా పాణి ర్భీమసేన స్తరస్వీ ప్రవేషయన్ శత్రుసంఘా నసీకేనాగః ప్రభిన్న ఇవ నడ్వలేషు చంక్రమ్యతే కచ్చిదేనం స్మరంతి? మాద్రీపుత్రస్సహదేవః కళింగాన్ సమాగతానజయ ద్దంతకూరే । వామేనాస్యన్ దక్షిణేనైవ యాతే మహాబలం కచ్చిదేనం స్మరంతి? పురాజేతుం నకులప్రేషితోయం శిఖింస్త్రిగర్తాన్ సంజయ పశ్యతస్తే । దిశిం ప్రతీచీం పశమానయన్వై మాద్రీసుతం కచ్చిదేనం స్మరంతి? ఉద్యోగరపర్వ. అధ్యాయ 22.

జూచినపుడు సపుత్రుఁడగు ధృతరాష్ట్రుఁడేరి యుద్ధవీరుఁడగు నర్జునుని స్మరించుచున్నారా ?

చుటుకుఁదనము గలిగి గదాపాణియై 'కిక్కినపుగడ్డి' గల బీటిపై విడివడిన యేనుఁగువలె విజృంభించి శత్రుసంఘములను బీడించు భీముని స్మరించుచుందురా ?

'దంతపూరము' అనుస్థలమునఁ గూడికొనిన కళింగసంఘములను సహదేవుఁడు జయించెను. ఆయంశమును స్మరించుచుందురా ?

పూర్వము నకులుఁడు 'శిబిని, త్రిగర్తలను' జయించుటకుఁ బంపఁబడఁగా, సంజయా! నీవు చూచుచుండఁగనే నకులుఁడు వారిని జయించి పశ్చిమదిక్కును వశపఱచుకొన్నాఁడు. ఆయంశమును (మీవారు) స్మరించుదురా?'

భీమాదులచే జయింపఁబడినపై వారిలో నొక్క 'శిబి'తప్ప తక్కినవారు 'చోరసంఘములు' ఆయుధజీవిక గణములే, యెయున్నవి. 'శిబి' అనామతరువగునొకరాజు, అందువలననే పాండవులలోఁ దక్కువ బలవంతుఁడగు నకులునిచే జయింపఁ బడియున్నాఁడు. ఈజయములే ఇంద్రప్రస్థరాజ్యము నొందిన తరువాతను ఖాండవనదహన రాజనూయములకుఁ బూర్వమునను బాండవులొనర్చిన నిజమగు దిగ్విజయములు.

ఖాండవనదహనమునకుఁ బూర్వముననే పాండవులు దిగ్విజయమొనర్చినట్లే 'జయము' యొక్క అనుక్రమణికలోఁ

జెప్పబడియుండెను. అర్జునుడు చోరసంఘముల జయించుట సాధారణాంశముకాదు. ఆతఁడు కట్టకడపటిదశలోఁగూడ, కిరాతులనఁబడుచోర సంఘములతోనె పోరాడి శ్రీకృష్ణభార్యలను యాదవుల యపారధనమునుగోల్పోవ వలసివచ్చినది. కాన నాఁటి చోరసంఘము లపారబలవత్తరము లనఁదగి యున్నవి. కురుక్షేత్ర సంగ్రామమునఁ గూడ ఆయుధ జీవికలగుత్రిగర్త గణములతోనె యాతఁడు పోరియున్నాఁడు. ఆతనికృత్యములలో ఖానదహన కార్యమె గొప్పదిగాఁ జయ, భారత, మహాభారత భాగములలో ననేకస్థలములలోఁ జెప్పబడియున్నది. “స సర్వాన్ పార్థివాన్ జిత్వాగణా నేకై కళో బలీ” అనుభారతానుక్రమణికలోఁ జెప్పబడిన యంశముకూడ. సర్జునుఁ డనేకగణములను (ఆయుధజీవికగణములను) జయించినట్లు సుస్పష్టము చేయుచున్నది.

పై కారణములచే నన్ని విధములజరాసంధనధానంతరము వర్ణింపఁబడిన దిగ్విజయవర్ణనము ‘అపావ’ మగుచున్నది.

~*~ రా జ సూ య గా థ ~*~

ఇది భవిష్యత్తునందు సమ్రాట్టగుటకు సూచకముగాఁ జేయఁబడునదియే కాని సమ్రాట్టయినపిమ్మట నొనర్పఁబడునది కాదని యింతకుఁ బూర్వమే వ్రాసియున్నాను.

సమ్రాట్టయి ‘మహాభిషేకము’ నొందినపిమ్మట అశ్వ మేధము నొనర్పవలయును, ధర్మజుఁడు కురుక్షేత్రయుద్ధానంతర

ము సప్రమాటగుటచే (1) మహాభిషేకమునొంది పిమ్మట నశ్వ మేధము నొనర్చియున్నాడు. హరిశ్చంద్రుని రాజసూయము కంటె ధర్మజుని రాజసూయము సాంగోపాంగమై సంపూర్ణత నొందినట్లు మహాభారతమునందలి వర్ణనములవలనఁ దెలియుచు న్నది. ఇందులకు ముఖ్యమైనకొన్నియంశములఁ జూపెదను.

(1) ఋత్విక్కులు సమర్థులు కావలెను. కృష్ణద్వైపాయనాదు లు హరిశ్చంద్రుని యాగమునందలి ఋత్విక్కులతో స ములై సమర్థు లై నవారె, కాని హరిశ్చంద్రునియాగము కంటె నిందు భీమాద్భుతాదివీరులు సంపాదించితెచ్చిన యపారధనము విస్తారముగా దక్షిణాదికమునకై వినియో గింపఁబడి యుండుటయు, అన్నదానాదికము విశేషముగా జేయఁబడుటయుఁగలిగియుండుటయతిశయము. హరిశ్చం ద్రుని రాజసూయమునం దట్టివిశేషవర్ణనములు కాన్పిం పవు.

(2) అన్నిటికంటె ముఖ్యాంగమైనది (క్షత్రియ) పశువిశననము.

హరిశ్చంద్రుని రాజసూయమునఁ దొలుతఁ బశువుగా నిర్ణయింపఁబడిన క్షత్రియుడగు 'రోహితుడు' తప్పించుకొనెను. వానికిమారుగా నిర్ణయింపఁబడిన శునశ్శేపుడైనను విశసింపఁబ

(1) కాంతిపర్వమున ధర్మజుడు పట్టాభిషిక్తుడైన ఘట్టమునందలి వర్ణనములు 'ఐతరేయబ్రాహ్మణము' నందలి మహాభిషేక విధులకు సరిపోయి యున్నవి. కాన నది ధర్మజుడొందిన మహాభిషేక మే.

డక తప్పించుకొన నెట్లా విశ్వామిత్రాదు లారాజసూయముఁ
బూర్తి చేసిరి. ధర్మజుని రాజసూయమున ధర్మజునియై క్తి చే విధి
యందున్నరీతిని యువకుఁడును యుద్ధనన్నాహళీలియుఁ నగు
'శిశుపాలుఁడు' అంతర్వేదికిఁ దేబడి హతాత్తుగ శ్రీకృష్ణుని
చక్రముచేఁ గొట్టఁబడుటచే 'విద్యుక్తమగు' క్షత్రియపశువిశన
నమె ధర్మజుని రాజసూయమునందు జరిగియున్నది. అన్నిటికంటె
నిది రాజసూయమునకు ముఖ్యాంశము. ఆయంశముఁ జర్చించు
టకుఁ బూర్వము "శిశుపాలుని" చరిత్రము క్లృప్తముగాఁ జెప్ప
వలసియున్నది.

శిశుపాలుఁడు

శిశుపాలుఁడు 'చేది' దేశాధిపతి. చేదిదేశము నేటి మ
ధ్యరాష్ట్రములయందలి 'బిలాసపూరు, జెబ్బల్పూరు' మండల
ములలోఁ గొంతవఱకు వ్యాపించిన మితప్రదేశము. శిశుపాలుని
తండ్రి దమఘోషుఁడు. తల్లి సాత్వతి. ఆమె కుతీదేవికిఁ జెలి
యలు. అనఁగా శిశుపాలుఁడు పాండవులకుఁ బినతల్లి కుమారుఁ
డు. శ్రీకృష్ణునికి మేనత్త కొడుకు. శ్రీకృష్ణునికంటెఁ జాల చిన్న
వాఁడు. చిన్నతనమున శిశుపాలుని శ్రీకృష్ణుఁ డెత్తికొనుచుండి
నట్లు భారతమునఁ గలదు. 'శిశుపాలుఁడు' స్వల్పమగు రాజ్య
మున కధిపతి యనియు, బాలుఁడనియు, తెలివితక్కువ వాడ

యు, ధర్మజునితో భీష్ముడు చెప్పిన క్రింది యంశములవలనఁ బరియ నగుచున్నది.

1. పాలితదుర్గ యుండు శిశుపాలుఁడు బాలుఁడు వీనినేల భూ పాలక నీకుఁ బట్టునఱుంపన్ మఱి ధర్మ వెఱుంగ వీనికిం బోలునె రాగకోప పరిభూత మనస్కున కల్పరాజ్యల క్షీలలనాంధబుద్ధి కనిమిత్త మహ త్పరివాదశీలికిన్॥

రాజసూయ కాలమున కాతనికి 'ధృష్టకేతువు, శరభుఁ డు' అను నిరువురు పుత్రులు గలరు. విదర్భాధిపతియగు 'భీష్మ పుడు' శిశుపాలునకుఁ దనకూతురగు 'రుక్మిణి' నీయఁ దలంపఁ గా శ్రీకృష్ణుఁడు రాక్షసవివాహ విధిచే రుక్మిణి నవహరించి పెండ్లియాడెను. (1) ఈ యీర్ష్యను మనస్సునం దుంచుకొని శిశుపాలుఁడు

(1) శ్రీకృష్ణుడు ప్రాజ్ఞోతిషముపైకి దండయాత్రకుఁ బోఁగా ద్వారకాపురిని గాల్చెను.

(2) ఉగ్రసేనుఁడు రై వతకాద్రియందు స్త్రీలతో విహరింపఁబోఁగా వారలను బాధించెను.

(1) మేనత్తకుమారునకు వాగ్దత్తయైన రుక్మిణిని శ్రీకృష్ణుఁడు పెండ్లి యాడుట 'ధర్మవ్యతిరిక్తసాహసకార్యమని' తంత్రవార్తిక మహా భాష్యమున 'కుమారిలభట్టచార్యుఁడు' వ్రాసియున్నాఁడు.

I (3) వసుదేవుఁ డశ్వమేధముఁ జేయ నశ్వమును విడువఁ గా దాని నపహరించి యాగమునకు విఘ్నముఁ జేసెను.

(4) 'బభ్రువు' అను యాదవునిభార్య ద్వారకనుండి 'సౌవీర' దేశమునకుఁ బోయినపు డామెను కామ మోహితుఁడై యపహరించెను.

II (5) వసుదేవుఁడు వరించినదియు, విశాలుఁడు అనువాని కుమార్తెయు నగు 'భద్ర' అనునామెను పొంచి పట్టుకొని యామెబంధువులగు 'కుకురులు, అంధ కులు' అనువారిం జంపి, యా 'భద్ర'ను గొనిపోయి 'కరూశ' దేశపు రాజునకు నిచ్చెను.

పై యపకారములఁ దమకొనరించినట్లు శ్రీకృష్ణుఁడవానిఁ జంపుటకుఁ బూర్వము నభిలోఁ జెప్పియున్నాఁడు.

శిశుపాలుఁ డొనర్చిన పైకార్యములు 'అశక్తత, దుర్జ్జ

I వసుదేవుఁ డేదేశమునకును రాజుకాఁడు. అట్టివానికి నశ్వమేధము కొనర్చు నర్హత యెట్లుకలిగినది? సార్వభౌముఁడై యశ్వమేధము నొనర్పవలయునని 'తైత్తిరీయబ్రాహ్మణము' విధించుచున్నది. ఎట్లా కలిగినను అశ్వసంరక్షణముకై బలవంతులగు శ్రీకృష్ణుని పుత్రులు గాని, ప్రద్యుమ్నుని పుత్రులుగాని యేల యశ్వసంరక్షణమున కేగ రేదు? కాన వసుదేవుని యశ్వమేధయాగ గాఢ మృచయిదే చెప్పవలసియున్నది —

II ఈయంశము కొన్ని సంస్కృత భారతపు ప్రతులలోలేదు.

నత్వములతోఁ జేయఁబడినవియెకాని వీరకృత్యములు కావు.

కాని, 'భాగవతాది' పురాణములలోను, 'శిశుపాలవ
ధాది' కావ్యములలోను, 'సనకాది మహర్షుల'చే శస్త్రులైన
విష్ణుద్వారపాలకులగు 'జయ, విజయులు' తొలిజన్మమున 'హిర
ణ్యాక్ష, హిరణ్యకశిపులును, రెండవజన్మమున 'రావణ, కుంభ
కర్ణులు'ను నైరనియు, మూడవజన్మమున 'శిశుపాల, దంతవ
క్ష్మ' లైరనియుఁ జెప్పఁబడియున్నది.

లోకోపద్రవకర కార్యములను 'హిరణ్యకశిపు, రావణా'
దు లొనర్చినట్లు శిశుపాల దంతవక్త్రు లే దుష్కార్యములఁ జే
సిరి? శిశుపాలుఁడైనను దనకుఁ బగవారగు యాదవులకె యప
కృతిఁ జేసెను గాని యితరుల కేవిధమైన యపకారములను
జేయలేదు. కరూశ దేశాధిపతియగు 'దంతవక్త్రుడు' శ్రీకృష్ణు
నకుఁ గూడ నేవిధమగు నపకృతియఁ జేసినటులు లేదు. అట్టి
వారు రావణాదుల యవతారులనుట యెట్టిది? హిరణ్యకశిపు
రావణు లెక్కడ? శిశుపాలుఁడెక్కడ? శిశుపాలుఁ డేవిధముగ
ను రావణాదుల కిడుగాఁడు. రావణాదుల యపరావతారుఁడును
గాఁడు. ఇది మిథ్యాకల్పనమె యనవలసియున్నది.

పెద్దతల్లి కుమారుఁడు చేయు రాజనూయముఁ జూడ
నచ్చిన శిశుపాలుని భీష్మ శ్రీకృష్ణుల ప్రోత్సాహముచే ధర్మజుఁ
డు 'ఉదనసానీయేష్టి' యందుఁ బశువుగాఁ జేయ నియ్యకొని
యుండును. ఇది శ్రీకృష్ణునకు శత్రునిశ్చేష హేతువును, భీష్మున

కుఁ దనమనుమని రాజసూయము విధ్యుక్తధర్మముగా జరిగి యుండుటచే దృష్టి హేతువును నై నది. ధర్మజునకును నట్టిదియే.

అందువలన 'పునరభిషేచన' దినమున (1) 'అంతర్వేది' యం దండఱుచు జేరినపుడు భీష్ముడు పూజ్యుడగు నెవనికైన 'అర్ఘ్యము' నీయ ధర్మజుఁ బ్రోత్సహించి, పిమ్మట (ఉదపసానీ యేష్టికిఁ బూర్వమున) శ్రీకృష్ణుని యాన్నత్యము నెంతమాత్రము సహింపని శిశుపాలునకుఁ గోపము రేగునట్లు అర్ఘ్యము నీయఁ బ్రోత్సహించిన తానె శ్రీకృష్ణుని మిగులఁ బొగడి, యాతనికె యర్ఘ్యము నీయుమని చెప్పగాఁ గోపోద్రిక్తుడగు శిశుపాలుడు శ్రీకృష్ణ భీష్ములను నిందింపుచు సభనుండి వెడలిపోవుచుండఁగా ధర్మరాజు శిశుపాలుని వెంబడించి వానిని అనునయింపుమాటలతో సభకుఁ దిరిగి తెచ్చెను.

సభకు రాఁగానె తిరిగి భీష్ముడు సులభకోపుడగు శిశుపాలునకుఁ గ్రోధాతిరేకము కలుగఁ బలుకఁగా శిశుపాలుడును వెనుదీయక భీష్మ శ్రీకృష్ణులను దూషింపుచుండఁగ నంతకుముందేమియు ననని శ్రీకృష్ణుడును దాను శిశుపాలుని తప్పుల నె

(1) రాజసూయాంగమగు సోమయాగమైన మఱునాఁడు క్షత్రియవశ విశసనముతోఁ గూడిన 'ఉదపసానీయేష్టి'తో సోమయాగము పూర్తియగుననియుఁ బిమ్మట 'పునరభిషేచనము' అనుకర్మము జరుగుననియు నింతకుఁ బూర్వమే వ్రాసిన యంశములను నిట్లు జ్ఞాపకమునందుంచుకొనవలయును. శిశుపాలవధము పునరభిషేకమునకుఁ బూర్వమే ధైవము భారతమునఁ గలదు.

న్నచుఁ దటాలునఁ జక్రాయుధముఁ బ్రయోగించి శిశుపాలుని బడఁగొట్టెను.

శిశుపాలుఁడు తన్నట్లు కవటముగాఁ గొట్టుదురని యెఱుఁగఁడు. శ్రీకృష్ణునిచేఁ దన్నట్లు చేయుతురని యెఱిగియుండి నఁ దిరిగి సభకు రాకుండఁగనైన నుండును; లేక మార్కొని యుద్ధమునైనఁజేసి యుండును. ఇది యజ్ఞవేదికయందు జరిగిన దగుటచే క్షత్రియపశువిశేషనమె యైనది.

ఇంతమాత్రమే కాదు. జరాసంధుని భీముఁడు వధింపఁగా జరాసంధుని దేహమునకు నాతని పుత్రుండగు సహదేవుఁ డంత్యక్రియలఁ జేయ శ్రీకృష్ణుఁ డనుజ్ఞ నిచ్చెను. కాని, శిశుపాలుని దేహమును వేగముగా సంస్కరింపుఁడని ధర్మజుఁడు దగ్గఱనుండిన పుత్రుని నియోగింపక తన తమ్ములను నియోగించినట్లున్నది.

మఱియు శిశుపాలుని పుత్రుఁడు నన్నిధి నుండుటచేతనే ధర్మజుఁడు, అప్పుడె శిశుపాలపుత్రుఁ జేదిదేశమునకుఁ బట్టాభిషిక్తుం జేసెను. శిశుపాలుని వేగముగా సంస్కరింపుఁ డనుటలో 'ఇష్టిక్రియ' కాలస్యము లేకుండఁగఁ జేయుటకై యుండును.

పై యంశము లెట్లుండెనో మూలము ననుసరించి వాఱముచున్నాను. (శ్రీ)కృష్ణుఁడు శిశుపాలునిపై నేరములఁ (వ్రేస్తుచు)

(1) “ఓ రాజులారా! మీరు చూచుచుండఁగ నిప్పుడే వీనిఁ బడఁగొట్టెదను. అనిచెప్పి తత్క్షణమే శత్రుభయంకరుఁడగు కృష్ణుఁడు చక్రముచే శిశుపాలుని శిరమును గొట్టెను. ఆ శిశుపాలుఁడు వజ్రాహతమగు పర్వతమువలెఁ బడెను..... అందఱును సంతోషింపుచు శ్రీకృష్ణుని విక్రమమును బ్రశంసించిరి.

అపుడు ధర్మజుఁడు తమ్ములతో వేగముగా శిశుపాలుని సత్కారముతో సంస్కరింపుఁడు అనెను. ధర్మజుని శాసనము ననుసరించి యాతని తమ్ము లట్లేచేసిరి. అప్పుడే చేదిదేశమున కాతని పుత్రుని ‘పార్థుఁడు’ రాజులతోఁ గూడి పట్టాభిషిక్తుఁ

(1) శ్లో॥ అధునా పథయిష్యామి పశ్యంతాం వో మహీక్షితాం॥ ఏవముక్త్యా
యదుక్రేష్ట శ్చేదిరాజస్య తత్క్షణాత్॥ వ్యపాహర చ్చిరః కృద్ధ
శ్చక్రేణా మిత్ర కర్షణః॥ సపపాత మహాబాహు ర్వజ్రాహత
ఇవాచలః॥.....

శశంసు ర్నిర్వృతా స్సర్వే దృష్ట్యా కృష్ణస్య విక్రమం॥ పాండవ
స్త్వబ్రహ్మ ద్రాభిత్మాన్ సత్కారేణ మహీపతిం॥ దమఘోషాత్మ
జం వీరం సంస్కారయత మాచిరం॥ తథాచ కృతవంతస్తే భ్రా
తుర్వై శాసనం తదా॥ చేదీనా మాధిపత్యేచ పుత్రమస్య మహీ
పతేః॥ అభ్యషించ త్తదా పార్థ స్సహతై ర్వసుధాధిపైః॥

తత స్సకురురాజస్య క్రతు స్సర్వసమ్నధిమాన్ ।

యూనాం ప్రీతికరో రాజన్ సంబభౌ విపులాజసః॥

సభాపర్వ॥

జేసెను. పిమ్మట ప్రతాపవంతుడగు ధర్మజునియొక్క రాజ
సూయము సమృద్ధిమంతమై యువకులకుఁ బ్రీతికరమై ప్రకా
శించెను.”

(క్రింద గీతలుగల యంశములఁ బరిశీలించినయెడల పు
త్రుఁడు సన్నిధి నుండినను శిశుపాలుఁడు వానిచే సంస్కరింపఁ
బడక ధర్మజుని సోదరులచే యజ్ఞయపశువుగా సంస్కరింపఁబడి
నట్లు స్పష్టమగుచున్నది. మరియు శిశుపాలుని సంస్కరించుటచేత
నే రాజసూయము బాగుగ నయ్యెను. అనికూడఁ జెప్పఁబడెను.)

శిశుపాలుఁడు యుద్ధముచేసి మృతి నొందెనని కొన్నిభా
రతపు ప్రతులలోను, శిశుపాల వధాది కావ్యములలోను గల
దుకాని, యుద్ధభూమిలో లేక సభలోనే నమ్మికతో నుండినపు
డే ప్రమాదమునొంది శ్రీకృష్ణునిచేఁ గొట్టఁబడెనని ‘సాల్వసి’
యొకరించి వాక్యములు స్పష్టపఱచుచున్నవి.

(1) “నే నిపుడా పాపకర్ముడు, తుద్రుఁడు, విశ్వాస
ఘాతకుఁడు, నగుకృష్ణుని శిశుపాలుని జంపెనను కోపమువలన
యమ సన్నిధి కంపెదను.

(1) శ్లో॥ అద్య తం పాపకర్మాణం తుద్రం విశ్వాస ఘాతినం |

శిశుపాల వధామర్షా ద్ధమయిష్యే యమత్యయం॥

(1) “నాకు సోదరుడు రాజు నగు శిశుపాలుడు పాప స్వభావుడగు నెవనిచే జంపబడెనో వాని నీభూమిపై జంప గలను.

బాలుడు, రాజు, ధీరుడు, నగు నాసోదరుడు ప్రమాదమునొంది యుద్ధముఖమున లేనపు డెవనిచే జంపబడెనో వానిని జంపుదును”

సాల్వుఁ డిట్లనె నని కృష్ణుఁడే వనమునందుండిన ధర్మజుఁ జూడ నేగినపుడు చెప్పెను.

పైయంశములచే శిశుపాలుడు తన్నట్లు చేయుదురని తలంపక పరాకుగా నుండినపుడె తటాలున శ్రీకృష్ణుడు చక్రముచే శిశుపాలుఁ గొట్టియున్నాడనుట స్పష్టమగుచున్నది. ఇంతమాత్రమే కాదు. కృష్ణపాండవు లపుడు మహాపాద్ధత్యదశలో నుండుటచే సభలోనివా రెవ్వరును నేమియుఁ జేయనేరక కృష్ణనే నుంటించియున్నారని, దుర్యోధనుడు శకునితోఁ జెప్పిన యీక్రింది వాక్యముల వలనఁ దెలియనగుచున్నది.

ఉ. “యాదవుచేతి చక్రము భయంకరమై శిశుపాలమస్తక
చేదము నేసినం గడుఁ బ్రసిద్ధులు శూరులు నై నరాజు ల

(1) శ్లో॥ మమ పాపస్వభావేన భ్రాతా యేన నిపాతితః ।

శిశుపాలో మహీపాల స్తం పథిష్యే మహీతరే ॥

భ్రాతా బాలశ్చ రాజాచ నచ సంగ్రామ మూర్ధని ।

ప్రమత్తశ్చ హతో వీర స్తం హనిష్యే జనార్దనం ॥

అరణ్యపర్వ ॥ 14 ఆధ్యాయము ॥

య్యాదవు ముందలన్ జయజయధ్వను లిచ్చిరిగాని వానిశౌ
ర్యోదయస్మృతి కట్టెదుర య నోపర యెవ్వరు విక్రమింపఁగన్॥”

పై కారణముల నాలోచింప సర్వవిధముల శిశుపాలుఁడు
రాజనూయమునందలి ‘ఉదవసానీయేష్టి’ యందుఁ బశువుగాన
విశసింపఁబడినట్లును అది హతాత్కృతముగాఁ జేయఁబడినట్లును
స్పష్టమగుచున్నది. ధర్మజు రాజనూయము సర్వవిధములసంపూ
ర్ణత నొందినదో యనునట్లు మద్యపాన మొకయజమానుఁడే
గాక రాజనూయమునకు వచ్చినవారిలోఁ ద్రాఁగనివాఁడొక్కఁ
డును లేఁడని చెప్పఁబడి యున్నది. (1)

మఱియు ‘కాత్యాయన’సూత్రానుసారముగా ‘పునరభి
షేకమునఁ’ గావలసిన ద్రవ్యములలో నైదు ‘పాచిక’ లుండ
వలెను. దానికిఁ దగినట్లు ధర్మజుని పునరభిషేకమునకు ‘విరా
టుఁడు’ బంగారుతో తాపటము చేయఁబడిన ‘పాచికల’ దెచ్చి
యిచ్చినట్లుకూడ వర్ణింపఁబడెను. (2)

ఇట్లే తక్కిన పునరభిషేక పరికర సంపత్తియు, అభిషే
కానంతరము రాజు బంధువులచేతను సామంతులచేతను బాగ
డఁబడుచు రథారోహణమొనర్చి సంచరించుటయు వేదోక్తము
గా వర్ణింపఁబడియున్నది. (3)

(1) సభాపర్వ. 52 అధ్యాయ. 48 శ్లో॥ (2) సభాపర్వ. 53 అధ్యాయ. 8 శ్లో॥

(3) సభాపర్వ. 53 అధ్యాయ.

SRI JAGADGURU VISHWARADHYA
JNANA SIMHASA J NANAMANDIR
LIBRARY.

CC-0. Jangamwadi Math Collection. Digitized by eGangotri
Jangamwadi Math, VARANASI.

Acc. No. 4044.

‘కాత్యాయన, హిరణ్యకేశీ’ సూత్రానుసారము పున
రభిషేకానంతరము రాజైదుగురితో, సుహృద్వ్యాతము నొన
ర్పవలెనని యున్నది. ధర్మజుని పునరభిషేకానంతరమును నైదు
గురు జూదగాండుండిన సభలోనే సుహృద్వ్యాతము నొనర్చి
నట్లు కలదు. చూడుడు.

ద్యూతమునకుఁ బిలువవచ్చిన విదురునితో ధర్మజుఁడు
సుహృద్వ్యాత సభలో నే ‘కితవు’ లున్నా రన విదురుఁ డిట్లని
యున్నాఁడు.

1 “ఓరాజా! ద్యూతమునందు మిక్కిలి నేర్పుగల (1)
శకుని (2) వివింశతి (3) చిత్రినేనుఁడు (4) పురుమిత్రుఁడు
(5) జయుఁడు, అనువారు కలరు.”

అని చెప్పియున్నాఁడు. మఱియు యాగాంగద్యూతము
న బంగరు వస్తువులనే యుపయోగింపవలయు ననియుఁ గలదు.
ఈ సుహృద్వ్యాతమున రత్నములు పొదిగిన మణిహారమునే
ధర్మజుఁడు తొలుతఁ బందెపుసొమ్ముగా నొడ్డియున్నాఁడు.

వేయునేల—

క. ధరణి హరిశ్చంద్రుఁడు భా|

సుర యశుఁడయి చేసె రాజసూయం బదియున్ |

1 శ్లో॥ గాంధారరాజ శకుని ర్విశాంపతే రాజాతిదేవీ కృతహస్తో వి
తాక్షః వివింశతి శ్చిత్రనేన శ్చ రాజా సత్యవ్రతః పురుమిత్రో
జయశ్చ॥

సభా॥ 58. అధ్యాయ॥

సరిగా దనియే తలఁతును

సురుచిరవిభవమునఁ బొందునుతు యజ్ఞముతో॥

—:0:—

పరిశిష్టము .

రాజసూయయాగమును 'హరిశ్చంద్రుడు, ధర్మజుడు' మాత్రమే చేసినట్లు భారతపాఠకులు, పౌరాణికులు, తలఁతురు.

మఱియు రాజసూయమె రాజకృత యాగములలో శ్రోతృత్వ యాగమనియు, అది సార్వభౌమత్వ సూచకమనియు వారితలంపు. కాని, అది సరికాదు.

రాజసూయముఁజేసి మహారాజత్వమొంది, పిమ్మట ద్వీజముమొనర్చి యశ్వమేధముఁజేసి సమ్మ్రాట్టు కాఁగలడని 'తైత్తిరీయ, ఐతరేయ' బ్రాహ్మణములవలనఁ దెలియ నగుచున్నవి.

రాజసూయముఁజేసి మహారాజత్వ మొందిన రాజుల రామములును, అశ్వమేధము నొనర్చి సామ్రాట్టులయిన రాజుల రామములును, గొన్ని యైతరేయ బ్రాహ్మణమునఁ జెప్పఁబడియున్నవి.

ఏఱుషి సాంప్రదాయము ననుసరించి వారు రాజసూయమునర్చినదియు నందు సూచింపఁబడెను. ఆయంశము నిందుఁ జూపుచున్నాను.

రాజసూయము నొనర్చిన రాజులు, మ హా రా జు లు .	సాంప్రదాయపు ఋషులు
1. సువద్ముని పుత్రుఁడగు 'విశ్వంతరుడు'	మార్గవేయుఁడగు రాముఁడు.
2. పరిక్షిత్తుని పుత్రుఁడగు 'జనమేజయుఁడు'	కవషుని పుత్రుఁడగు 'తురుఁడు'
3. సహదేవుని పుత్రుఁడగు 'సోమకుఁడు'	పర్వత, నాగదులు
4. సర్జయుని పుత్రుఁడు 'సహదేవుఁడు'	
5. దేవావృధుని పుత్రుఁడు 'బభృవు'	
6. విదర్భ దేశాధిపతి 'భీముఁడు'	
7. గాంధార దేశాధిపతి 'నగ్నజిత్తు'	
8. అరిందముని పుత్రుఁడు 'ననశ్రుతుఁడు'	అగ్ని ఋషి
9. జానకుని పుత్రుఁడు 'క్రతువిదుఁడు'	
10. విజవసుని పుత్రుఁడు 'సుదాసుఁడు'	వసిష్ఠుఁడు

(1) "పై వారందఱును పై ఋషుల సాంప్రదాయముల ననుసరించి రాజసూయములఁజేసి మహారాజులైరి"

పై నుడువఁబడినవారిలో 'దమయంతి' తండ్రి 'భీముఁ'

డాకఁడు పేర్కొనఁబడెను. ఇది పౌరాణికులకుఁ గ్రాంత. అట్లే రాజసూయమొనర్చిన ధర్మజుని నామము లేకుండుటయుఁ బౌరాణికులకు వింత.

(1) "సర్వేపాప మహారాజా ఆనుః" వి. బ్రా. 7—5.

అతి మతి కొన్ని విశేషములు, అతి

మహాభాగతమున నానావిధ ధర్మములుండుటచే నది ధర్మశాస్త్రమేగాని, చరిత్రముగాదని కొందఱుచు. మోక్షశాస్త్రమని మఱి కొందఱుచు, వీరకావ్యమని పెక్కుండును, వాదించుచుందురు. తత్తదంశములుండుటచే నట్లు భ్రమించుటకుఁ గారణములుండును. కాని యన్నియంశములు సం దిమిడియున్న నని వారు తలంపవలెను.

అధునాతనులలోఁ గొందఱు జ్యోతిర్విదులు 'కన్యారాశి'యన ద్రావిది యనియు, వాయుదేవతాకముగాన స్వాతీనక్షత్రమున భీముఁడనియు, ఇంద్రదేవతాకముగు 'జ్యేష్ఠా'నక్షత్రమున 'అర్జును'డనియు, 'మీనరాశి' యనమత్స్యయంత్రమనియు, నేవేనియో యభూతకల్పనముల నల్లి భూమ్యాకాశములకు ముడివెట్టుచు, భారతపురుషులగు ద్రావిదీపాండవులు కల్పితపురుషులనుచున్నారు. అది చారిత్రకమే కాదనుచున్నారు. ఖగోళవిషయములే యట్లు కల్పింపఁబడిన వనుచున్నారు.

అట్లయిన 'ఆకాశమునందు' కశ్యపాది ఋషి నామములలోఁ గొన్ని నక్షత్రములున్నవి. మనవాఙ్మయమునఁ గశ్యపాదిఋషుల చరిత్రము లున్నవి. ఇంతమాత్రమేకాదు. 'కశ్యపాది'ఋషిగోత్రజులమని ప్రతిదినమును ద్రికాలములందును స్వగోత్రఋషిప్రవరములఁ జెప్పు విప్రులున్నారు. పాండవులవలె నీ గోత్ర ప్రవరములుగల కశ్యపాదులుకూడ మిథ్యయనియు,

‘గోత్ర,’ ప్రవరఖండ’లలోను, వేదములయందు నుడువఁబడిన, వసిష్ఠ, విశ్వమిత్రాదులు, ఖగోళస్థ సక్షత్రముల నూహించి, యే కవిచేతనో కల్పింపఁబడినవారనియుఁ జెప్పవలయునా ?

సక్షత్రములకు ‘వాయ్స్వింద్రాగ్ని దేవతాకములనియు’ రాసులకు, కన్యామీనాదికములనియు, భూలోకములోనివారె నామములు పెట్టియున్నారు. అవి ధీమంతుల యూహలే కానివేఱు కాదు. కొన్ని సంబంధములు ఖగోళమునందలి పేరులకును భారత గాథలకును కలిగినంతమాత్రమున భారతగాథలు ఖగోళశాస్త్రము ననుసరించి వ్రాయఁబడెననుట సర్వాబద్ధము. భారతము చరిత్రగ్రంథము. తత్తత్తత్తత్తాంశములం దిటీవల చేర్పఁబడినవి.

❦❦❦ ఇంక నొకవిధమగు పరిశోధనము. ❦❦❦

మఱికొందఱు పరిశోధకులు ‘భారత’ గాథలయొక్కయు, తత్తత్తత్తలగు కురుపాండవుల యొక్కయుఁ బ్రశంసలు ‘వైదిక వాఙ్మయమున’ నెచటను గాన్పింపవుగాన భారతగాథయుఁ దత్తత్తత్తలగు కురుపాండవుల నామములును గల్పితములే యని చెప్పుదురు.

ఇది మిగుల విచారణీయాంశమే. కాని, వైదిక వాఙ్మయమంతయు నింకను బ్రకటితము కాలేదు. ‘మైత్రాయణీయ, కఠ, కాలాప’ సంహిత లిప్పుడిప్పుడే ముద్రింపఁబడుచున్నవి.

‘పైప్పలారద’ సంహితాదు లింకను ఖండంతరములలో గుప్తప
టుపఁబడియే యున్నవి. మఱికొన్ని సశించినట్లే కాన్పించుచు
న్నవి. అట్టి యపరిశోధిత వైదిక వాఙ్మయమున నెచటనైనఁ
గురుపాండవుల చరిత్రముండెనేమో ?

‘ఛాందోగ్యోపనిషత్తు’ నందును ‘తైత్తిరీయ కారకము
లందును’ ఇతిహాసములు, పురాణములు వేదమునకు భిన్నము
లుగా నుండినట్లు చెప్పఁబడి యున్నది.

భారతగాథ ‘జయము’ అను నితిహాసనామముగా నుం
డెనని మహాభారతముయొక్క మొదటను, కడపటను, నడుమ
నుగూడఁ జెప్పఁబడినది. ఆజయేతిహాస మెట్లు పెంపఁబడెనో విపు
లముగా నింతకుఁ బూర్వమే వ్రాసియున్నాను. వేదమునకు భిన్నమైన ‘జయము’ ఇతిహాసమే. అనఁగా జరిగిన
నిజచరితమెకాని, కల్పితము కాదు. వేదకాలమునఁ బ్రత్యేకము
గఁ బ్రచారములో నుండినవియు, ఛాందోగ్యాదులలోఁ బేర్కొ
నఁబడినవియునగు నితిహాస గ్రంథములే మహాభారతమున (పెం
పఁబడిన భాగమున) ‘సువర్ణ, దుష్కృంత, యయాతి, నల,
రామ, సావిత్రి; మరుత్తుల’ ఇతిహాసములు. ‘సువర్ణోపాఖ్యా
నము’ వేదవాఙ్మయముకంటె వేఱుగనున్నదని ‘ఐతరేయబ్రా
హ్మణము’ నందలి యీక్రింది వాక్యమువలన స్పష్టమగు
చున్నది.

- 1 “ఆచందస్సులు సుపర్ణుడై యెగిరిన యంశమును సోప
ర్ణాఖ్యానమని, ఆఖ్యానవేత్తలు చెప్పిరి”

మొదటి చరిత్రము కాలాంతరమునఁ బలువిధములుగాఁ
బెరిగియుండుట లోకస్వభావమే.

మహాభారతకాలమున వాడుకలో నుండిన రామాయణ
గాథ అరణ్యపర్వమునఁ జేర్పఁబడెను. తొలుత వాల్మీకి రచి
చిన దదియే యైయుండును. పిమ్మట ననేకములగుమార్పుల నొం
దినది. ‘భాస్కర, రంగనాథుల’ కాలమున నాంధ్రదేశమున నెల్లు
రామాయణగాథలు మార్పుల నొందెనో వాల్మీకి రామాయణ
గాథలను, ‘భాస్కర, రంగనాథుల’ రామాయణములలోని గా
థలను బరిశీలనముతోఁ బఠించినవారికి విశేషము కాఁగలదు.

మఱియు ‘పాణిన్యాచార్యుఁడు’ వై దికముషియే. ఆత
నికాలమునకు భారతగాథ ప్రచారములో నుండుటయే గాక
‘వాసుదేవార్జునుల’యందు, ఇతర క్షత్రియులకంటె నెక్కుడు
భక్తితత్పరులై యున్నారని సూచించి యున్నాఁడు. 2

మఱియు ‘యుధిష్ఠిర, నకులాదులు’ను బురాణ పురు
షులనుగాఁ బేర్కొనియున్నాఁడు.

ఇంకను గ్రీస్తునకుఁ బూర్వమున నేడవ శతాబ్దమున

- 1 ‘తేయత్సు పర్ణో భూత్యోదపదం తదేతత్సాపర్ణమిత్యాఖ్యాన విద
ఆచక్షతే॥

వి. బ్రా. 3—3—25.

- 2 సూ॥ మహారాజా ట్టఇన్ ॥ 4—3—97, వాసుదేవార్జు నాభ్యాంపున్ ॥

4—3—98. గోత్ర క్షత్రియా ఖ్యేభ్యోబహుశంపున్ ॥ 4—3—99.

నుండిన ఉదయన మహారాజు పాండవ వంశస్థుడని యిప్పటికి
 గెండువేల వత్సరములకుఁ బూర్వముననుండిన 'భానుఁడు'ను
 ఇంచుమించుగ నాకాలముననే బయలువెడలిన కథాసరిత్సాగర
 గ్రంథకర్త యుఁ జెప్పియున్నారు. చాళుక్యులు తాము పాండవ
 వంశస్థులమని చెప్పకొని యున్నారు. ఇట్లుండగా భారతగాథ
 యుఁ దత్ప్రస్థకురుపాండవులును నెట్లు కల్పింపఁబడి యుందురని
 చెప్పనలయును ? దృశ్యమాన వైదిక వాఙ్మయమున షట్పక్ష
 వర్తులలో హరిశ్చంద్రుఁడుగాక తక్కిన చక్రవర్తులును, షోడశ
 మహారాజులలోఁ బెక్కుఁడును బేర్కొనఁ బడలేదు. కాన
 వారందఱి చరితములును సంపూర్ణముగా మిథ్యలేనా? కొన్నియై
 న నుండవా ? కాన భారతేతిహాసము సంపూర్ణముగా మిథ్య
 యనరాదు. కొంతమాత్రము కల్పితమైనది. పాండవులు కల్పి
 త పురుషులు కారు.

❧❧❧ 'జయ'మున రాజసూయమునేల చెప్పలేదు ? ❧❧❧

ఇతిహాసములలో వైదిక కర్మాంశములుండవు. ఇందుల
 కు వైదిక వాఙ్మయమునఁ బేర్కొనబడిన 'సువర్ణోపాఖ్యానము,
 నలునిచరిత్రమునఁ గాన్పించు భీముని చరితము, పురాణముల
 లోఁ బేర్కొనఁబడిన హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానములే నిదర్శన
 ములు. పై యితిహాసములలో 'సోమాహరణ, రాజసూయ
 యాగ' కర్తృత్వము లెట్లు పేర్కొనఁ బడలేదో, అట్లే తొలి

కురుపాండవ చరిత్రమగు 'జయము' అను నితిహాసముననుజెప్పబడలేదు. రెండవసారి పెంపఁబడిన సంపూర్ణ చరిత్రమగు (వైశంపాయనకృతము) భారతమున, శిశుపాలుఁడు పశువుగాఁ జేయఁబడినట్టిదియు, యజ్ఞమున కాటంకము లేకుండగఁ దొలుతనే చేయఁబడిన జరాసంధ వధముతోఁగూడినట్టిదియు, నగు రాజసూయము స్పష్టీకరింపఁబడెను.

భారతమును పంచమ వేదముగాఁ జేయు తలంపుగల 'సౌతి' రాజసూయమునందలి వైదిక కర్మాంశములఁ బూర్తిగా నా నితిహాసములో నిమిడిచియున్నాఁడు.

పై కారణములచే భారతగాథ సత్యమైన చరిత్రమనియు, ధర్మజుఁడు రాజసూయ మొనర్చుటయు, నందు శిశుపాలుఁడు పశువుగా నధింపఁబడుటయు నిశ్చయములని, దృఢముగా వ్రాయఁ గలుగుచున్నాను.

ఇది శ్రీకౌండిన్యగోత్రపవిత్రుఁడును, పెండ్యాలవంశజుఁడును, రామాంబా వేంకయూహ్వయుల ప్రథమపుత్రుఁడును,

'వ్యవసాయ, మహాభారత, పరిక్షిచ్చరిత్రాది'

బహుగ్రంథకర్తయు నగు వేంకటసుబ్ర

హ్మణ్యశాస్త్రిచే రచింపఁబడిన

'రాజసూయ రహస్యము'

నందు ద్వితీయభాగము.

JAGADGURU VISHWARADHYA సమాప్తము.

ANA SIMHASANA JNANAMANDIR

LIBRARY.

gamwadi, Math, VARANASI.

Acc. No. 711/19 Collection. Digitized by eGangotri

కొండిన్యనిలయమున లభించుపుస్తకములు

(1) రాజనూయరహస్యము:—	} పోస్ట్‌జికాక, వెల.
ఇది వేదములను, భారతమును శోధించి హరి	
శ్చంద్ర ధర్మముల రాజనూయములగూర్చి	
వ్రాయబడిన విమర్శన గ్రంథము.	
(2) పరిక్షిత్తు:— ఇది వేదములను, పురాణము	} రు. అ. పై.
లను క్రోడీకరించి వ్రాయబడిన గద్యకావ్యము.	
(3) మహాభారతచరిత్ర:—	} 1—0—0
ఇది ఆంధ్రదేశమునం దంతటను బ్రసిద్ధి	
కెక్కిన విమర్శనగ్రంథము. దీనినిగూర్చి	
‘స్కాట్లండు’నుండి ఎ. బి. కీతు వండితుఁ	
వ్రాసియుండిను.	
	} 0—12—0
	} 1—12—0

University of Edinburgh.

24-1-34

Dear Sir,

I am much obliged to you for sending me your work in Telugu on the development of the Mahabharata. I gather from the English synopsis which you have supplied that you have presented to your fellow-countrymen modern views of the process of evolution of that text. It is clear that much and prolonged study will be required before these issues can be elucidated, and I have no doubt that your discussion will be helpful in attracting attention to these difficult problems. So far as I follow your position, you seem to realise clearly the essential difficulties presented by the present narration and the solution which lies in the gradual transformation of the Kaurava epic to favour the incoming Pandava.

Yours very truly,

(Sd) A. B. Keith; D. Lit.

(True copy.)